

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 16 maja 2007 r. (04.06)
(OR.en)**

9730/07

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2005/0246 (COD)**

**UD 51
ENFOCUSTOM 52
MI 127
COMER 73
TRANS 171
CODEC 537**

NOTA

Od: Sekretariat Generalny
Do: Grupa Robocza ds. Unii Celnej (prawodawstwo i polityka celna)

Nr wniosku Kom.: 15380/05 UD 152 ENFOCUSTOM 86 MI 138 COMER 186 TRANS 277
CODEC 1144 + ADD 1 + ADD 2

Nr poprz. dok. 17097/06 UD 137 ENFOCUSTOM 96 MI 222 COMER 242 TRANS 353
CODEC 1605

Dotyczy: Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady
ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny)
Wdrożenie wspólnotowego programu lizbońskiego

Delegacje otrzymują w załączniku tekst kompromisowy zmieniony w świetle dyskusji na forum Grupy Roboczej ds. Unii Celnej (prawodawstwo i polityka celna). Zmiany w tekście przedstawione w dokumentach DS 202/07, DS 245/07, DS 317/07, DS 318/07, DS 361/07, DS 362/07, DS 363/07, DS 364/07 i DS 365/07 zostały podkreślone.

Ponadto wprowadzono następujące zmiany o charakterze horyzontalnym:

- dostosowanie artykułów dotyczących procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą w celu ujednoczenia ich z formułą uzgodnioną na poziomie międzyinstytucjonalnym,
 - w całym tekście stosuje się termin „przepisy prawa celnego”,
 - odniesienia do długu celnego w całym tekście zostało dostosowane do zmienionej definicji w art. 4 pkt 13 („kwota należna”).
-

Wdrożenie wspólnotowego programu lizbońskiego

Wniosek

**ROZPORZĄDZENIE (WE) PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
ustanawiające wspólnotowy kodeks celny
(zmodernizowany kodeks celny)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 26, 95, 133 oraz 135,

uwzględniając Protokół nr 2 do aktu przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, w odniesieniu do Wysp Kanaryjskich oraz Ceuty i Melilli, a w szczególności jego art. 9 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,
stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Podstawą Wspólnoty jest unia celna. W interesie zarówno przedsiębiorców, jak i organów celnych Wspólnoty leży zebranie obowiązujących przepisów prawa celnego we wspólnotowym kodeksie celnym (zwanym dalej „kodeksem”). Kodeks, oparty na założeniach rynku wewnętrznego, powinien zawierać ogólne zasady i procedury, które zapewniają stosowanie środków taryfowych i innych środków wspólnej polityki ustanowionych na szczeblu Wspólnoty, związanych z wymianą towarową pomiędzy Wspólnotą a krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Wspólnoty, z uwzględnieniem wymogów tych wspólnych polityk. Przepisy prawa celnego powinny zostać w większym stopniu dostosowane do przepisów dotyczących poboru należności związanych z przywozem bez zmiany zakresu obowiązujących przepisów podatkowych.

¹ Dz.U. C [...] z [...], str. [...].

² Dz.U. C [...] z [...], str. [...].

³ [Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia [...], wspólne stanowisko Rady z dnia [...]] oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia [...]].

- (2) Zgodnie z komunikatem Komisji dotyczącym ochrony interesów finansowych Wspólnoty oraz planu działania na lata 2004-2005⁴, w celu zapewnienia ochrony interesów finansowych Wspólnoty właściwe jest ustanowienie odpowiednich ram prawnych.
- (3) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny⁵ oparte było na integracji procedur celnych stosowanych oddzielnie przez państwa członkowskie w latach 80. Od momentu wejścia w życie rozporządzenie to było wielokrotnie i w znaczący sposób zmieniane, w celu rozwiązania określonych problemów, takich jak ochrona działania w dobrej wierze oraz uwzględnienie wymogów bezpieczeństwa. Konieczne jest wprowadzenie dodatkowych zmian w kodeksie w następstwie istotnych zmian w prawodawstwie, które zaszły w ostatnich latach, zarówno na poziomie Wspólnoty, jak i międzynarodowym, jak np. wygaśnięcie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, wejście w życie aktu przystąpienia z dniem 1 maja 2004 r., czy zmiany wprowadzone w Międzynarodowej konwencji dotyczącej uproszczenia i harmonizacji postępowania celnego (zwanej dalej „konwencją z Kioto”), do której przystąpienie przez Wspólnotę zostało zatwierdzone decyzją Rady 2003/231/WE⁶. Obecnie niezbędne jest usprawnienie procedur celnych oraz uwzględnienie faktu, że składanie deklaracji i przetwarzanie danych w formie elektronicznej stało się regułą, a czynienie tego w formie papierowej – wyjątkiem. Z wyżej wymienionych powodów, dalsze wprowadzanie zmian do obowiązującego kodeksu nie jest już wystarczające, należy więc dokonać jego gruntownej modyfikacji.

⁴ COM(2004) 544 wersja ostateczna, 9.8.2004.

⁵ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 117 z 4.5.2005, str. 13).

⁶ Dz.U. L 86 z 03.04.03, str. 21.

- (4) Aby ułatwić legalną wymianę handlową oraz zwalczanie nadużyć, konieczne są proste, szybkie i ujednolicone procedury i postępowanie celne. Należy zatem, zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie prostego, elektronicznego środowiska dla urzędów celnych i handlu⁷, uprościć przepisy prawa celnego w taki sposób, aby zapewnić wykorzystanie nowoczesnych narzędzi i technik, w dalszym ciągu wspierać jednolite stosowanie przepisów prawa celnego oraz nowoczesne podejście do kontroli celnych, co przyczyni się do ustanowienia podstawy skutecznych i prostych procedur odprawy celnej. W celu zwiększania konkurencyjności przedsiębiorstw należy połączyć lub dostosować procedury celne, a także zmniejszyć ich liczbę, pozostawiając tylko te, które są ekonomicznie uzasadnione.
- (5) W związku z utworzeniem rynku wewnętrznego, zniesieniem barier w handlu międzynarodowym i przeszkód dla inwestycji oraz rosnącą potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony na zewnętrznych granicach Wspólnoty zakres zadań organów celnych uległ modyfikacji i uzyskały one wiodącą rolę w łańcuchu dostaw, a także – ze względu na swój udział w monitorowaniu i zarządzaniu handlem międzynarodowym – stały się katalizatorem konkurencyjności państw i przedsiębiorstw. Przepisy prawa celnego powinny zatem odzwierciedlać nową rzeczywistość gospodarczą oraz nową rolę i zadania organów celnych.
- (6) Wykorzystanie technologii informacyjno-komunikacyjnych (zwanymi dalej „IT”), jak ustanowiono w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie eliminowania papierowej formy dokumentów w sektorach: ceł i handlu, ma istotne znaczenie dla ułatwienia wymiany handlowej i równocześnie umożliwia zapewnienie skuteczności kontroli celnych, powodując zmniejszenie kosztów przedsiębiorstw oraz poziomu ryzyka dla społeczeństwa. Należy zatem ustanowić w kodeksie ramy prawne umożliwiające wdrożenie tej decyzji, w szczególności zasadę prawną stanowiącą, że wszystkie transakcje celne i handlowe mają być przeprowadzane elektronicznie, a systemy IT wykorzystywane w operacjach celnych mają oferować przedsiębiorcom we wszystkich państwach członkowskich takie same możliwości.

⁷ COM(2003) 452 wersja ostateczna, 24.7.2003; Rezolucja Rady z dnia 5 grudnia 2003 r. w sprawie stworzenia prostego systemu elektronicznego dla sektorów: ceł i handlu, Dz.U. C 305, 16.12.2003, str. 1.

- (6a) Takiemu wykorzystaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych powinno towarzyszyć zharmonizowane i ujednolicone stosowanie kontroli celnych przez państwa członkowskie w celu zapewnienia równoważnego poziomu tych kontroli w całej Wspólnocie i po to aby nie dopuszczać do występowania w różnych wspólnotowych miejscach wejścia i wyjścia zachowań zakłócających konkurencję.
- (7) Mając na uwadze ułatwienie prowadzenia działalności oraz zapewnienie odpowiedniego poziomu kontroli towarów wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty lub z niego wyprowadzanych, pożądane jest, by dane przekazywane przez przedsiębiorców były udostępniane – z poszanowaniem odpowiednich przepisów dotyczących ochrony danych – innym organom celnym oraz innym organom zaangażowanym w tę kontrolę, takim jak policja, straż graniczna, organy weterynaryjne i środowiskowe, oraz by kontrole prowadzone przez różne organy zostały zharmonizowane, dzięki czemu dany przedsiębiorca przekazywałby dane tylko raz, a wspomniane organy przeprowadzałyby kontrolę towarów w tym samym czasie i miejscu.
- (8) W celu ułatwienia prowadzenia niektórych rodzajów działalności gospodarczej, każda osoba powinna nadal mieć prawo do wyznaczania przedstawiciela reprezentującego ją w kontaktach z organami celnymi. Nie powinno być już jednak możliwe ograniczanie tego prawa do przedstawicielstwa na mocy prawa ustanowionego przez jedno z państw członkowskich. Ponadto przedstawiciel celny spełniający ustanowione w art. 15 kryteria dotyczące przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy, ma prawo świadczyć takie usługi w innym państwie członkowskim niż to, w którym ma siedzibę⁸.
- (8a) Państwa członkowskie powinny określić zgodnie z prawem wspólnotowym, warunki, na których przedstawiciel celny może świadczyć usługi w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę. Jeżeli jednak taki przedstawiciel działa w innym państwie członkowskim, potrzebne są wspólne ramy zapewniające jednolite zasady na całym obszarze rynku wewnętrznego. Ramy te powinny się opierać na przewidzianych kryteriach przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy.

⁸ Zastrzeżenie **delegacji BE, IT i MT** co do przyjęcia poprawki PE nr 3.

- (9) Spełniającym wymagania i wiarygodnym przedsiębiorcom, jako „upoważnionym przedsiębiorcom”, należy umożliwić pełne korzystanie z szerokiego zakresu uproszczeń oraz należy w stosunku do nich zastosować zmniejszony – z uwzględnieniem kwestii związanych z bezpieczeństwem i ochroną – poziom kontroli celnych. Mogą zatem korzystać ze statusu przedsiębiorcy „upoważnionego do korzystania z uproszczeń celnych” lub ze statusu przedsiębiorcy „upoważnionego do korzystania z ułatwień w zakresie bezpieczeństwa i ochrony”. Mogą oni uzyskać jeden z tych statusów lub oba⁹.
- (10) Do wszystkich decyzji tj. aktów urzędowych wydawanych przez organy celne dotyczących przepisów prawa celnego, o skutkach prawnych dla jednej lub kilku osób, w tym wiążących informacji wydanych przez te organy, powinny mieć zastosowanie jednakowe zasady. Każda z tych decyzji powinna być ważna na całym obszarze Wspólnoty, przy czym należy przewidzieć możliwość jej unieważnienia, wprowadzania do niej zmian, jeżeli pozwalają na to przepisy, lub cofnięcia jej, jeśli nie jest ona zgodna z przepisami prawa celnego lub ich interpretacją.
- (11) Zgodnie z Kartą Praw Podstawowych, oprócz prawa odwołania się od każdej decyzji organów celnych konieczne jest również zapewnienie każdej osobie prawa do złożenia wyjaśnień, zanim zostanie podjęta decyzja, która byłaby dla niej niekorzystna. [...]
- (12) Usprawnienie procedur celnych w ramach systemu elektronicznego wymaga podziału odpowiedzialności między organy celne różnych państw członkowskich. Niezbędne jest zastosowanie odpowiedniego poziomu skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji na całym obszarze rynku wewnętrznego.
- (13) W celu zagwarantowania równowagi pomiędzy spoczywającym na organach celnych obowiązkiem zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego, a prawem przedsiębiorców do sprawiedliwego traktowania, należy nadać organom celnym szerokie uprawnienia w zakresie kontroli, a przedsiębiorcom zapewnić prawo do odwołania się.

⁹ Zastrzeżenie **delegacji IT i NL** co do przyjęcia poprawki PE nr 4.

- (14) W celu ograniczenia występowania ryzyka dla Wspólnoty, jej obywateli i partnerów handlowych, zharmonizowane przeprowadzanie kontroli celnych przez państwa członkowskie powinno odbywać się na podstawie ram wspólnego zarządzania ryzykiem i z wykorzystaniem systemu elektronicznego. Ustanowienie wspólnych dla wszystkich państw członkowskich ram zarządzania ryzykiem nie powinno uniemożliwiać państwom członkowskim przeprowadzania wyrywkowych kontroli towarów.
- (15) Konieczne jest ustalenie czynników, na podstawie których określane są należności celne przywozowe lub wywozowe oraz inne środki odnoszące się do wymiany towarowej. Należy również ustanowić przejrzyste przepisy dotyczące wydawania dowodów pochodzenia we Wspólnocie, jeżeli takie są wymogi wymiany towarowej.
- (16) W odniesieniu do reguł preferencyjnego pochodzenia, w celu przyspieszenia procesu decyzyjnego we Wspólnocie, należy przekazać Komisji uprawnienia do ustalania tych reguł w odniesieniu do towarów objętych środkami preferencyjnymi mającymi zastosowanie w wymianie handlowej między obszarem celnym Wspólnoty a Ceutą i Melillą.
- (17) Aby zapobiec trudnościom w określaniu podstawy prawnej powstania długu celnego, pożądane jest zebranie wszystkich przypadków powstawania długu celnego w przywozie, innych niż wynikające z przedstawienia deklaracji celnej o dopuszczenie do swobodnego obrotu lub odprawę czasową z częściowym zwolnieniem. To samo należy zastosować do przypadków powstawania długu celnego w wywozie¹⁰.
- (18) Zważywszy, że nowa rola organów celnych oznacza podział obowiązków i współpracę między granicznymi urzędami celnymi a urzędami wewnątrz kraju, w większości przypadków dług celny powinien być uznawany za powstały w miejscu, gdzie dłużnik ma swoją siedzibę, ponieważ to urząd celny właściwy dla tego obszaru będzie mógł w najlepszy sposób nadzorować działania osoby, której ta sytuacja dotyczy¹¹.

¹⁰ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje ES i FR** do tego motywu.

¹¹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje FR i IT** do tego motywu.

- (19) Ponadto, zgodnie z postanowieniami konwencji z Kioto, należy dążyć do ograniczenia liczby przypadków, w których – w celu ustalenia miejsca powstania długu celnego i odzyskania należności – konieczna jest współpraca administracyjna między państwami członkowskimi.
- (20) Zastosowanie reguł dotyczących procedur specjalnych powinno umożliwić wykorzystanie jednego zabezpieczenia dla wszystkich rodzajów procedur specjalnych i – ponieważ będzie to zabezpieczenie generalne – objęcie nim wielu transakcji.
- (21) W celu zapewnienia lepszej ochrony interesów finansowych Wspólnoty i państw członkowskich zabezpieczenie to powinno obejmować towary niezgłoszone lub zgłoszone nieprawidłowo wchodzące w skład przesyłki lub figurujące w deklaracji, w odniesieniu do których zabezpieczenie to zostało złożone. Z tego samego powodu zobowiązanie złożone przez gwaranta powinno obejmować również kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych wynikające z kontroli po zwolnieniu towaru¹².
- (22) Aby chronić interesy finansowe Wspólnoty i państw członkowskich oraz zapobiec występowaniu nadużyć, wskazane jest dokonanie ustaleń obejmujących proporcjonalne środki stosowania zabezpieczenia generalnego. Tam, gdzie istnieje zwiększone ryzyko powstania nadużyć, należy zapewnić możliwość wprowadzenia czasowego zakazu stosowania zabezpieczenia generalnego, uwzględniając specyficzną sytuację przedsiębiorców.
- (23) W przypadkach gdy dług celny powstaje w wyniku nieprzestrzegania przepisów prawa celnego, należy uwzględnić istnienie dobrej wiary dłużnika oraz zminimalizować skutki spowodowanego przez niego zaniedbania.
- (24) Konieczne jest ustanowienie zasad określania statusu towarów wspólnotowych, okoliczności prowadzących do utraty takiego statusu oraz zapewnienie podstawy pozwalającej określić przypadki, w których status ten pozostaje niezmienny podczas czasowego opuszczenia przez towary obszaru celnego Wspólnoty.

¹² Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje FR i UK** do tego motywu.

- (25) Należy zapewnić powszechne stosowanie zasady szybkiego zwolnienia towarów w przypadkach, gdy przedsiębiorca z wyprzedzeniem dostarcza oparte na analizie ryzyka informacje niezbędne do przeprowadzenia kontroli dopuszczalności towarów. Kontrole z zakresu polityki podatkowej i handlowej powinny być przede wszystkim przeprowadzane przez urząd celny właściwy dla miejsca, w którym znajduje siedziba danego przedsiębiorcy.
- (26) Przepisy dotyczące deklaracji celnych oraz objęcia towarów procedurą celną powinny zostać zmodernizowane i usprawnione; w szczególności powinny one stanowić, że deklaracje celne są zasadniczo przedstawiane w formie elektronicznej oraz przewidywać jeden rodzaj deklaracji uproszczonej¹³.
- (27) Ponieważ konwencja z Kioto popiera składanie, rejestrowanie i sprawdzanie deklaracji celnych przed przybyciem towarów, a także z uwagi na rozróżnienie miejsca składania deklaracji od miejsca, w którym towary rzeczywiście się znajdują, należy zapewnić scentralizowaną odprawę celną w miejscu, gdzie przedsiębiorca ma swoją siedzibę. Scentralizowana odprawa celna powinna obejmować ułatwienia polegające na stosowaniu deklaracji uproszczonych, odroczeniu daty złożenia pełnej deklaracji i wymaganych dokumentów, deklaracji okresowych i odroczeń płatności¹⁴.
- (28) Aby przyczynić się do zapewnienia jednakowych warunków konkurencji na całym obszarze Wspólnoty, właściwe jest określenie na szczeblu Wspólnoty zasad mających zastosowanie w przypadkach, gdy organy celne dokonują zniszczenia towarów lub dysponują nimi w inny sposób, które to zasady wymagałyby uprzednio odpowiednich przepisów prawa krajowego.
- (29) Należy wprowadzić wspólne i proste zasady w odniesieniu do procedur specjalnych (tranzyt, składowanie, szczególne przeznaczenie, przetwarzanie), a także skrócone zasady w odniesieniu do poszczególnych procedur specjalnych, aby ułatwić przedsiębiorcy dokonanie wyboru właściwej procedury, zapobiec występowaniu błędów i ograniczyć liczbę przypadków egzekwowania należności i zwrotów dokonywanych po zwolnieniu.

¹³ **Delegacje IT i NL**, przy sprzeciwie **Komisji**, wniosowały o skreślenie słów: „i przewidywać jeden rodzaj deklaracji uproszczonej”.

¹⁴ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację FR. Delegacja IT**, wbrew **Komisji, NL i FR**, zaproponowała skrócenie tekstu motywu 27.

- (30) Należy ułatwić wydawanie pozwoleń dla kilku procedur specjalnych objętych jednym zabezpieczeniem w jednym nadzorującym urzędzie celnym; należy także wprowadzić proste zasady odnoszące się do powstającego w tych przypadkach długu celnego. Podstawową zasadą stosowaną w tym przypadku powinno być wycenianie towarów objętych procedurą specjalną lub wytwarzanych z nich produktów w chwili powstania długu celnego. W przypadkach gdy jest to ekonomicznie uzasadnione wycena towarów powinna być również możliwa w chwili objęcia ich procedurą specjalną. Te same zasady powinny mieć zastosowanie do zwyczajowych zabiegów¹⁵.
- (31) Zważywszy na wzmocnione środki bezpieczeństwa, wprowadzone do kodeksu na mocy rozporządzenia (WE) nr 648/2005, umieszczanie towarów w wolnych obszarach celnych powinno stać się procedurą celną, a towary powinny podlegać kontroli celnej przy wprowadzeniu oraz kontroli ewidencji.
- (32) [Skreślony]
- (33) Zważywszy na fakt, że zamiar powrotnego wywozu nie jest już konieczny, zawieszenie w ramach procedury uszlachetniania czynnego powinno zostać połączone z przetwarzaniem pod kontrolą celną, oraz zaprzestać stosowania procedury uszlachetniania czynnego. Jednolita procedura uszlachetniania czynnego powinna obejmować również zniszczenie, z wyjątkiem przypadków, gdy jest ono przeprowadzane przez służby celne lub pod ich nadzorem¹⁶.
- (34) Środki bezpieczeństwa stosowane w odniesieniu do towarów wspólnotowych wyprowadzanych z obszaru celnego Wspólnoty powinny być także stosowane do powrotnego wywozu towarów niewspólnotowych. Te same podstawowe zasady powinny odnosić się do wszystkich rodzajów towarów z możliwością wprowadzenia wyjątków, gdy zaistnieje taka potrzeba, np. w odniesieniu do towarów jedynie przewożonych przez obszar celny Wspólnoty.

¹⁵ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację ES** do tego motywu.

¹⁶ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację ES** do tego motywu.

- (35) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji¹⁷ .
- (36) Właściwe jest zapewnienie odpowiednich uprawnień do przyjmowania przepisów wykonawczych do niniejszego kodeksu. Środki te należy przyjąć zgodnie z procedurą zarządzania i procedurą regulacyjną, przewidzianymi w art. 4 i 5 decyzji 1999/468/WE.
- (37) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia w zakresie określania warunków i kryteriów niezbędnych do skutecznego stosowania niniejszego kodeksu. Jeżeli środki te mają zasięg ogólny i ich celem jest zmiana innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia lub uzupełnienie niniejszego rozporządzenia przez dodanie nowych, innych niż istotne elementów, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (37a) W celu zapewnienia skutecznego procesu decyzyjnego właściwe jest [...] przeanalizowanie kwestii odnoszących się do wypracowywania wspólnego stanowiska w komitetach, grupach roboczych oraz zespołach utworzonych w ramach lub na mocy umów międzynarodowych dotyczących przepisów prawa celnego.
- (38) Mając na względzie uproszczenie i zracjonalizowanie przepisów prawa celnego oraz zapewnienie przejrzystości, wiele przepisów znajdujących się obecnie w odrębnych aktach Wspólnoty włączono do tekstu kodeksu.

¹⁷ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją Rady 2006/512/WE z 17 lipca 2006 r. (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

Należy w związku z tym uchylić rozporządzenie (EWG) nr 2913/92, a także następujące rozporządzenia:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 3925/91 z dnia 19 grudnia 1991 r. dotyczące zniesienia kontroli i formalności stosowanych wobec bagażu podręcznego i w ładowni osób odbywających lot wewnątrz Wspólnoty oraz bagażu osób przekraczających morze wewnątrz Wspólnoty¹⁸, ¹⁹ rozporządzenie Rady (WE) nr 82/2001 z dnia 5 grudnia 2000 r. dotyczące definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej w handlu między obszarem celnym Wspólnoty a Ceutą i Melillą²⁰, rozporządzenie Rady (WE) nr 1207/2001 z dnia 11 czerwca 2001 r. w sprawie procedur ułatwiających wystawianie świadectw przewozowych EUR.1, sporządzanie deklaracji na fakturze i formularzy EUR.2 i wydawanie zezwoleń niektórym upoważnionym eksporterom w ramach przepisów regulujących handel na warunkach preferencyjnych między Wspólnotą Europejską i niektórymi krajami²¹.

- (39) Należy ustalić, zgodnie z zasadą proporcjonalności, zasady i procedury mające zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty lub z niego wyprowadzanych, co umożliwi skuteczne funkcjonowanie unii celnej, stanowiącej fundament rynku wewnętrznego. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia celów przewidzianych zgodnie z art. 5 akapit trzeci Traktatu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

¹⁸ Dz.U. L 374 z 31.12.1991, str. 4. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str.1).

¹⁹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację ES** do tego motywu.

²⁰ Dz.U. L 20 z 20.1.2001, str. 1.

²¹ Dz.U. L 165 z 21.6.2001, str. 1.

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

ROZDZIAŁ 1

ZAKRES ZASTOSOWANIA PRZEPISÓW PRAWA CELNEGO, ZADANIA ORGANÓW CELNYCH ORAZ DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia Wspólnotowy kodeks celny, zwany dalej „kodeksem”, określający ogólne zasady i procedury mające zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty lub z niego wyprowadzanych.

Bez uszczerbku dla prawa i konwencji międzynarodowych oraz prawodawstwa wspólnotowego w innych dziedzinach, kodeks stosowany jest w sposób jednolity na całym obszarze celnym Wspólnoty.

2. Niektóre przepisy prawa celnego mogą mieć zastosowanie poza obszarem celnym Wspólnoty w ramach przepisów regulujących określone dziedziny lub w ramach konwencji międzynarodowych.
3. Niektóre przepisy prawa celnego mają zastosowanie do wymiany towarowej pomiędzy tymi częściami obszaru celnego Wspólnoty, na których zastosowanie mają przepisy dyrektywy Rady 2006/112/WE²², a częściami tego terytorium, na których przepisy te nie mają zastosowania, lub do wymiany towarowej pomiędzy częściami terytorium, na którym przepisy te nie mają zastosowania²³.

²² Dz.U. L 347 z 28.11.2006, str. 1.

²³ **Delegacja FI**, popierana przez **delegację BE, EE, ES, FR, HU, SE i UK**, akceptuje poprawkę PE nr 26 dotyczącą art. 35 odnośnie do dodania ust. 3, czemu sprzeciwia się **Komisja**.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające uproszczone formalności dotyczące wykonania pierwszego akapitu niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4. Środki te uwzględniają szczególne okoliczności związane z wymianą towarową z udziałem tylko jednego państwa członkowskiego.

Artykuł 2

Zadania organów celnych

Organy celne są w głównej mierze odpowiedzialne za nadzór nad międzynarodową wymianą handlową Wspólnoty, wspierając w ten sposób sprawiedliwy i swobodny handel, wdrażanie zewnętrznych aspektów rynku wewnętrznego, wspólnej polityki handlowej oraz pozostałych wspólnych polityk Wspólnoty w zakresie wymiany handlowej, a także bezpieczeństwo całego łańcucha dostaw. Organy celne wprowadzają środki mające na celu w szczególności:

- a) ochronę interesów finansowych Wspólnoty i jej państw członkowskich;
- b) ochronę Wspólnoty przed nieuczciwym i nielegalnym handlem przy równoczesnym wspieraniu legalnej działalności gospodarczej;
- c) zapewnianie bezpieczeństwa i ochrony Wspólnoty i jej mieszkańców oraz ochrony środowiska, w stosownych przypadkach w ścisłej współpracy z innymi organami;
- d) utrzymanie należytej równowagi pomiędzy kontrolami celnymi a ułatwianiem legalnej wymiany handlowej.

Artykuł 3

Obszar celny

1. Obszar celny Wspólnoty obejmuje następujące terytoria wraz z ich wodami terytorialnymi, wodami wewnętrznymi oraz przestrzenią powietrzną:
 - terytorium Królestwa Belgii;
 - terytorium Republiki Bułgarii;
 - terytorium Republiki Czeskiej;
 - terytorium Królestwa Danii, z wyjątkiem Wysp Owczych i Grenlandii;

- terytorium Republiki Federalnej Niemiec, z wyjątkiem wyspy Helgoland i terytorium Büsingen (Traktat z dnia 23 listopada 1964 r. między Republiką Federalną Niemiec a Konfederacją Szwajcarską);
- terytorium Republiki Estońskiej;
- terytorium Irlandii;
- terytorium Republiki Greckiej;
- terytorium Królestwa Hiszpanii, z wyjątkiem Ceuty i Melilli;
- terytorium Republiki Francuskiej, z wyjątkiem Nowej Kaledonii, Majoty, Saint-Pierre i Miquelon, wysp Wallis i Futuna, Polinezji Francuskiej oraz Francuskie Terytoria Południowe i Antarktyczne;
- terytorium Republiki Włoskiej, z wyjątkiem gmin Livigno i Campione d'Italia oraz wód krajowych jeziora Lugano znajdujących się pomiędzy nabrzeżem a granicą polityczną strefy położonej pomiędzy Ponte Tresa i Porto Ceresio;
- terytorium Republiki Cypryjskiej, zgodnie z postanowieniami aktu przystąpienia;
- terytorium Republiki Łotewskiej;
- terytorium Republiki Litewskiej;
- terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga;
- terytorium Republiki Węgierskiej;
- terytorium Republiki Malty;
- terytorium Królestwa Niderlandów w Europie;
- terytorium Republiki Austrii;
- terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- terytorium Republiki Portugalskiej;
- terytorium Rumunii;
- terytorium Republiki Słowenii;
- terytorium Republiki Słowackiej;
- terytorium Republiki Finlandii;
- terytorium Królestwa Szwecji;
- terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jak również Wysp Normandzkich i wyspy Man.

2. Za część obszaru celnego Wspólnoty uznaje się również następujące terytoria, położone poza terytorium państw członkowskich, wraz z ich wodami terytorialnymi, wodami wewnętrznymi oraz przestrzenią powietrzną, uwzględniając konwencje i traktaty, które mają do nich zastosowanie:

a) FRANCJA

Terytorium Księstwa Monako określone w Konwencji celnej podpisanej w Paryżu dnia 18 maja 1963 r. (Journal officiel de la République française z dnia 27 września 1963 r., str. 8679);

b) CYPR

Terytorium suwerennej bazy Zjednoczonego Królestwa w Akrotiri i Dhekelia, określone w Traktacie dotyczącym ustanowienia Republiki Cypryjskiej, podpisanym w Nikozji w dniu 16 sierpnia 1960 r. (United Kingdom Treaty Series No 4 (1961) Cmnd. 1252).

Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszego kodeksu stosuje się następujące definicje:

- (1) „Organy celne” oznaczają administracje celne państw członkowskich odpowiedzialne za stosowanie przepisów prawa celnego oraz wszelkie inne organy upoważnione na mocy prawa krajowego do stosowania niektórych przepisów prawa celnego.
- (2) „Przepisy prawa celnego” oznaczają ogół aktów prawnych obejmujący:
 - a) niniejszy kodeks oraz odnośne przepisy wykonawcze przyjęte na szczeblu wspólnotowym i, w stosownych przypadkach, na szczeblu krajowym;
 - b) wspólną taryfę celną;
 - c) przepisy ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych;
 - d) umowy międzynarodowe zawierające przepisy z zakresu prawa celnego, o ile mają one zastosowanie we Wspólnocie.

- (3) „Kontrole celne” oznaczają określone czynności wykonywane przez organy celne w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego oraz innych przepisów regulujących wprowadzanie, wyprowadzanie, tranzyt, przewóz, składowanie i końcowe przeznaczenie towarów przemieszczanych między obszarem celnym Wspólnoty a innymi obszarami oraz obecność i przemieszczanie w obszarze celnym towarów niewspólnotowych i towarów końcowego przeznaczenia.
- (4) „Osoba” oznacza osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, ale uznane – na mocy prawa wspólnotowego lub krajowego – za zdolne do podejmowania czynności prawnych.
- (5) „Przedsiębiorca” oznacza osobę, która w ramach swojej działalności gospodarczej zajmuje się działaniami objętymi przepisami prawa celnego.
- (6) „Przedstawiciel celny” oznacza każdą osobę ustanowioną przez inną osobę w celu prowadzenia czynności i załatwiania formalności koniecznych na mocy przepisów prawa celnego przed organami celnymi.
- (7) „Ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo wystąpienia zdarzenia mającego związek z wprowadzaniem, wyprowadzaniem, tranzytem, przenoszeniem lub końcowym przeznaczeniem towarów przemieszczanych między obszarem celnym Wspólnoty a krajami lub terytoriami znajdującymi się poza tym obszarem oraz z obecnością towarów nieposiadających statusu wspólnotowego, które powodowałyby jeden z następujących skutków:
- a) uniemożliwiłoby prawidłowe stosowanie środków wspólnotowych lub krajowych;
 - b) przynosiłoby szkodę interesom finansowym Wspólnoty i jej państw członkowskich;
 - c) stanowiłoby zagrożenie dla bezpieczeństwa i ochrony Wspólnoty i jej mieszkańców, dla zdrowia ludzi, zwierząt i roślin, dla środowiska lub dla konsumentów.
- (8) „Formalności celne” oznaczają wszystkie operacje, które muszą zostać przeprowadzone przez osoby zainteresowane i przez organy celne w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawa celnego.

- (9) „Deklaracja skrócona” (przywózowa deklaracja skrócona i wywózowa deklaracja skrócona) oznacza czynność, przez którą dana osoba powiadamia organy celne – w wymaganej formie i w określony sposób – przed lub w trakcie zdarzenia o zamiarze wprowadzenia towarów na obszar celny Wspólnoty lub ich wyprowadzenia z tego obszaru.
- (10) „Deklaracja celna” oznacza czynność, przez którą osoba w wymaganej formie i w określony sposób wyraża zamiar poddania towaru określonej procedurze celnej, wskazując w stosownych przypadkach wszelkie szczegółowe ustalenia, które mają mieć zastosowanie.
- (11) „Zgłaszający” oznacza osobę, która składa deklarację skróconą lub powiadomienie o powrotnym wywozie lub przedkłada deklarację celną we własnym imieniu, albo osobę, w której imieniu taka deklaracja jest składana.
- (12) „Procedura celna” oznacza jedną z następujących procedur, którą zgodnie z przepisami niniejszego kodeksu można zastosować wobec towarów:
- a) dopuszczenie do swobodnego obrotu;
 - b) procedury specjalne;
 - c) wywóz.
- (13) „Dług celny” oznacza spoczywający na danej osobie obowiązek uiszczenia kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych mających zastosowanie do określonych towarów na mocy obowiązujących przepisów prawa celnego.
- (14) „Dłużnik” oznacza każdą osobę zobowiązaną do [...] zapłaty długu celnego.
- (15) „Należności celne przywózowe” oznaczają należności celne, regulowane przy przywozie towarów [...].
- (16) „Należności celne wywózowe” oznaczają należności celne, regulowane przy wywozie towarów [...].
- (17) „Status celny” oznacza określenie towaru jako towar wspólnotowy lub niewspólnotowy.

- (18) „Towary wspólnotowe” oznaczają towary należące do jednej z następujących kategorii:
- a) towary całkowicie uzyskane na obszarze celnym Wspólnoty i w których skład nie wchodzi towarów przywiezionych z krajów lub terytoriów znajdujących się poza obszarem celnym Wspólnoty; towary całkowicie uzyskane na obszarze celnym Wspólnoty nie mają statusu celnych towarów wspólnotowych, jeżeli zostały uzyskane z towarów poddanych procedurze tranzytu zewnętrznego, składowania, odprawy czasowej lub uszlachetniania czynnego w przypadkach określonych zgodnie z art. 107 ust. 2 lit. c);
 - b) towary przywiezione na ten obszar z państw lub terytoriów znajdujących się poza obszarem celnym Wspólnoty i dopuszczone do swobodnego obrotu;
 - c) towary uzyskane lub wyprodukowane na obszarze celnym Wspólnoty wyłącznie z towarów, o których mowa w lit. b), lub z towarów, o których mowa w lit. a) i b).
- (19) „Towary niewspólnotowe” oznaczają towary inne niż te, o których mowa w pkt (18), lub takie, które utraciły status celny towarów wspólnotowych.
- (20) „Zarządzanie ryzykiem” oznacza systematyczną identyfikację ryzyka oraz wdrażanie wszystkich środków niezbędnych do ograniczenia narażenia na takie ryzyko. Obejmuje ono działania takie jak zbieranie danych i informacji, analiza i ocena ryzyka, zalecanie i podejmowanie działań, a także regularne monitorowanie i przegląd procesu oraz jego wyników w oparciu o międzynarodowe, wspólnotowe i krajowe źródła i strategie.
- (21) „Zwolnienie towarów” oznacza czynność podjętą przez organy celne, umożliwiającą użycie towarów do celów określonych dla procedury celnej, którą zostały objęte.
- (22) „Dozór celny” oznacza ogólne działania prowadzone przez organy celne w celu zapewnienia przestrzegania przepisów prawa celnego i, w stosownych przypadkach, innych przepisów mających zastosowanie do towarów podlegających tym działaniom.
- (23) „Zwrot” oznacza zwrot uiszczonych należności celnych przywózowych lub wywózowych.

- (24) „Umorzenie” oznacza zwolnienie z obowiązku zapłaty należności celnych przywozowych lub wywozowych, które nie zostały uiszczone.
- (25) „Produkty przetworzone” oznaczają towary, które w ramach procedury przetwarzania zostały poddane procesom uszlachetniania.
- (26) „Osoba mająca siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty” oznacza:
- a) w przypadku osoby fizycznej – każdą osobę, której zwykłym miejscem pobytu jest obszar celny Wspólnoty;
 - b) w przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej – każdą osobę, której siedziba statutowa, siedziba główna lub inna stała siedziba znajduje się na obszarze celnym Wspólnoty.
- (27) „Przedstawienie towarów organom celnym” oznacza zawiadomienie organów celnych o przybyciu towarów do urzędu celnego lub innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne oraz o dostępności tych towarów do celów kontroli celnych.
- (28) „Posiadacz towarów” oznacza właściciela towarów lub osobę, która posiada podobne prawo do dysponowania tymi towarami lub sprawuje nad nimi fizyczną kontrolę.²⁴
- (29) „Osoba uprawniona do korzystania z procedury” oznacza osobę, która składa deklarację celną, lub na rzecz której składa się deklarację celną lub osobę, na którą przeniesione zostały prawa i obowiązki takiej osoby związane z procedurą celną.
- (30) „Środki polityki handlowej” oznaczają środki pozataryfowe, przyjęte w ramach wspólnej polityki handlowej, w formie wspólnotowych przepisów regulujących międzynarodową wymianę towarową.

²⁴ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację NL** do tego punktu.

(31) „Procesy uszlachetniania” oznaczają jeden z następujących procesów:

- a) obróbka towarów, w tym montaż, składanie lub instalowanie ich w innych towarach;
- b) przetwarzanie towarów;
- c) niszczenie towarów;
- d) naprawa towarów, w tym ich odnawianie i porządkowanie;
- e) wykorzystywanie towarów, które nie wchodzą w skład produktów przetworzonych, ale umożliwiają lub ułatwiają ich wytworzenie, nawet jeżeli zostają one całkowicie lub częściowo zużyte w tym procesie („akcesoria produkcyjne”).

(32) „Współczynnik produktywności” oznacza ilość lub odsetek produktów przetworzonych, uzyskanych w wyniku przetworzenia określonej ilości towarów objętych procedurą przetwarzania.

(33) „Komunikat” oznacza informację sporządzoną określonym formacie, zawierającą dane przekazane przez jedną osobę, urząd lub organ innej osobie, urzędowi lub organowi przy wykorzystaniu technologii informacyjnych lub sieci komputerowych.

ROZDZIAŁ 2

PRAWA I OBOWIĄZKI OSÓB WYNIKAJĄCE Z PRZEPISÓW PRAWA CELNEGO

Sekcja 1

Dostarczanie informacji

Artykuł 5

Wymiana i przechowywanie danych

1. Wszelka niezbędna wymagana przepisami prawa celnego wymiana danych, dokumentów towarzyszących, decyzji i powiadomień między organami celnymi oraz między przedsiębiorcami a organami celnymi, jak również wymagane przepisami prawa celnego przechowywanie takich danych odbywa się z wykorzystaniem technik elektronicznego przetwarzania danych.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające wyjątki od akapitu pierwszego niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

W środkach tych określone zostają przypadki i warunki, w których zamiast elektronicznej wymiany danych mogą być stosowane transakcje papierowe lub inne, oraz uwzględniane są w szczególności:

- a) możliwość wystąpienia czasowej awarii systemów komputerowych danego organu celnego;
- b) możliwość wystąpienia czasowej awarii systemów komputerowych danego przedsiębiorcy;
- c) konwencje i umowy międzynarodowe przewidujące zastosowanie dokumentów papierowych;
- d) brak bezpośredniego dostępu podróżnych do systemów komputerowych i środków umożliwiających dostarczenie informacji elektronicznych;
- e) wymogi praktyczne dotyczące składania deklaracji ustnie lub w inny sposób.

2. Jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej, Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki ustanawiające:
 - a) komunikaty, które mają być przekazywane pomiędzy urzędami celnymi, niezbędne do stosowania przepisów prawa celnego;
 - b) wspólny zestaw danych oraz format komunikatów przekazywanych na mocy przepisów prawa celnego.

Dane, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b), zawierają szczegóły niezbędne do przeprowadzenia analizy ryzyka oraz do prawidłowego przeprowadzania kontroli celnych, w stosownych przypadkach z zastosowaniem międzynarodowych standardów i praktyk handlowych.

Artykuł 6

Ochrona danych

1. Wszelkie informacje uzyskane przez organy celne podczas wykonywania swoich obowiązków, mające charakter poufny lub dostarczone na zasadzie poufności, są objęte obowiązkiem tajemnicy zawodowej. Z wyjątkiem sytuacji, o której mowa art. 28 ust. 2, informacji tych właściwe organy nie ujawniają bez wyraźnej zgody osoby lub organu, które je dostarczyły.

Ujawnienie tych informacji bez zgody jest jednak możliwe, w przypadku gdy organy celne są do tego zobowiązane lub upoważnione na mocy obowiązujących przepisów – w szczególności w odniesieniu do ochrony danych – lub w związku z prowadzonym postępowaniem.

2. Przekazywanie danych o charakterze poufnym organom celnym lub innym właściwym organom państw lub terytoriów znajdujących się poza obszarem celnym Wspólnoty jest dozwolone jedynie w ramach umowy międzynarodowej i przy zapewnieniu odpowiedniego poziomu ochrony danych.

3. Ujawnianie lub przekazywanie informacji odbywa się w pełnej zgodności z obowiązującymi przepisami o ochronie danych.

Artykuł 7²⁵

Wymiana dodatkowych informacji między organami celnymi a przedsiębiorcami

1. Organy celne i przedsiębiorcy mogą prowadzić wymianę informacji, które nie są wymagane na mocy przepisów prawa celnego, w szczególności w ramach wzajemnej współpracy mającej na celu identyfikowanie ryzyka i zapobieganie mu. Wymiana ta może odbywać się na podstawie pisemnej umowy i może obejmować dostęp organów celnych do systemów komputerowych przedsiębiorców.
2. Wszelkie informacje dostarczone przez którąkolwiek ze stron podczas trwania współpracy, o której mowa w ust. 1, mają charakter poufny, chyba że strony postanowią inaczej.

Artykuł 8

Udzielanie informacji przez organy celne

1. Każda osoba może zwrócić się do organów celnych z prośbą o informacje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego. Wniosek taki może zostać odrzucony, jeżeli dotyczy on działalności, która nie wchodzi w zakres faktycznie planowanej międzynarodowej wymiany towarowej.
2. Organy celne prowadzą regularny dialog z przedsiębiorcami oraz innymi organami biorącymi udział w międzynarodowej wymianie towarowej. Wspierają one przejrzystość, umożliwiając łatwy dostęp do przepisów prawa celnego, ogólnych decyzji administracyjnych oraz formularzy zgłoszeniowych [...] w miarę możliwości bezpłatnie oraz przez Internet.

²⁵ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

Udzielanie informacji organom celnym

1. Na żądanie organów celnych i w określonym terminie każda osoba bezpośrednio lub pośrednio uczestnicząca w wypełnianiu formalności celnych lub w kontrolach celnych dostarcza organom celnym wszelkie wymagane dokumenty i informacje w odpowiedniej formie, jak również udziela im wszelkiej pomocy niezbędnej do zakończenia tych formalności lub kontroli.
2. Złożenie deklaracji skróconej lub deklaracji celnej lub powiadomienia, lub złożenie wniosku o udzielenie pozwolenia lub wniosku o innego typu decyzję powoduje, że osoba zainteresowana staje się odpowiedzialna za:
 - a) dokładność i kompletność informacji podanych w deklaracji, powiadomieniu lub wniosku;
 - b) autentyczność dostarczonych lub udostępnionych dokumentów;
 - c) wypełnianie – w stosownych przypadkach – wszystkich zobowiązań związanych z objęciem odnośnych towarów daną procedurą celną lub z prowadzeniem dozwolonych operacji.

Przepisy akapitu pierwszego mają również zastosowanie do wszelkich innych form przekazywania informacji wymaganych przez organy celne lub dostarczanych organom celnym.

Obowiązkom określonym w akapicie pierwszym podlega również przedstawiciel celny danej osoby, jeżeli składa on deklarację lub powiadomienie, przedkłada wniosek lub dostarcza wymaganych informacji.

²⁶ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

Systemy elektroniczne

1. Państwa członkowskie współpracują z Komisją w celu rozwijania, utrzymywania i wykorzystywania elektronicznych systemów wymiany informacji pomiędzy urzędami celnymi oraz systemów wspólnej rejestracji i przechowywania danych dotyczących w szczególności:
 - a) przedsiębiorców pośrednio lub bezpośrednio zaangażowanych w wypełnianie formalności celnych;
 - b) wniosków i pozwoleń mających związek z procedurą celną lub statusem upoważnionego przedsiębiorcy;
 - c) wniosków i decyzji szczególnych wydanych zgodnie z art. 21;
 - d) wspólnego zarządzania ryzykiem, jak określono w art. 27.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:
 - a) standardową formę i treść danych, które będą rejestrowane;
 - b) sposób utrzymywania danych przez organy celne państw członkowskich;
 - c) zasady dostępu do danych dla:
 - (i) przedsiębiorców,
 - (ii) innych właściwych organów,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

²⁷ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

Sekcja 2
Przedstawicielstwo celne²⁸

Artykuł 11²⁹

Przedstawiciel celny

1. Każda osoba może ustanowić przedstawiciela celnego [...].

Przedstawicielstwo [...] to może być bezpośrednio – w tym przypadku przedstawiciel działa w imieniu i na rzecz innej osoby, lub pośrednio – w tym przypadku przedstawiciel działa we własnym imieniu, lecz na rzecz innej osoby.

Przedstawiciel celny musi mieć siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty.

2. Przedstawiciel celny odpowiadający kryteriom ustanowionym w art. 15 lit. a)–d) jest uprawniony do świadczenia takich usług w państwie członkowskim innym niż to, w którym ma on siedzibę.

3. [...]

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające w szczególności:

- a) warunki, na których można odstąpić od wymogu, o którym mowa w ust. 1 akapit trzeci;

²⁸ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację ES** do sekcji 2.

²⁹ Zastrzeżenie zgłoszone przez **delegacje BE, EL, ES, FI, FR, IT, LT, AT i PL** do kompromisowego wniosku. Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje BG, CY, DK, EE, L, HU, MT, RO i UK.**

- b) warunki przyznawania i udowadniania uprawnień, o którym mowa w ust.2;
- c) wszelkie dalsze środki w celu wykonania niniejszego artykułu,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Artykuł 12³⁰

Upoważnienie

1. Podczas kontaktów z organami celnymi przedstawiciel zgłasza fakt wykonywania czynności na rzecz osoby reprezentowanej i określa, czy jest to [...] przedstawicielstwo pośrednie czy bezpośrednie.

Osobę, która nie zgłasza faktu działania w charakterze przedstawiciela lub zgłasza fakt działania w charakterze przedstawiciela, mimo że nie jest do tego upoważniona, uznaje się za działającą we własnym imieniu i na swoją rzecz.

2. Organy celne mogą zażądać od każdej osoby, która oświadcza, że działa w charakterze przedstawiciela celnego, przedstawienia dowodów potwierdzających [...] nadanie upoważnienia przez osobę reprezentowaną.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

³⁰ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację IT** do tego artykułu.

Artykuł 13

[Skreślony]

Sekcja 3

Upoważniony przedsiębiorca

Artykuł 14³¹

Wniosek i upoważnienie

1. Przedsiębiorca mający siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty i spełniający warunki określone w art. 15 i 16, może wystąpić o przyznanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy.

Status ten przyznawany jest przez organy celne – w stosownych przypadkach po przeprowadzeniu konsultacji z innymi właściwymi organami – i podlega [...] nadzorowi.

2. Status upoważnionego przedsiębiorcy obejmuje dwa rodzaje upoważnienia: przedsiębiorcy upoważnionego do korzystania z uproszczeń celnych i przedsiębiorcy upoważnionego do korzystania z ułatwień w zakresie bezpieczeństwa i ochrony.

Pierwszy rodzaj upoważnienia umożliwia przedsiębiorcom korzystanie z niektórych uproszczeń zgodnie z przepisami prawa celnego. Na mocy upoważnienia drugiego rodzaju jego posiadacz ma prawo do korzystania z ułatwień w zakresie bezpieczeństwa i ochrony.

Można korzystać z obydwu rodzajów upoważnień jednocześnie.

3. Z zastrzeżeniem przepisów art. 15 i 16 i bez uszczerbku dla kontroli celnych, status upoważnionego przedsiębiorcy jest uznawany przez organy celne we wszystkich państwach członkowskich.

³¹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

4. Po uznaniu statusu upoważnionego przedsiębiorcy i pod warunkiem spełnienia wymogów związanych z określonym rodzajem uproszczenia przewidzianym w przepisach prawa celnego, organy celne zezwalają przedsiębiorcy na korzystanie z tego uproszczenia³².
5. Status upoważnionego przedsiębiorcy może zostać zawieszony lub cofnięty na warunkach określonych zgodnie z art. 16 lit. g).
6. Upoważniony przedsiębiorca powiadamia organy celne o wszelkich czynnikach, które wystąpią po przyznaniu statusu i mogą mieć wpływ na jego utrzymanie lub zakres.

Artykuł 15³³

Przyznawanie statusu

Kryteria otrzymania statusu upoważnionego przedsiębiorcy są następujące:

- a) przestrzeganie wymogów celnych i podatkowych³⁴;
- b) zadowalający system zarządzania ewidencją handlową oraz – w stosownych przypadkach – transportową, umożliwiającą właściwe kontrole celne;
- c) udowodniona wypłacalność;
- d) zgodnie z art. 14 ust. 2, w przypadkach gdy upoważniony przedsiębiorca pragnie korzystać z uproszczeń przewidzianych zgodnie z przepisami prawa celnego, spełnienie praktycznych standardów w zakresie kompetencji lub kwalifikacji zawodowych bezpośrednio związanych z prowadzoną działalnością;

³² **Delegacja NL**, popierana przez **delegacje HU i PT**, zaproponowała zmianę brzmienia art. 14 ust. 4: „Z określonych rodzajów uproszczeń przewidzianych w przepisach wspólnotowego prawa celnego mogą korzystać tylko upoważnieni przedsiębiorcy”. **Delegacje BG, IE, LV i PL** były przeciwne.

³³ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

³⁴ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację DK** do tego artykułu.

- e) zgodnie z art. 14 ust. 2, w przypadkach gdy upoważniony przedsiębiorca pragnie korzystać z ułatwień w zakresie kontroli celnych dotyczących bezpieczeństwa i ochrony, odpowiednie standardy bezpieczeństwa i ochrony.

Artykuł 16³⁵

Środki wykonawcze

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:

- a) przyznawanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy;
- b) przypadki, w których dokonuje się przeglądu statusu upoważnionego przedsiębiorcy;
- c) udzielanie upoważnionym przedsiębiorcom pozwoleń na korzystanie z uproszczeń;
- d) wskazanie organu celnego odpowiedzialnego za przyznawanie statusu i udzielanie pozwoleń;
- e) typ i zakres ułatwień przyznawanych upoważnionym przedsiębiorcom w zakresie kontroli celnych związanych z bezpieczeństwem i ochroną;
- f) konsultacje z innymi organami celnymi oraz udzielania im informacji;
- g) warunki, w których status upoważnionego przedsiębiorcy może zostać zawieszony lub cofnięty;
- h) warunki, w których w odniesieniu do specyficznych kategorii upoważnionych przedsiębiorców można odstąpić od wymogu posiadania siedziby na obszarze celnym Wspólnoty, ze szczególnym uwzględnieniem umów międzynarodowych,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

³⁵ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

Środki te uwzględniają:

- zasady przyjęte zgodnie z art. 27 ust. 3,
- zawodowy udział w działaniach objętych przepisami prawa celnego,
- spełnienie praktycznych standardów w zakresie kompetencji lub kwalifikacji zawodowych bezpośrednio związanych z prowadzoną działalnością,
- posiadanie przez przedsiębiorcę uznawanego na świecie certyfikatu wydanego na podstawie stosownych konwencji międzynarodowych.

Sekcja 4

Decyzje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego

Artykuł 17

Przepisy ogólne

1. Jeżeli osoba występuje do organów celnych z wnioskiem o wydanie decyzji dotyczącej zastosowania przepisów prawa celnego, dostarcza tym organom wszelkie wymagane informacje, które są im niezbędne do wydania tej decyzji.

Wniosek o wydanie decyzji może również zostać złożony przez kilka osób, a decyzja – dotyczyć tych kilku osób, zgodnie z warunkami określonymi w przepisach prawa celnego.

2. O ile przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej, decyzja, o której mowa w ust. 1, zostaje wydana, a wnioskodawca powiadomiony o niej niezwłocznie i nie później niż w terminie czterech miesięcy od daty otrzymania przez organy celne wszystkich informacji koniecznych do wydania przez nie takiej decyzji [...].

W przypadku gdy organy celne nie mogą dotrzymać tych terminów, informują o tym wnioskodawcę przed ich upływem, podając przyczyny oraz wskazując nowy termin, który uznają za niezbędny do wydania decyzji w sprawie wniosku.

3. O ile sama decyzja lub przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej, decyzja staje się skuteczna z dniem jej doręczenia wnioskodawcy lub z dniem uznania jej za doręczoną. Z wyjątkiem przypadków określonych w art. 25 ust. 2, wydane decyzje wykonywane są przez organy celne począwszy od tego dnia.
4. Przed wydaniem decyzji, która byłaby niekorzystna dla osoby lub osób, do których jest skierowana, organy celne powiadamiają zainteresowaną osobę lub osoby o podstawach, na których zamierzają oprzeć decyzję, dając tej osobie lub osobom możliwość przedstawienia swojego stanowiska w wyznaczonym terminie rozpoczynającym swój bieg z dniem doręczenia powiadomienia.

Po upływie tego terminu osoba zainteresowana powiadamiana jest w odpowiedniej formie o wydanej decyzji z podaniem jej uzasadnienia. Decyzja zawiera odniesienie do prawa do odwołania przewidzianego w art. 24³⁶.

5. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:

- a) przypadki i warunki, w których nie stosuje się ust. 4 akapit pierwszy;
- b) okres, o którym mowa ust. 4 akapit pierwszy;

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

6. Bez uszczerbku dla przepisów obowiązujących w innych dziedzinach, określających przypadki oraz warunki, w których decyzje stają się nieważne lub tracą moc, organy celne, które wydały daną decyzję, mogą w każdej chwili ją unieważnić, zmienić lub cofnąć, jeżeli nie jest ona zgodna z przepisami prawa celnego.

³⁶ Zastrzeżenie zgłoszone przez **delegacje BE, CZ, IE i HU** do tego ustępu.

7. Przepisy ust. 3, 4 i 6 niniejszego artykułu oraz przepisy art. 18, 19 i 20 stosuje się również do decyzji wydawanych przez organy celne bez uprzedniego wniosku zainteresowanej osoby, w szczególności do powiadomień o długu celnym, określonych w art. 72 ust. 3.

Artykuł 18³⁷

Ważność decyzji w całej Wspólnocie

O ile nie wnioskowano lub nie określono inaczej, decyzje oparte na zastosowaniu przepisów prawa celnego lub z tym związane, wydane przez organy celne, są ważne na całym obszarze celnym Wspólnoty.

Artykuł 19

Unieważnianie korzystnych decyzji

1. Organy celne unieważniają decyzję korzystną dla osoby, do której jest ona skierowana, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:
 - a) decyzja została wydana na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych informacji;
 - b) wnioskodawca wiedział lub powinien był wiedzieć, że informacje są nieprawidłowe lub niekompletne;
 - c) decyzja wydana w przypadku prawidłowych i kompletnych informacji byłaby inna³⁸.
2. Osoba, do której skierowana była decyzja, zostaje powiadomiona o jej unieważnieniu.
3. Jeżeli w decyzji wydanej zgodnie z przepisami prawa celnego nie określono inaczej, unieważnienie decyzji staje się skuteczne z dniem, w którym stała się skuteczna pierwotna decyzja.

³⁷ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację BE** do tego artykułu.

³⁸ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje IT i HU** do tego ustępu.

4. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 3, może przyjąć środki w celu wykonania [...] niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do decyzji skierowanych do większej liczby osób.³⁹

Artykuł 20

Cofnięcie i zmiana korzystnej decyzji

1. Korzystna decyzja zostaje cofnięta lub zmieniona, jeżeli w przypadkach innych niż określone w art. 19 nie został spełniony lub przestał być spełniany co najmniej jeden z warunków wymaganych do jej wydania.
2. O ile przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej, korzystna decyzja skierowana do większej liczby osób może zostać cofnięta tylko w stosunku do osoby, która nie spełnia obowiązku nałożonego na nią na mocy tej decyzji.
3. Osoba, do której skierowana została decyzja, powiadamiana jest o jej cofnięciu lub zmianie.
4. Art. 17 ust. 3 dotyczy cofnięcia lub zmiany decyzji.

W wyjątkowych przypadkach, gdy wymagają tego uzasadnione interesy osoby, do której decyzja została skierowana, organy celne mogą jednak odroczyć datę, z którą cofnięcie lub zmiana decyzji stają się skuteczne.

5. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 3, może przyjąć środki w celu wykonania [...] niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do decyzji skierowanych do kilku osób.⁴⁰

³⁹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację ES, IT i HU** co do zastosowania procedury zarządzania.

⁴⁰ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację ES, IT i HU** co do zastosowania procedury zarządzania.

Decyzje w sprawie informacji wiążących

1. Na formalny wniosek organy celne wydają decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych, zwane dalej „decyzjami WIT”, lub decyzje w sprawie wiążących informacji o pochodzeniu, zwane dalej „decyzjami WIP”.

Wniosek taki odrzuca się w następujących okolicznościach:

- a) jeżeli wniosek o wydanie decyzji WIP zostaje lub został już złożony w tym samym lub innym urzędzie celnym przez posiadacza lub na rzecz posiadacza decyzji wydanej w odniesieniu do tych samych towarów, w tych samych okolicznościach decydujących o nabyciu pochodzenia;
 - b) jeżeli wniosek nie jest związany z planowaną decyzją WIT lub WIP ani z planowaną procedurą celną.
2. Decyzje WIT oraz decyzje WIP są wiążące jedynie w odniesieniu do klasyfikacji taryfowej lub do określania pochodzenia towarów.

Decyzje te są wiążące dla organów celnych w odniesieniu do adresata decyzji jedynie w stosunku do towarów, dla których formalności celne zostały zakończone po dacie wejścia w życie decyzji.

Decyzje te są wiążące dla posiadacza decyzji w odniesieniu do organów celnych dopiero od dnia, w którym powiadomienie o decyzji zostanie mu doręczone lub zostanie uznane za doręczone.

3. Decyzje WIT oraz decyzje WIP są ważne przez okres trzech lat od daty, z którą dana decyzja staje się skuteczna.

⁴¹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację ES** do tego artykułu.

4. Do celów stosowania decyzji WIT lub decyzji WIP w kontekście konkretnej procedury celnej, adresat decyzji musi być w stanie udowodnić, że:
 - a) w przypadku decyzji WIT – zgłoszone towary odpowiadają pod każdym względem towarom określonym w decyzji;
 - b) w przypadku decyzji WIP – dane towary oraz okoliczności decydujące o nabyciu pochodzenia odpowiadają pod każdym względem towarom i okolicznościom określonym w decyzji.
5. W drodze odstępstwa od przepisów art. 17 ust. 5 oraz art. 19, decyzje WIT oraz decyzje WIP zostają unieważnione, jeżeli opierają się na nieprawidłowych lub niekompletnych danych dostarczonych przez wnioskodawcę.
6. Decyzje WIT oraz decyzje WIP zostają cofnięte zgodnie z przepisami art. 17 ust. 5 oraz art. 20.

Decyzji tych nie można zmieniać.

- 6a. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania przepisów ust. 1 i 5 niniejszego artykułu.
7. Bez uszczerbku dla art. 20, środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:
 - a) warunki oraz moment utraty ważności decyzji WIT lub decyzji WIP;
 - b) warunki oraz okres, w którym decyzje, o których mowa w lit. a), mogą być nadal stosowane w odniesieniu do wiążących umów zawartych na ich podstawie przed upływem okresu ważności decyzji;

- c) warunki, na jakich Komisja może wydać decyzje nakładające na państwa członkowskie wymóg cofnięcia lub zmiany decyzji w sprawie informacji wiążących oraz zawierające odmienne informacje wiążące w porównaniu z innymi decyzjami na ten sam temat,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

8. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające warunki wydawania innych decyzji w sprawie informacji wiążących, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Sekcja 5

Sankcje

Artykuł 22

Stosowanie sankcji

1. Każde państwo członkowskie przewiduje sankcje za nieprzestrzeganie wspólnotowych przepisów prawa celnego. Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające⁴².
2. Stosowane sankcje administracyjne mogą przybrać, między innymi, jedną z następujących form lub obie z nich:
 - a) kara pieniężna pobierana przez organy celne, w tym, w stosownych przypadkach, rozliczenie stosowane zamiast sankcji karnej⁴³;

⁴² Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **Komisję**, która odrzuciła poprawkę PE nr 21 (skreślenie słów „administracyjne i karne” w ust. 1).

⁴³ **Delegacja BE**, popierana przez **delegację LV** i przy sprzeciwie **delegacji FR**, zaproponowała skreślenie słów: „w tym, w stosownych przypadkach, rozliczenie stosowane zamiast sankcji karnej”.

- b) cofnięcie, zawieszenie lub zmiana wszelkich pozwoleń znajdujących się w posiadaniu danej osoby^{44 45}.
3. Najpóźniej przed upływem sześciu miesięcy od daty zastosowania niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie powiadamiają Komisję o obowiązujących krajowych przepisach zgodnie z ust. 1 oraz powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich ich późniejszych zmianach⁴⁶.

Sekcja 6

Odwołania

Artykuł 23

Decyzje podejmowane przez organ sądowy

Przepisów art. 24, 25 i 26 nie stosuje się do odwołań składanych w celu unieważnienia, cofnięcia lub zmiany decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego wydanej przez organ sądowy lub przez organy celne działające jako organ sądowy.

Artykuł 24

Prawo do wniesienia odwołania

1. Każda osoba ma prawo do odwołania się od wydanych przez organy celne decyzji w sprawie stosowania przepisów prawa celnego, dotyczących jej bezpośrednio i indywidualnie.

Prawo do wniesienia odwołania ma również osoba, która wystąpiła do organów celnych z wnioskiem o wydanie decyzji i której wniosek nie został rozpatrzony w terminie określonym w art. 17 ust. 2.

⁴⁴ Delegacje BE, CZ, EL, CY, LV i LT wniosły o skreślenie tego ustępu.

⁴⁵ Delegacja ES wniosła o skreślenie ust. 2 lit.b).

⁴⁶ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez delegację EL do tego ustępu.

2. Z prawa do wniesienia odwołania można korzystać w co najmniej dwóch etapach:
 - a) w pierwszej kolejności – wniesienie odwołania do organów celnych lub organu sądowego lub innego organu wyznaczonego w tym celu przez państwa członkowskie;
 - b) w dalszej kolejności – odwołanie się do niezależnego organu wyższej instancji, którym może być organ sądowy lub wyspecjalizowany organ równorzędny, zgodnie z przepisami obowiązującymi w poszczególnych państwach członkowskich.
3. Odwołanie musi zostać złożone w państwie członkowskim, w którym decyzja została wydana lub w którym wystąpiono z wnioskiem o jej wydanie.
4. Państwa członkowskie zapewniają procedury odwoławcze umożliwiające szybkie potwierdzenie lub skorygowanie decyzji wydawanych przez organy celne⁴⁷.

Artykuł 25

Wstrzymanie wykonania

1. Złożenie odwołania nie powoduje wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji.
2. W przypadku jednak gdy organy celne mają powody, by sądzić, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z przepisami prawa celnego lub gdy istnieje obawa spowodowania nieodwracalnej szkody dla osoby zainteresowanej, wstrzymują jej wykonanie w całości lub w części.
3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2, jeżeli zaskarżona decyzja nakłada należności celne przywozowe lub należności celne wywozowe, wstrzymanie jej wykonania uzależnione jest od złożenia zabezpieczenia, chyba że na podstawie udokumentowanej oceny zostanie ustalone, że złożenie takiego zabezpieczenia mogłoby spowodować poważne ekonomiczne lub społeczne trudności dłużnika.

⁴⁷ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację EL** do tego ustępu.

Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, może przyjąć środki w celu wykonania przepisów pierwszego akapitu niniejszego ustępu.

Artykuł 26

[Skreślony]

Sekcja 7

Kontrola towarów

Artykuł 27

Kontrole celne

1. Organy celne mogą przeprowadzać wszelkie kontrole, które uznają za niezbędne do zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego oraz innych przepisów regulujących wprowadzenie, wyprowadzenie, tranzyt, przewóz, składowanie lub końcowe przeznaczenie towarów przemieszczanych między obszarem celnym Wspólnoty a innymi obszarami, w tym ruch pocztowy, oraz obecność i przemieszczanie w obszarze celnym towarów niewspólnotowych i towarów końcowego przeznaczenia.

Kontrole te, zwane dalej „kontrolami celnymi”, mogą polegać w szczególności na rewizji towarów, pobieraniu próbek, weryfikacji danych zawartych w deklaracji oraz kontroli posiadania i autentyczności dokumentów [...], kontroli księgowości i innych danych przedsiębiorców, inspekcji środków transportu, kontroli bagażu i innych towarów przewożonych przez osoby oraz przeprowadzaniu oficjalnych dochodzeń i innych podobnych działań.

2. Kontrole celne, inne niż kontrole wyrywkowe, opierają się głównie na analizie ryzyka – przeprowadzanej z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych w celu identyfikacji i oceny ryzyka oraz podjęcia niezbędnych środków zapobiegawczych – na podstawie kryteriów opracowanych na szczeblu krajowym, wspólnotowym oraz, w stosownych przypadkach, międzynarodowym.

Państwa członkowskie we współpracy z Komisją opracowują, utrzymują i stosują wspólne ramy zarządzania ryzykiem oparte na wymianie informacji o ryzyku i analiz pomiędzy administracjami celnymi oraz ustaleniu, między innymi, wspólnych kryteriów oceny ryzyka, środków kontroli i priorytetowych obszarów kontroli.

Kontrole oparte na takich informacjach i kryteriach przeprowadzane są bez uszczerbku dla innych kontroli przeprowadzanych zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu lub zgodnie z innymi obowiązującymi przepisami.

3. Bez uszczerbku dla ust. 2 Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki wykonawcze określające:
 - a) wspólne ramy zarządzania ryzykiem;
 - b) wspólne kryteria oraz priorytetowe obszary kontroli;
 - c) informacje o ryzyku oraz wyniki analiz, które mają być wymieniane między administracjami celnymi.

Artykuł 28

Współpraca organów

1. W przypadku gdy względem tych samych towarów właściwe organy przeprowadzają kontrole inne niż kontrole celne, organy celne w ścisłej współpracy z tymi innymi organami dokładają starań, by kontrole te były w miarę możliwości przeprowadzane w tym samym czasie i miejscu, co kontrole celne (system kompleksowej obsługi), przy czym organy celne pełnią rolę koordynatora tych działań.

2. W ramach kontroli, o których mowa w niniejszej sekcji, organy celne i inne właściwe organy mogą – gdy jest to konieczne w celu zminimalizowania ryzyka oraz zwalczania nadużyć – przekazywać sobie nawzajem oraz Komisji otrzymane dane dotyczące wprowadzania, wyprowadzania, tranzytu, przewozu, składowania i końcowego przeznaczenia, w tym ruchu pocztowego, towarów przemieszczanych między obszarem celnym Wspólnoty a innymi obszarami oraz obecności i przemieszczania w obszarze celnym towarów niewspólnotowych oraz towarów końcowego przeznaczenia, jak również dokonywać wymiany wyników kontroli. Organy celne i Komisja mogą również wymieniać takie dane między sobą w celu zapewnienia jednolitego stosowania wspólnotowych przepisów prawa celnego.

Artykuł 29⁴⁸

Kontrola po zwolnieniu

W celu upewnienia się co do prawidłowości danych zawartych w deklaracji skróconej lub deklaracji celnej, organy celne po dokonaniu zwolnienia towarów mogą przeprowadzić kontrolę dokumentów i danych związanych z czynnościami dotyczącymi danego towaru lub wcześniejszych lub późniejszych operacji handlowych w odniesieniu do tego towaru. Organy te mogą również przeprowadzić rewizję takich towarów lub pobrać próbki, jeżeli nadal istnieje taka możliwość.

Kontrole takie mogą zostać przeprowadzone u posiadacza towarów lub jego przedstawiciela, u innej osoby bezpośrednio lub pośrednio zaangażowanej w te operacje w charakterze służbowym lub innej osoby dysponującej w celach służbowych tymi dokumentami i danymi.

Artykuł 30

Wewnątrzwspólnotowe rejsy lotnicze i morskie

1. Kontrole celne lub formalności celne stosowane wobec bagażu podręcznego lub rejestrowanego osób odbywających lot wewnątrzwspólnotowy lub przekraczających morze wewnątrz Wspólnoty przeprowadzane są tylko wtedy, gdy przewidują to przepisy prawa celnego.

⁴⁸ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację ES** do tego artykułu.

2. Przepisy ust. 1 [...] stosuje się bez uszczerbku dla:
- a) kontroli bezpieczeństwa [...];
 - b) kontroli wynikających z zakazów lub ograniczeń⁴⁹.
3. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki dotyczące stosowania niniejszego artykułu, określające przypadki oraz warunki stosowania kontroli celnych i formalności celnych w odniesieniu do:
- (i) bagażu podręcznego i rejestrowanego należącego do:
 - osób odbywających lot statkiem powietrznym wyruszającym z portu niewspólnotowego, który po międzylądowaniu w porcie wspólnotowym kontynuuje lot do innego portu wspólnotowego;
 - osób odbywających lot statkiem powietrznym, który ląduje w porcie wspólnotowym, a następnie kontynuuje lot do portu niewspólnotowego;
 - osób korzystających z przewozu morskiego obsługiwanego przez ten sam statek i składającego się z etapów rozpoczynających się, mających postój lub kończących się w porcie niewspólnotowym;
 - osób na statkach wycieczkowych i turystycznych lub służbowych statkach powietrznych;
 - (ii) bagażu podręcznego i rejestrowanego
 - przybywającego do portu wspólnotowego na pokładzie statku powietrznego z portu niewspólnotowego, przeniesionego w tym porcie wspólnotowym na inny statek powietrzny mający odbyć lot wewnątrzwspólnotowy;

⁴⁹ Zastrzeżenie **delegacji MT** do tej litery.

- załadowanego w porcie wspólnotowym na statek powietrzny mający odbyć lot wewnątrzwspólnotowy, a następnie przeniesiony w innym porcie wspólnotowym na statek powietrzny, którego celem jest port niewspólnotowy.

Sekcja 8

Przechowywanie dokumentów i innych danych; opłaty i koszty

Artykuł 31

Przechowywanie dokumentów i innych danych

1. Do celów kontroli celnych osoba zainteresowana przechowuje przez okres co najmniej trzech lat kalendarzowych dokumenty i informacje, o których mowa w art. 9 ust. 1, na dowolnym nośniku dostępnym organom celnym i akceptowanym przez nie.

W przypadku towarów dopuszczonych do swobodnego obrotu w okolicznościach innych niż określone w akapicie trzecim lub w przypadku towarów zgłoszonych do wywozu, termin ten rozpoczyna się z końcem roku, w którym przyjęta została deklaracja celna dotycząca dopuszczenia towarów do swobodnego obrotu lub deklaracja wywozowa.

W przypadku towarów dopuszczonych do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej ze względu na końcowe przeznaczenie, termin ten rozpoczyna się z końcem roku, w którym towary przestają być objęte dozorem celnym.

W przypadku towarów objętych innymi procedurami celnymi termin ten rozpoczyna się z końcem roku, w którym zakończy się dana procedura celna.

2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 73 ust. 4, w przypadku gdy kontrole celne w zakresie długu celnego wykazują konieczność wprowadzenia korekty odpowiedniego zapisu księgowego, a zainteresowana osoba została o tym powiadomiona, dokumenty oraz informacje przechowywane przez trzy lata następujące po upływie okresu przewidzianego w ust. 1 niniejszego artykułu.

W przypadku złożenia odwołania lub rozpoczęcia postępowania sądowego dokumenty oraz informacje muszą być przechowywane przez okres przewidziany w ust. 1 niniejszego artykułu lub do czasu zakończenia postępowania odwoławczego lub sądowego, w zależności od tego, który z tych terminów jest późniejszy.

Artykuł 32

Oplaty i koszty

1. Organy celne nie pobierają opłat z tytułu przeprowadzenia kontroli celnych lub innych form stosowania przepisów prawa celnego, jeżeli odbywa się to w godzinach pracy właściwych urzędów celnych.

Organy celne mogą jednak pobierać opłaty lub dochodzić zwrotu kosztów w przypadku świadczenia określonych usług, w szczególności⁵⁰ następujących:

- a) obecność funkcjonariuszy celnych na żądanie, poza oficjalnymi godzinami urzędowania lub w pomieszczeniach innych niż pomieszczenia celne;
- b) analizy lub ekspertyzy dotyczące towarów oraz opłat pocztowych za odesłanie towarów do wnioskodawcy, w szczególności w odniesieniu do decyzji wydanych na mocy art. 21 lub do udzielenia informacji zgodnie z art. 8 ust. 1;
- c) kontrola lub pobieranie próbek towarów do celów weryfikacji lub zniszczenie towarów, jeżeli powoduje to koszty inne niż koszty pracy funkcjonariuszy celnych;
- d) nadzwyczajne środki kontroli, gdy jest to niezbędne ze względu na rodzaj towaru lub potencjalne ryzyko.

[...]

⁵⁰ **Komisja** zgłosiła zastrzeżenie co do dodania słów „w szczególności”.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające środki w celu wykonania ust. 1 akapit drugi, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

ROZDZIAŁ 3

PRZELICZANIE WALUTY I TERMINY

Artykuł 33

Przeliczanie waluty

1. Właściwe organy publikują lub udostępniają w Internecie kurs wymiany walut stosowany w przypadku, gdy wymiana taka jest konieczna z jednego z następujących powodów:
 - a) jeżeli elementy wykorzystywane do ustalenia wartości celnej towarów wyrażone są w walucie innej niż waluta państwa członkowskiego, w którym ustalana jest wartość celna;
 - b) jeżeli w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów i kwoty należności celnych przywozowych i wywozowych, w tym wartości progowych we wspólnotowej taryfie celnej, konieczne jest podanie wartości euro w walutach krajowych.
2. Jeżeli przeliczenie waluty jest konieczne z powodów innych niż wymienione w ust. 1, stosowana w ramach przepisów prawa celnego wartość euro w walutach krajowych określana jest co najmniej raz w roku.
3. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania [...] niniejszego artykułu.

Artykuł 34

Terminy

1. Jeżeli okres, data lub termin określone są w przepisach prawa celnego, okres taki nie może zostać przedłużony lub skrócony, a data lub termin – odroczone lub przyspieszone, poza warunkami wyraźnie określonymi w stosownych przepisach.

2. Stosuje się zasady dotyczące okresów, dat i terminów, określone w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71⁵¹, z wyjątkiem szczególnych przypadków przewidzianych we wspólnotowych przepisach prawa celnego.

Artykuł 35
[Skreślony]⁵²

⁵¹ Dz.U. L 124 z 8.6.1971, str. 1.

⁵² Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację FI** dotyczące skreślenia tego artykułu.

TYTUŁ II

ELEMENTY, NA PODSTAWIE KTÓRYCH STOSOWANE SĄ NALEŻNOŚCI CELNE PRZYWOZOWE I WYWOZOWE ORAZ INNE ŚRODKI DOTYCZĄCE WYMIANY TOWAROWEJ

ROZDZIAŁ 1

WSPÓLNA TARYFA CELNA I KLASYFIKACJA TARYFOWA TOWARÓW

Artykuł 36

Wspólna taryfa celna

1. Podstawą należnych należności celnych przywozowych i wywozowych jest wspólna taryfa celna.

Inne środki, ustanowione w szczegółowych przepisach wspólnotowych dotyczących wymiany towarowej, stosowane są w odpowiednich przypadkach zgodnie z klasyfikacją taryfową danych towarów.

2. Wspólna taryfa celna obejmuje:
 - a) nomenklaturę scaloną towarów, określoną w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2658/87⁵³;
 - b) każdą inną nomenklaturę, która jest całkowicie lub częściowo oparta na nomenklaturze scalonej lub która dodaje do niej dalsze podpodziały i która została ustanowiona w szczegółowych przepisach wspólnotowych do celów stosowania środków taryfowych związanych z wymianą towarową;
 - c) stawki celne konwencyjne lub zwykłe autonomiczne, stosowane w odniesieniu do towarów objętych nomenklaturą scaloną;

⁵³ DZ.U. L 256, 7.9.1987, str. 1.

- d) preferencyjne środki taryfowe określone w umowach zawartych przez Wspólnotę z niektórymi krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Wspólnoty lub z grupami takich krajów lub terytoriów;
 - e) preferencyjne środki taryfowe przyjęte jednostronnie przez Wspólnotę w odniesieniu do niektórych krajów lub terytoriów znajdujących się poza obszarem celnym Wspólnoty lub w odniesieniu do grup takich krajów lub terytoriów;
 - f) autonomiczne środki przewidujące obniżenie należności celnych lub zwolnienie z należności celnych za niektóre towary;
 - g) uprzywilejowane traktowanie taryfowe w zakresie środków, o których mowa w lit. c)–f) lub h), z którego mogą korzystać niektóre towary ze względu na ich rodzaj lub końcowe przeznaczenie;
 - h) inne środki taryfowe przewidziane w przepisach wspólnotowych dotyczących rolnictwa, handlu lub innych dziedzin.
3. Na wniosek zgłaszającego, w przypadku gdy towary spełniają warunki określone w ust. 2 lit. d)–g), stosuje się środki przewidziane w tych przepisach zamiast środków określonych w ust. 2 lit. c). Można je stosować z mocą wsteczną, pod warunkiem że dotrzymane zostały terminy i warunki przewidziane w odpowiednich środkach lub w niniejszym kodeksie.
4. Jeżeli środki, o których mowa w ust. 2 lit. d)–g), lub zwolnienie ze środków, o których mowa w ust. 2 lit. h), stosowane są wyłącznie w odniesieniu do określonej ilości przywożonych lub wywożonych towarów, stosowanie tych środków lub zwolnienie z nich w przypadku kontyngentów taryfowych ustaje w momencie, gdy zostanie osiągnięta ta określona ilość przywożonych lub wywożonych towarów.
- W przypadku plafonów taryfowych stosowanie tych środków ustaje na mocy aktu prawnego Wspólnoty.
5. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 3, przyjmuje środki w celu wykonania przepisów ust. 1 i 4 niniejszego artykułu.

Klasyfikacja taryfowa towarów

1. „Klasyfikacja taryfowa” towarów do celów stosowania wspólnej taryfy celnej polega na określeniu jednej podpozycji lub dalszych podpodziałów w nomenklaturze scalonej, do których towary te mają zostać zaklasyfikowane.
2. „Klasyfikacja taryfowa” towarów do celów stosowania środków pozataryfowych polega na określeniu jednej podpozycji lub dalszych podpodziałów w nomenklaturze scalonej lub innej nomenklaturze ustanowionej przepisami wspólnotowymi, która jest całkowicie lub częściowo oparta na nomenklaturze scalonej lub która dodaje do niej dalsze podpodziały, do których towary te mają zostać zaklasyfikowane.
3. Podpozycja lub dalszy podpodział, określone zgodnie z przepisami ust. 1 lub 2, wykorzystywane są do celów stosowania środków związanych z tą podpozycją.

ROZDZIAŁ 2

POCHODZENIE TOWARÓW

Sekcja 1

Niepreferencyjne pochodzenie

Artykuł 38

Zakres zastosowania

W art. 39, 40 oraz 41 ustanowione są reguły określania niepreferencyjnego pochodzenia towarów do celów stosowania:

- a) wspólnej taryfy celnej z wyjątkiem środków, o których mowa w art. 36 ust. 2 lit. d) i e);
- b) środków pozataryfowych ustanowionych w przepisach wspólnotowych regulujących poszczególne dziedziny wymiany towarowej;
- c) innych środków wspólnotowych dotyczących pochodzenia towarów.

Artykuł 39

Nabywanie pochodzenia

1. Towar całkowicie uzyskany w danym kraju lub na danym terytorium uznawany jest za pochodzący z tego kraju lub terytorium.
2. Towar, w którego produkcji bierze udział więcej niż jeden kraj lub więcej niż jedno terytorium, uznaje się za pochodzący z kraju lub terytorium, w którym został poddany ostatniemu istotnemu przetworzeniu.

Artykuł 40

Dowód pochodzenia

1. W przypadku gdy w deklaracji celnej wskazane zostaje pochodzenie zgodnie z przepisami prawa celnego, organy celne mogą zażądać od zgłaszającego udowodnienia pochodzenia towarów.
2. Niezależnie od przedstawienia dowodu pochodzenia zgodnie z przepisami prawa celnego lub innym prawodawstwem wspólnotowym regulującym określone dziedziny, w przypadku uzasadnionych wątpliwości organy celne mogą zażądać dodatkowego dowodu w celu upewnienia się, że wskazane pochodzenie jest zgodnie z zasadami określonymi w stosownych przepisach wspólnotowych.
3. Jeżeli takie są wymogi wymiany handlowej, dokument potwierdzający pochodzenie może być wystawiony we Wspólnocie.

Artykuł 41

Środki wykonawcze

Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania przepisów art. 39 i 40.

Sekcja 2

Preferencyjne pochodzenie

Artykuł 42

Preferencyjne pochodzenie towarów

1. Aby skorzystać ze środków, o których mowa w art. 36 ust. 2 lit. d) lub e), lub z preferencyjnych środków pozataryfowych, towary powinny być zgodne z regułami preferencyjnego pochodzenia określonymi w ust. 2–5 niniejszego artykułu.

2. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych określonych w umowach zawartych przez Wspólnotę z niektórymi krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Wspólnoty lub z grupami takich krajów lub terytoriów, reguły preferencyjnego pochodzenia ustanowione są w tych umowach.
3. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych przyjętych jednostronnie przez Wspólnotę w odniesieniu do niektórych krajów lub terytoriów znajdujących się poza obszarem celnym Wspólnoty lub do grup takich krajów lub terytoriów, innych niż określone w ust. 5, Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki ustanawiające reguły preferencyjnego pochodzenia.
4. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych mających zastosowanie w wymianie handlowej między obszarem celnym Wspólnoty a Ceutą i Melillą, określonych w protokole nr 2 do aktu przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki ustanawiające reguły preferencyjnego pochodzenia⁵⁴.
5. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych, wprowadzonych na mocy uzgodnień preferencyjnych przyjętych wobec krajów i terytoriów zamorskich stowarzyszonych ze Wspólnotą, zasady preferencyjnego pochodzenia przyjmowane są zgodnie z art. 187 Traktatu.
6. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki niezbędne do wdrożenia reguł, o których mowa w ust. 2–5 niniejszego artykułu [...].

⁵⁴ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację ES** do tego artykułu.

ROZDZIAŁ 3

WARTOŚĆ CELNA TOWARÓW

Artykuł 43

Zakres zastosowania

Do celów stosowania wspólnej taryfy celnej oraz środków pozataryfowych, ustanowionych w szczegółowych przepisach wspólnotowych dotyczących wymiany towarowej, wartość celna towarów określana jest zgodnie z przepisami art. 44–46.

Artykuł 44⁵⁵

Metoda ustalania wartości celnej na podstawie wartości transakcyjnej

1. Zasadniczą postawą wartości celnej [...] towarów jest wartość transakcyjna tj. cena faktycznie zapłacona lub należna za towary, gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty, skorygowana – w razie potrzeby – zgodnie ze środkami przyjętymi na mocy art. 46 tiret pierwsze.
2. Cena faktycznie zapłacona lub należna to całkowita płatność – która została lub ma zostać dokonana przez nabywcę sprzedającemu lub przez nabywcę stronie trzeciej lub na rzecz sprzedającego za przywożone towary – obejmująca wszystkie płatności, które zostały lub mają zostać dokonane jako warunek sprzedaży przywożonych towarów.

⁵⁵ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez delegacje **EL, ES, IT i PL** do tego artykułu.

3. Wartość transakcyjna stosowana jest, pod warunkiem że:
- a) dysponowanie towarami lub użytkowanie towarów przez kupującego nie podlega ograniczeniom innym niż:
 - (i) ograniczenia nakładane lub wymagane przez prawo lub przez organy publiczne we Wspólnocie;
 - (ii) ograniczenia dotyczące obszaru geograficznego, na którym towary mogą zostać odsprzedane,
 - (iii) ograniczenia, które nie mają istotnego wpływu na wartość celną towarów;
 - b) sprzedaż lub cena nie są uzależnione od warunków lub okoliczności, których wartość – w odniesieniu do towarów, których wartość celna jest ustalana – jest niemożliwa do ustalenia;
 - c) żadna część dochodu z ewentualnej późniejszej odsprzedaży towarów, dysponowania nimi lub ich użytkowania przez nabywcę nie przypada bezpośrednio lub pośrednio sprzedającemu, chyba że zgodnie ze środkami przyjętymi na mocy art. 46 tiret pierwsze może zostać dokonana odpowiednia korekta;
 - d) nabywca i sprzedający nie są ze sobą powiązani lub powiązanie między nimi nie miało wpływu na cenę.

Artykuł 45⁵⁶

Zastępcze metody ustalania wartości celnej

1. Jeżeli wartość celna towarów nie może zostać ustalona na podstawie art. 44, ustala się ją, stosując kolejno procedury z ust. 2 lit. a) – d) niniejszego artykułu aż do pierwszej litery, na podstawie której możliwe będzie ustalenie wartości celnej towarów.

Na wniosek zgłaszającego kolejność stosowania lit. c) i d) zostaje odwrócona.

⁵⁶ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację EL** do tego artykułu.

2. Zgodnie z ust. 1 wartością celną jest:
- a) wartość transakcyjna identycznych towarów sprzedawanych w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty i wywożonych w tym samym lub w zbliżonym czasie, co towary, dla których ustalana jest wartość celna;
 - b) wartość transakcyjna podobnych towarów sprzedanych w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty i wywożonych w tym samym lub w zbliżonym czasie, co towary, dla których ustalana jest wartość celna;
 - c) wartość oparta na cenie jednostkowej, po jakiej towary przywożone lub towary identyczne lub podobne sprzedawane są na obszarze celnym Wspólnoty w największych zbiorczych ilościach osobom niepowiązanym ze sprzedającymi;
 - d) wartość kalkulowana⁵⁷.
3. Jeżeli wartość celna nie może zostać ustalona na podstawie ust. 1, ustala się ją na podstawie danych dostępnych na obszarze celnym Wspólnoty z zastosowaniem odpowiednich środków zgodnych z następującymi zasadami i przepisami ogólnymi:
- a) porozumienie w sprawie stosowania art. VII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu;
 - b) art. VII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu;
 - c) niniejszy rozdział.⁵⁸

⁵⁷ Zastrzeżenie zgłoszone przez **delegacje BE, HU i SE**, które zaproponowały dodanie tekstu w lit. d) i są za utrzymaniem upoważnienia w art. 45 ust. 3. **Komisja** wolała dodać ten tekst w przepisach wykonawczych (zob. art. 46).

⁵⁸ Zastrzeżenie zgłoszone przez delegacje **BE, HU, EL i IT** do tego ustępu.

Artykuł 46

Środki wykonawcze

Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki ustanawiające:

- elementy, które – w celu ustalenia wartości celnej – należy dodać do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, lub które można pominąć,
- elementy wykorzystywane do ustalania wartości kalkulowanej,
- metodę ustalania wartości celnej w konkretnych przypadkach oraz w odniesieniu do towarów, dla których po zastosowaniu procedury specjalnej powstaje dług celny,
- wszelkie inne niezbędne warunki, przepisy i zasady stosowania art. 44 i 45.

TYTUŁ III

DŁUG CELNY I ZABEZPIECZENIA

ROZDZIAŁ 1

POWSTANIE DŁUGU CELNEGO

Sekcja 1

Artykuł 47 i 48

[Skreślone]

Sekcja 2

Dług celny w przywozie

Artykuł 49

Dopuszczenie do swobodnego obrotu i odprawa czasowa

1. Dług celny w przywozie powstaje w wyniku objęcia niewspólnotowych towarów podlegających należnościom celnym przywozowym jedną z następujących procedur celnych:
 - a) dopuszczenie do swobodnego obrotu, w tym na mocy przepisów o końcowym przeznaczeniu;
 - b) odprawa czasowa z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.
2. Dług celny powstaje w chwili przyjęcia deklaracji celnej.
3. Dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na której rzecz składana jest deklaracja celna.

Jeżeli deklaracja celna dotycząca jednej z procedur, o których mowa w ust. 1, zostaje sporządzona na podstawie danych powodujących, że nie pobrane zostają w całości lub części należności celne przywozowe, osoba, która dostarczyła dane wymagane do sporządzenia deklaracji i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że dane te są nieprawdziwe, jest również dłużnikiem.

Przepisy szczególne dotyczące towarów nie pochodzących

1. W przypadku zakazu zwrotu lub zwolnienia z należności celnych przywozowych w odniesieniu do towarów nie pochodzących użytych do wytwarzania produktów, dla których dowód pochodzenia jest wystawiany lub sporządzany w ramach uzgodnień preferencyjnych między Wspólnotą a niektórymi krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Wspólnoty lub grupami takich krajów lub terytoriów, dług celny w przywozie w odniesieniu do tych towarów nie pochodzących powstaje w wyniku przyjęcia powiadomienia o powrotnym wywozie dotyczącego danych produktów [...].
2. Jeżeli dług celny powstaje zgodnie z ust. 1, kwota należności celnych przywozowych odpowiadająca temu długowi określana jest na warunkach takich samych, jak w przypadku długu celnego, który powstałby w wyniku przyjęcia w tym samym dniu deklaracji celnej dotyczącej dopuszczenia do swobodnego obrotu towarów nie pochodzących, użytych do wytwarzania danych produktów w celu zakończenia procedury uszlachetniania czynnego.
3. Art. 49 ust. 2 i 3 stosuje się *mutatis mutandis*. W przypadku towarów niewspólnotowych, o których mowa w art. 189, dłużnikiem jest jednak osoba, która składa powiadomienie o powrotnym wywozie. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na której rzecz składane jest powiadomienie.

⁵⁹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez delegację **PL** do tego artykułu.

Dług celny powstały w wyniku niewypełnienia warunków lub obowiązków

1. Jeżeli towary podlegają należnościom celnym przywozowym, dług celny w przywozie powstaje w każdym z poniższych przypadków:
 - a) niewypełnienie jednego z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego, dotyczących wprowadzania towarów niewspólnotowych na obszar celny Wspólnoty, usunięcia ich spod dozoru celnego lub przemieszczania, przetwarzania, składowania, odprawy czasowej takich towarów lub dysponowania nimi na tym obszarze;
 - b) niewypełnienie jednego z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego dotyczących końcowego przeznaczenia towarów na obszarze celnym Wspólnoty;
 - c) niewypełnienie warunku wymaganego do objęcia towarów niewspólnotowych procedurą celną lub zastosowania zwolnień z cła lub obniżonej stawki celnej ze względu na końcowe przeznaczenie towaru.

2. Dług celny powstaje z chwilą gdy:
 - a) nie zostaje wypełniony lub przestaje być wypełniany obowiązek, którego niewypełnienie powoduje powstanie długu celnego;
 - b) przyjęta zostaje deklaracja celna obejmująca towary procedurą celną, a następnie stwierdza się, że warunek wymagany do objęcia towarów tą procedurą lub przyznania zwolnień z cła lub obniżonej stawki celnej ze względu na końcowe przeznaczenie towarów nie został faktycznie wypełniony.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), dłużnikiem jest:
- a) każda osoba zobowiązana do wypełnienia danych obowiązków;
 - b) każda osoba, która wiedziała lub powinna była wiedzieć o niewypełnieniu obowiązku wynikającego z przepisów prawa celnego, a która działała na rzecz osoby zobowiązanej do wypełnienia obowiązku lub uczestniczyła w działaniu, które doprowadziło do niewypełnienia obowiązku;
 - c) każda osoba, która nabyła lub posiadała towar i która w chwili jego nabycia lub wejścia w jego posiadanie wiedziała lub powinna była wiedzieć, że obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego nie został wypełniony.
4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. c), dłużnikiem jest osoba zobowiązana do wypełnienia warunków wymaganych do objęcia towarów procedurą celną lub dokonania zgłoszenia danych towarów do tej procedury lub przyznania zwolnień z cła lub obniżonej stawki należności celnych przywozowych ze względu na końcowe przeznaczenie towarów.

W przypadku gdy sporządzona zostaje deklaracja celna dotycząca jednej z procedur, o których mowa w ust. 1, lub przekazane zostają organom celnym jakiegokolwiek dane wymagane na mocy przepisów prawa celnego, dotyczące warunków obejmowania towarów procedurą celną, w wyniku czego nie zostają pobrane w całości lub części należności celne przywozowe, dłużnikiem jest również osoba, która dostarczyła dane wymagane do sporządzenia deklaracji i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że dane te są nieprawdziwe.

Artykuł 52

Odliczenie uiszczonej kwoty należności celnych przywozowych

1. Jeżeli dług celny powstaje, zgodnie z art. 51 ust. 1, w odniesieniu do towarów dopuszczonych do swobodnego obrotu z zastosowaniem obniżonej stawki należności celnych przywozowych ze względu na ich końcowe przeznaczenie, kwota należności celnych przywozowych uiszczona przy dopuszczeniu do obrotu jest odliczana od kwoty należności celnych przywozowych odpowiadającej długowi celnemu.

Akapit pierwszy stosuje się *mutatis mutandis* w przypadku długu celnego powstałego w odniesieniu do odpadów i pozostałości powstałych przy zniszczeniu towarów.

2. Jeżeli dług celny powstaje, zgodnie z art. 51 ust. 1, w odniesieniu do towarów objętych procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych, kwota należności celnych przywozowych uiszczona przy częściowym zwolnieniu jest odliczana od kwoty należności celnych przywozowych odpowiadającej długowi celnemu.

Sekcja 3

Dług celny w wywozie

Artykuł 53

[...] Wywóz i uszlachetnianie bierne

1. Dług celny w wywozie powstaje w wyniku objęcia procedurą wywozu lub procedurą uszlachetniania biernego towarów podlegających należnościom celnym wywozowym.
2. Dług celny powstaje w chwili przyjęcia deklaracji celnej.
3. Dłużnikiem jest zgłaszający. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na której rzecz składana jest deklaracja celna.

Jeżeli deklaracja celna zostaje sporządzona na podstawie danych powodujących, że nie pobrane zostają w całości lub części należności celne wywozowe, osoba, która dostarczyła dane wymagane do sporządzenia deklaracji i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że dane te są nieprawdziwe, jest również dłużnikiem.

Dług celny powstały w wyniku niespełnienia warunków lub obowiązków

1. Jeżeli towary podlegają należnościom celnym wywozowym, dług celny w wywozie powstaje w wyniku:
 - a) niewypełnienia jednego z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego, dotyczących wyprowadzenia towarów;
 - b) niewypełnienia warunków, które umożliwiły wyprowadzenie towaru poza obszar celny Wspólnoty z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych.

2. Dług celny powstaje z chwilą gdy:
 - a) towary zostaną faktycznie wyprowadzone poza obszar celny Wspólnoty bez deklaracji celnej;
 - b) towary dotrą do miejsca przeznaczenia innego niż to, do którego dopuszczone było ich wyprowadzenie poza obszar celny Wspólnoty z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych,
 - c) w przypadku gdy organy celne nie są w stanie określić chwili, o której mowa w lit. b) – gdy upłynie termin przewidziany na dostarczenie dowodu, że wypełnione zostały warunki uprawniające do zastosowania takiego zwolnienia w odniesieniu do tych towarów.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a), dłużnikiem jest każda z następujących osób:
 - a) osoba, od której wymagane jest wypełnienie danego obowiązku;
 - b) osoba, która wiedziała lub powinna była wiedzieć o niewypełnieniu obowiązku wynikającego z przepisów prawa celnego i która działała na rzecz osoby zobowiązanej do wypełnienia danego obowiązku;
 - c) osoba uczestnicząca w działaniu, które doprowadziło do niewypełnienia obowiązku i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że deklaracja celna nie została złożona, mimo że należało to zrobić.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. b), dłużnikiem jest osoba zobowiązana do wypełnienia warunków wymaganych do wyprowadzenia towaru poza obszar celny Wspólnoty z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych.

Sekcja 4

Przepisy wspólne dla długów celnych powstałych w przywozie i w wywozie

Artykuł 55

Zakazy i ograniczenia

Dług celny w przywozie lub w wywozie powstaje także wtedy, gdy odnosi się do towarów będących przedmiotem zakazu lub ograniczenia w przywozie lub wywozie.

W żadnym z następujących przypadków nie dochodzi do powstania długu celnego:

- a) nielegalne wprowadzenie na obszar celny Wspólnoty fałszywych środków płatniczych;
- b) wprowadzenie na obszar celny Wspólnoty środków odurzających i substancji psychotropowych, które nie jest ściśle nadzorowane przez właściwe organy ze względu na ich przeznaczenie do celów leczniczych i naukowych.

Do celów sankcji mających zastosowanie do przestępstw lub wykroczeń celnych, dług celny uważa się jednak za powstały, w przypadku gdy na mocy prawa państwa członkowskiego należności celne lub istnienie długu celnego stanowią podstawę do określenia sankcji.

Artykuł 56

Kilku dłużników

Jeżeli do zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej temu samemu długowi celnemu zobowiązanych jest kilku dłużników, odpowiadają oni solidarnie za całość długu.

Jeżeli co najmniej jedna z tych osób umyślnie naruszyła przepisy prawa celnego, kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadająca długowi celnemu jest w pierwszej kolejności odzyskiwana od tych osób, chyba że takie odzyskanie jest niemożliwe do zrealizowania lub nakładałoby na organy celne nadmierne obciążenia administracyjne⁶⁰.

Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, może przyjąć środki określające przypadki i warunki wykonania niniejszego przepisu.

*Artykuł 57*⁶¹

Ogólne zasady obliczania kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

1. Kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych jest określana zgodnie z tymi zasadami obliczania należności celnych, które miały zastosowanie do danych towarów w chwili powstania w stosunku do nich długu celnego.
2. W przypadku gdy nie można dokładnie określić chwili powstania długu celnego, za chwilę powstania długu celnego uważa się chwilę, w której organy celne stwierdzają, że towary znajdują się w sytuacji powodującej powstanie długu celnego.

Jeżeli jednak informacje, którymi dysponują organy celne, pozwalają na ustalenie, że dług celny powstał przed stwierdzeniem jego istnienia przez te organy, uznaje się, że dług celny powstał w najwcześniejszej chwili, w której można stwierdzić tę sytuację.

⁶⁰ Delegacje BE, ES, FR, IT, LU, HU, PL, SK i FI wniosły o skreślenie poprzedniej wersji tego akapitu.

⁶¹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez delegację ES do tego artykułu.

Szczególne zasady obliczania kwoty należności celnych przywozowych

1. Jeżeli w odniesieniu do towarów objętych procedurą celną zostały poniesione koszty związane ze składowaniem lub zwyczajowymi zabiegami na obszarze celnym Wspólnoty, kosztów tych lub zwiększenia wartości nie uwzględnia się przy obliczaniu kwoty należności celnych przywozowych, pod warunkiem że zgłaszający przedstawi należyłą dokumentację tych kosztów.

Przy obliczaniu należności celnych przywozowych uwzględnia się jednak wartość celną, ilość, rodzaj oraz pochodzenie wykorzystanych w tych operacjach towarów niewspólnotowych.

2. Jeżeli klasyfikacja taryfowa towarów objętych procedurą celną zmieni się w rezultacie zwyczajowych zabiegów na obszarze celnym Wspólnoty, na wniosek zgłaszającego stosuje się pierwotną klasyfikację taryfową towarów objętych tą procedurą.
3. Jeżeli dług celny powstaje w odniesieniu do produktów przetworzonych powstałych w ramach procedury uszlachetniania czynnego, na wniosek zgłaszającego kwotę należności celnych przywozowych odpowiadającą takiemu długowi określa się na podstawie klasyfikacji taryfowej, wartości celnej, ilości, rodzaju i pochodzenia towarów objętych procedurą uszlachetniania czynnego obowiązujących w dniu przyjęcia deklaracji celnej dotyczącej tych towarów⁶².
4. Jeżeli przepisy prawa celnego przewidują uprzywilejowane traktowanie taryfowe towarów lub całkowite lub częściowe zwolnienie z należności celnych przywozowych lub wywozowych, zgodnie z art. 36 ust. 2 lit. d)–g), art. 136–140, art. 181–184 lub zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 918/83, takie uprzywilejowane traktowanie taryfowe lub zwolnienie z należności stosuje się również w przypadkach, w których dług celny powstaje zgodnie z art. 51 lub 54, pod warunkiem że uchybienie, które doprowadziło do powstania długu celnego, nie miało istotnego wpływu na prawidłowy przebieg danej procedury celnej i nie było usiłowaniem popełnienia oszustwa.

⁶² Delegacja ES zgłosiła zastrzeżenie do tego ustępu.

Artykuł 59

Środki wykonawcze

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:

- a) zasady obliczania kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych mających zastosowanie do towarów;
- b) dalsze szczegółowe zasady dotyczące poszczególnych procedur;
- c) odstępstwa od art. 57 i 58, w szczególności, po to aby zapobiec obchodzeniu środków taryfowych, o których mowa w art. 36 ust. 2 lit. h),

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Artykuł 60⁶³

Miejsce powstania długu celnego

1. Dług celny powstaje w miejscu, w którym składana jest deklaracja celna lub powiadomienie o powrotnym wywozie, o którym mowa w art. 49, 50 i 53, lub w miejscu, w którym składana jest deklaracja uzupełniająca, o której mowa w art. 128 ust. 3.

We wszystkich pozostałych przypadkach miejscem powstania długu celnego jest miejsce zaistnienia zdarzeń, z których dług ten wynika.

Jeżeli nie można określić tego miejsca, dług celny powstaje w miejscu, w którym organy celne stwierdzą, że towary znajdują się w sytuacji powodującej powstanie długu celnego.

⁶³ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje DK i IT** do tego artykułu.

2. Jeżeli towary zostały objęte procedurą celną, która nie została zakończona, a miejsca nie można ustalić zgodnie z ust. 1 akapit drugi lub trzeci w określonym terminie, dług celny powstaje w miejscu, w którym towary zostały objęte daną procedurą lub wprowadzone na obszar celny Wspólnoty w ramach tej procedury.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające termin, o którym mowa w pierwszym akapicie niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

3. Jeżeli informacje, którymi dysponują organy celne, pozwalają im na stwierdzenie, że dług celny mógł powstać w wielu miejscach, uznaje się, że dług celny powstał w miejscu, w którym powstał on po raz pierwszy.
4. Jeżeli organ celny stwierdzi, że dług celny powstał na mocy art. 51 lub 54 w innym państwie członkowskim, a kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadająca temu długowi jest niższa niż 10 000 EUR, to uznaje się, że dług celny powstał w państwie członkowskim, w którym stwierdzono jego powstanie.

ROZDZIAŁ 2

ZABEZPIECZENIE POTENCJALNEGO LUB ISTNIEJĄCEGO DŁUGU CELNEGO

Artykuł 61

Przepisy ogólne

1. Jeżeli nie postanowiono inaczej, niniejszy rozdział stosuje się do zabezpieczenia zarówno długu celnego już powstałego, jak i długu, który może powstać.
2. Organy celne mogą wymagać złożenia zabezpieczenia, w celu zapewnienia zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu. W przypadkach przewidzianych w stosownych przepisach wymagane zabezpieczenie może obejmować również inne należności przewidziane w innych stosownych obowiązujących przepisach.
3. W przypadku gdy organy celne wymagają złożenia zabezpieczenia, jest ono wymagane od dłużnika lub osoby, która może stać się dłużnikiem. Mogą one również zezwolić na złożenie zabezpieczenia przez osobę inną niż ta, od której jest ono wymagane.
4. Bez uszczerbku dla art. 69 organy celne wymagają złożenia tylko jednego zabezpieczenia w odniesieniu do danych towarów lub danej deklaracji.

Zabezpieczenie złożone w odniesieniu do danej deklaracji ma zastosowanie do kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych należności w stosunku do wszystkich towarów objętych tą deklaracją lub zwolnionych na jego podstawie bez względu na to, czy deklaracja jest prawidłowa.

Jeżeli gwarancja nie została zwolniona, zostaje ona również wykorzystana w granicach zabezpieczonej kwoty do odzyskiwania kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych oraz innych należności wynikających z kontroli po zwolnieniu towaru⁶⁴.

⁶⁴ Zastrzeżenie zgłoszone przez **delegacje IE, LU, AT i UK** do tego akapitu.
Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje EL, ES, FR, IT, LT, HU, MT, NL, PL** i **SE** do tego artykułu.

5. Na wniosek osoby, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, organy celne mogą, zgodnie z art. 67 ust. 1 i 2, zezwolić na złożenie zabezpieczenia generalnego obejmującego kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającą długowi celnemu w odniesieniu do dwóch lub więcej operacji, deklaracji lub procedur celnych.
6. Nie wymaga się zabezpieczenia od państw, regionalnych i lokalnych organów władzy oraz innych podmiotów prawa publicznego w odniesieniu do działalności, w której występują one jako organy publiczne.
7. Organy celne mogą odstąpić od wymogu złożenia zabezpieczenia, w przypadku gdy kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych, która ma być zabezpieczona, nie przekracza progu statystycznego dla deklaracji, ustanowionego zgodnie z art. 12 rozporządzenia Rady (WE) nr 1172/95⁶⁵.
8. Zabezpieczenie, które organy celne przyjęły lub na które zezwoliły, jest ważne na całym obszarze celnym Wspólnoty do celów, w jakich zostało złożone.
9. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:
 - warunki wykonania niniejszego artykułu,
 - przypadki, inne niż określone w ust. 6, w których zabezpieczenie nie jest wymagane,
 - wyjątki od ust. 8,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4⁶⁶.

⁶⁵ Dz.U. L 118 z 25.5.1995, str. 10.

⁶⁶ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację PL** do tego ustępu.

Artykuł 62

Zabezpieczenie obowiązkowe

1. Jeżeli złożenie zabezpieczenia jest obowiązkowe i z zastrzeżeniem zasad przyjętych zgodnie z ust. 3, organy celne określają kwotę takiego zabezpieczenia w wysokości równej dokładnej kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych należności, w przypadku gdy kwotę tę można dokładnie ustalić w momencie, gdy wymagane jest złożenie zabezpieczenia.

Jeżeli określenie dokładnej kwoty nie jest możliwe, zabezpieczenie ustala się w maksymalnej – w ocenie organów celnych – już powstałej lub mogącej powstać kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu i innych należności.

2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 67, w przypadku gdy składane jest generalne zabezpieczenie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długom celnym oraz innych należności, których wysokość zmienia się z upływem czasu, kwota takiego zabezpieczenia zostaje ustalona na poziomie pozwalającym na pokrycie w każdej chwili tej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długom celnym i innych należności.
3. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 63

Zabezpieczenie nieobowiązkowe

W przypadku gdy złożenie zabezpieczenia nie jest obowiązkowe, organy celne mogą jednak wymagać złożenia go, jeżeli uznają, że nie jest pewne, czy kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadająca długowi celnemu oraz inne należności zostaną zapłacone w przewidzianym terminie. Jego wysokość jest określana przez te organy tak, aby nie przekraczała poziomu, o którym mowa w art. 62.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające przypadki, w których zabezpieczenie nie jest obowiązkowe, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Artykuł 64

Złożenie zabezpieczenia

1. Zabezpieczenie może zostać złożone w jednej z następujących form:
 - a) w formie depozytu gotówkowego lub innego środka płatności uznanego przez organy celne za równoważny z depozytem gotówkowym, w euro lub w walucie państwa członkowskiego, w którym zabezpieczenie jest wymagane;
 - b) w formie zobowiązania przyjętego na siebie przez gwaranta;
 - c) w innej formie zabezpieczenia, która daje równoważną pewność zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu i innych należności⁶⁷.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające formy zabezpieczenia, o których mowa w akapicie pierwszym lit. c) niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

2. Zabezpieczenie w formie depozytu gotówkowego lub płatności uznanej za równoważną z depozytem gotówkowym, składa się zgodnie z przepisami obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym wymagane jest to zabezpieczenie.

⁶⁷ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację FI** do tego ustępu.

Artykuł 65

Wybór zabezpieczenia

Osoba, od której wymagane jest złożenie zabezpieczenia, może dokonać wyboru spośród jego form określonych w art. 64 ust. 1.

Organy celne mogą jednak odmówić przyjęcia wybranej formy zabezpieczenia, jeżeli jest ona niewłaściwa dla prawidłowego przebiegu danej procedury celnej.

Organy celne mogą zażądać, by wybrana forma zabezpieczenia była utrzymywana przez określony czas.

Artykuł 66

Gwarant

1. Gwarantem, o którym mowa w art. 64 ust. 1 lit. b), musi być osoba trzecia mająca siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty. Gwarant musi być uznany przez organy celne wymagające zabezpieczenia, chyba że gwarantem jest instytucja kredytowa, finansowa lub ubezpieczeniowa akredytowana we Wspólnocie zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi.
2. Gwarant zobowiązuje się na piśmie do zapłacenia zabezpieczonej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych należności.

[...]

3. Organy celne mogą odmówić uznania zaproponowanego gwaranta lub zaproponowanej formy zabezpieczenia, jeżeli nie gwarantują one w sposób pewny zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych należności w przewidzianym terminie.

Artykuł 67

Zabezpieczenie generalne

1. Pozwolenie, o którym mowa w art. 61 ust. 5, jest udzielane wyłącznie osobom spełniającym następujące warunki:
 - a) osoby te mają siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty;
 - b) przestrzeganie wymogów celnych i podatkowych;
 - c) osoby te regularnie korzystają z danych procedur celnych lub organy celne wiedzą, że osoby te są w stanie wypełnić obowiązki związane z tymi procedurami.

2. Jeżeli ma zostać złożone zabezpieczenie generalne długów celnych oraz innych należności, które mogą powstać, [...] przedsiębiorca może uzyskać pozwolenie na korzystanie z zabezpieczenia generalnego w obniżonej kwocie lub uzyskać zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia, pod warunkiem spełnienia następujących kryteriów:
 - a) zadowalający system zarządzania ewidencją handlową oraz – w stosownych przypadkach – transportową, umożliwiający właściwe kontrole celne;
 - b) w odniesieniu do zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia – udowodniona wypłacalność.

3. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki regulujące procedurę przyznawania pozwoleń na mocy ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 68

Dodatkowe przepisy dotyczące korzystania z zabezpieczenia

1. W przypadku gdy dług celny może powstać w ramach procedur specjalnych, stosuje się ust. 2 i 3.

2. Zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia przyznane zgodnie z art. 67 ust. 2 nie ma zastosowania do towarów uznanych za przedstawiające zwiększone ryzyko nadużyć.
3. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje następujące środki:
 - a) dotyczące wykonania przepisów ust. 2;
 - b) tymczasowo zakazujące korzystania z zabezpieczenia generalnego w obniżonej kwocie, o którym mowa w art. 67 ust. 2;
 - c) jako środek wyjątkowy w szczególnych okolicznościach – środki tymczasowo zakazujące korzystania z zabezpieczenia generalnego w odniesieniu do towarów uznanych za będące przedmiotem nadużyć na szeroką skalę w czasie, gdy były objęte zabezpieczeniem generalnym.

Artykuł 69

Zabezpieczenie dodatkowe lub nowe zabezpieczenie

Jeżeli organy celne stwierdzą, że złożone zabezpieczenie nie zapewnia w ogóle lub już nie zapewnia w sposób pewny lub wystarczający zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu i innych należności w przewidzianym terminie, mogą zażądać od którejkolwiek osoby, o których mowa w art. 61 ust. 3, złożenia zabezpieczenia dodatkowego lub zastąpienia pierwotnego zabezpieczenia nowym zabezpieczeniem zgodnie z wyborem tej osoby.

Artykuł 70

Zwolnienie zabezpieczenia

1. Organy celne zwalniają zabezpieczenie niezwłocznie, gdy wygaśnie dług celny lub zobowiązanie wynikające z innych należności lub też gdy nie mogą one już powstać.

2. Jeżeli dług celny lub zobowiązanie wynikające z innych należności częściowo wygasły lub mogą powstać wyłącznie w odniesieniu do części zabezpieczonej kwoty, odpowiednia część zabezpieczenia zostaje zwolniona na wniosek osoby zainteresowanej, chyba że nie uzasadnia tego wysokość danej kwoty.
3. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, może przyjąć środki w celu wykonania [...] niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ 3

ODZYSKIWANIE I ZAPŁATA NALEŻNOŚCI CELNYCH ORAZ ZWROT I UMORZENIE KWOTY NALEŻNOŚCI CELNYCH PRZYWOZOWYCH I WYWOZOWYCH

Sekcja 1

Określanie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, powiadamanie o długu celnym oraz księgowanie

Artykuł 71

Określanie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

1. Kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych jest określana przez organy celne właściwe dla miejsca, w którym powstał dług celny, lub miejsca uznanego za miejsce powstania długu celnego, zgodnie z art. 60, niezwłocznie po uzyskaniu przez nie niezbędnych informacji.
2. Bez uszczerbku dla art. 29 organy celne mogą zaakceptować kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych określoną przez zgłaszającego.

Artykuł 72⁶⁸

Powiadomienie o długu celnym

1. Dłużnik powiadamiany jest o długu celnym w formie przewidzianej [...] miejscu, w którym dług celny powstał lub w miejscu uznanym za miejsce powstania długu zgodnie z art. 60.

Powiadomienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie jest dokonywane w następujących sytuacjach:

- a) jeżeli do czasu ostatecznego określenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych nałożone zostały tymczasowe środki polityki handlowej w formie cła;

⁶⁸ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację PL** do ust. 1 i 2 tego artykułu.

- b) jeżeli należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych przekracza kwotę określoną na podstawie decyzji wydanej zgodnie z art. 21;
- c) jeżeli pierwotna decyzja o niepowiadamianiu o długu celnym lub o powiadomieniu o nim przy kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych w wysokości niższej niż należna kwota należności przywozowych lub wywozowych została wydana na podstawie przepisów ogólnych unieważnionych na podstawie późniejszego decyzji sądu;
- d) w przypadkach, w których organy celne na mocy przepisów prawa celnego są zwolnione z obowiązku powiadamiania o długu celnym.

Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania niniejszego ustępu akapit drugi lit. d).

- 2. W przypadku gdy należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych jest równa kwocie wpisanej do deklaracji celnej, [...] zwolnienie towarów przez organy celne jest równoznaczne z powiadomieniem dłużnika o długu celnym.
- 3. W przypadku gdy ust. 2 niniejszego artykułu nie ma zastosowania, dłużnik zostaje powiadomiony o długu celnym w terminie czternastu dni od dnia, w którym organy celne są w stanie określić należną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych⁶⁹.

Artykuł 73

Ograniczenia długu celnego

- 1. O długu celnym nie powiadamia się dłużnika po upływie okresu trzech lat od dnia powstania długu celnego.
- 2. W przypadku gdy dług celny powstał w wyniku czynu, który w czasie popełnienia podlegał sądowemu postępowaniu karnemu, termin trzech lat przewidziany w ust. 1 przedłuża się do dziesięciu lat.

⁶⁹ **Delegacje EL i FI** zgłosiły zastrzeżenie weryfikacji odnośnie do skreślenia odniesienia do art. 17 ust. 4 w tym ustępie.

3. W przypadku złożenia odwołania na mocy art. 24, terminy określone w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu zostają zawieszane na czas trwania postępowania odwoławczego, począwszy od dnia złożenia odwołania.
4. Jeżeli zgodnie z art. 85 ust. 5 zobowiązanie do zapłaty długu celnego zostanie przywrócone, terminy przewidziane w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu uznaje się za zawieszane od dnia, w którym złożony został wniosek o zwrot lub umorzenie zgodnie z art. 90, do czasu wydania decyzji o zwrocie lub umorzeniu.

Artykuł 74

Księgowanie

1. Organy celne, o których mowa w art. 71, księgują zgodnie z prawem krajowym należną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych określoną zgodnie z tym artykułem.

Akapitu pierwszego nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 72 ust. 1 akapit drugi.

Organy celne nie muszą księgować kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadających długowi celnemu, o którym zgodnie z art. 73 nie można już powiadomić dłużnika.⁷⁰

2. Państwa członkowskie ustalają szczegółowe zasady księgowania kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych. Zasady te mogą być różne w zależności od tego, czy organy celne – uwzględniając warunki, w których powstał dług celny – mają pewność, że kwoty te zostają zapłacone.

⁷⁰ Zastrzeżenie zgłoszone przez **delegację EL** do tego akapitu.

Termin zaksięgowania

1. Jeżeli dług celny powstaje w wyniku przyjęcia deklaracji celnej towarów do procedury celnej innej niż odprawa czasowa z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych lub w wyniku dowolnej innej czynności mającej taki sam skutek prawny, jak takie przyjęcie, organy celne dokonują zaksięgowania należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych w terminie czternastu dni od dnia zwolnienia towarów.

Pod warunkiem zabezpieczenia ich zapłaty, suma należności celnych przywozowych lub wywozowych odnoszących się do wszystkich towarów zwolnionych na rzecz tej samej osoby w okresie wyznaczonym przez organy celne, nieprzekraczającym 31 dni, może jednak zostać zaksięgowana całościowo na koniec tego okresu. Takie zaksięgowanie odbywa się w terminie 14 dni od dnia, w którym upływa wspomniany okres.

2. Jeżeli towary mogą zostać zwolnione z zastrzeżeniem pewnych warunków dotyczących określania należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych lub jej poboru, zaksięgowanie odbywa się w terminie 14 dni od dnia, w którym określona zostaje należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych lub ustalony zostaje obowiązek uiszczenia tej należności.

W przypadku gdy dług celny odnosi się do tymczasowego środka polityki handlowej mającego formę cła, zaksięgowanie należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odbywa się jednak w terminie dwóch miesięcy od dnia opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* rozporządzenia ustanawiającego ostateczny środek polityki handlowej.

3. Jeżeli dług celny powstaje w okolicznościach, których nie obejmuje ust. 1, zaksięgowanie należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odbywa się w terminie 14 dni od dnia, w którym organy celne są w stanie określić kwotę tych należności celnych przywozowych lub wywozowych i wydać decyzję⁷¹.

⁷¹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje EL i FI** odnośnie do skreślenia odniesienia do art. 17 ust. 4 w tym ustępie.

4. Ust. 3 stosuje się *mutatis mutandis* w odniesieniu do kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, która ma być odzyskana lub pozostaje do odzyskania, w przypadku gdy należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych nie została zaksięgowana zgodnie z ust. 1, 2, i 3 lub została określona i zaksięgowana w kwocie niższej niż kwota należna.
5. Terminów zaksięgowania ustanowionych w ust. 1, 2 i 3 nie stosuje się w przypadku zaistnienia nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej.

Artykuł 76

Środki wykonawcze

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające zasady księgowania, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Sekcja 2

Uiszczanie należności celnych przywozowych lub wywozowych

Artykuł 77

Ogólne terminy płatności i kontrola płatności

1. Kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadająca długowi celnemu podana do wiadomości zgodnie z art. 72, zostaje uiszczona przez dłużnika w terminie wyznaczonym przez organy celne.

Bez uszczerbku dla przepisów art. 25 ust. 2, termin ten nie może przekraczać dziesięciu dni od daty powiadomienia dłużnika o długu celnym. W przypadku zaksięgowania zsumowanych należności celnych na warunkach określonych w art. 75 ust. 1 akapit drugi, termin wyznacza się w taki sposób, aby uniemożliwić dłużnikowi uzyskanie dłuższego czasu na zapłatę, niż w przypadku gdyby uzyskał odroczenie zapłaty zgodnie z art. 79.

Przedłużenie tego terminu może [...] zostać przyznane przez organy celne na wniosek dłużnika, w przypadku gdy należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych została określona w toku kontroli po zwolnieniu, o której mowa w art. 29. Bez uszczerbku dla przepisów art. 82 ust. 1, przedłużenie takie nie może przekraczać czasu potrzebnego dłużnikowi na podjęcie właściwych kroków w celu wykonania zobowiązania.

2. Jeżeli dłużnik jest uprawniony do korzystania z któregośkolwiek z ułatwień płatniczych określonych w art. 79–82, zapłata zostaje dokonana przed upływem terminu lub terminów wyznaczonych w ramach tych ułatwień.
3. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające warunki zawieszania terminu zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającą długowi celnemu w następujących sytuacjach:
 - a) gdy złożony zostanie wniosek o umorzenie należności zgodnie z art. 90;
 - b) gdy towary mają stać się przedmiotem przepadku, zniszczenia lub zrzeczenia się na rzecz Skarbu państwa;
 - c) gdy dług celny powstał zgodnie z art. 51 i istnieje kilku dłużników,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Środki te określają w szczególności okres zawieszenia, uwzględniając czas potrzebny na zakończenie wszelkich formalności lub odzyskanie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu, zwłaszcza w odniesieniu do wykonania art. 56 akapit drugi.

Artykuł 78

Płatność

1. Płatności dokonuje się w gotówce lub w inny sposób mający podobne skutki płatnicze, w tym przez saldowanie kredytu, zgodnie z prawem krajowym.
2. Zamiast dłużnika płatności może dokonać osoba trzecia.
3. Dłużnik może w każdym przypadku dokonać zapłaty całości lub części kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, nie czekając, aż upłynie wyznaczony termin płatności.

Artykuł 79

Odroczenie płatności

Bez uszczerbku dla przepisów art. 85, organy celne, na wniosek osoby zainteresowanej i po złożeniu zabezpieczenia, zezwalają na odroczenie płatności należności celnej w którykolwiek z następujących sposobów:

- a) oddzielnie dla każdej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych zaksięgowanej zgodnie z art. 75 ust. 1 akapit pierwszy lub art. 75 ust. 4;
- b) łącznie dla wszystkich kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych zaksięgowanych zgodnie z art. 75 ust. 1 akapit pierwszy, w okresie wyznaczonym przez organy celne, nie dłuższym niż 31 dni;
- c) łącznie dla wszystkich kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych, które podlegają całościowemu zaksięgowaniu zgodnie z art. 75 ust. 1 akapit drugi.

Artykuł 80

Termin odroczenia płatności

1. Termin odroczenia płatności, zgodnie z art. 79, wynosi 30 dni.

2. W przypadku gdy płatność zostaje odroczone zgodnie z art. 79 lit. a), bieg terminu rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym dłużnik zostaje powiadomiony o długu celnym.
3. W przypadku gdy płatność zostaje odroczone zgodnie z art. 79 lit. b), bieg terminu rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym upływa okres łączny. Zostaje on skrócony o liczbę dni odpowiadającą połowie liczby dni okresu łącznego.
4. W przypadku gdy płatność zostaje odroczone zgodnie z art. 79 lit. c), bieg terminu rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym upływa okres przewidziany na zwolnienie towarów. Zostaje on skrócony o liczbę dni odpowiadającą połowie liczby dni wspomnianego okresu.
5. W przypadku gdy liczba dni w okresach, o których mowa w ust. 3 i 4, jest liczbą nieparzystą, liczba dni, którą zgodnie z tymi ustępami należy odjąć od okresu 30 dni, jest równa połowie liczby parzystej, mniejszej o jeden od tej liczby nieparzystej.
6. W przypadku gdy okresy, o których mowa w ust. 3 i 4, są tygodniami kalendarzowymi, państwa członkowskie mogą przewidzieć, że kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych, której płatność została odroczone, ma zostać uiszczona najpóźniej w piątek czwartego tygodnia następującego po tym tygodniu kalendarzowym.

Jeżeli okresy te są miesiącami kalendarzowymi, państwa członkowskie mogą przewidzieć, że kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych, której płatność została odroczone, ma zostać uiszczona do szesnastego dnia miesiąca następującego po tym miesiącu kalendarzowym.

Artykuł 81

Środki wykonawcze

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające zasady odraczania płatności, w przypadkach gdy deklaracja celna jest uproszczona zgodnie z art. 125, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Artykuł 82

Inne ułatwienia płatnicze

1. Organy celne mogą przyznać dłużnikowi ułatwienia płatnicze inne niż odroczenie płatności, pod warunkiem złożenia zabezpieczenia.

Jeżeli zgodnie z akapitem pierwszym przyznane zostaną ułatwienia, od kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych nalicza się odsetki kredytowe. Stawką odsetek kredytowych jest stopa procentowa stosowana przez Europejski Bank Centralny do swojej ostatniej głównej operacji refinansowania przeprowadzonej przed pierwszym dniem kalendarzowym danej połowy roku („stopa referencyjna”) powiększona o jeden punkt procentowy⁷².

W przypadku państw członkowskich, które nie uczestniczą w trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej, wspomnianą powyżej stopą referencyjną jest równoważna stopa procentowa ustalana przez ich krajowy bank centralny. W tym przypadku stopa referencyjna obowiązująca w pierwszym dniu kalendarzowym danej połowy roku obowiązuje przez kolejne sześć miesięcy.

2. Organy celne mogą odstąpić od wymogu złożenia zabezpieczenia lub od naliczania odsetek kredytowych, jeżeli na podstawie udokumentowanej oceny sytuacji dłużnika zostanie stwierdzone, że środki te spowodowałyby poważne trudności natury ekonomicznej lub społecznej.

⁷² Zastrzeżenie zgłoszone przez **delegacje EL i DK** do tego akapitu.

3. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, może przyjąć środki w celu wykonania ust. 1 i 2.

Artykuł 83

Egzekwowanie zapłaty i zwłoka

1. Jeżeli należna kwota należności celnych przywózowych lub wywózowych nie została uiszczona w przewidzianym terminie, organy celne zabezpieczają zapłatę tej kwoty wszelkimi środkami, które są im dostępne na mocy prawa danego państwa członkowskiego.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające środki dotyczące zabezpieczenia zapłaty przez gwarantów w ramach procedury specjalnej, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

2. Odsetki za zwłokę naliczane są od kwoty należności celnych przywózowych lub wywózowych począwszy od dnia, w którym upłynął przewidziany termin, aż do dnia spłaty należności.

Stawką odsetek za zwłokę jest stopa oprocentowania stosowana przez Europejski Bank Centralny do swojej ostatniej głównej operacji refinansowania przeprowadzonej przed pierwszym dniem kalendarzowym danej połowy roku („stopa referencyjna”) powiększona o dwa punkty procentowe⁷³.

W przypadku państw członkowskich, które nie uczestniczą w trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej, wspomnianą powyżej stopą referencyjną jest równoważna stopa procentowa ustalana przez ich krajowy bank centralny. W tym przypadku stopa referencyjna obowiązująca w pierwszym dniu kalendarzowym danej połowy roku obowiązuje przez kolejne sześć miesięcy.

⁷³ Delegacje DK, EL, LT, SI i SE, przy sprzeciwie Komisji, są zdania, że poziom odsetek za zwłokę, które dłużnik jest zobowiązany zapłacić, powinien zostać uregulowany przez państwa członkowskie na poziomie krajowym.

3. W przypadku gdy [...] o długi celny powiadomiono zgodnie z art. 72 ust. 3, oprócz kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, nalicza się odsetki za zwłokę od dnia powstania długu celnego do dnia powiadomienia o jego wysokości.

Stopa procentowa odsetek za zwłokę ustalana jest zgodnie z ust. 2.

4. Organy celne mogą odstąpić od naliczania odsetek za zwłokę, jeżeli na podstawie udokumentowanej oceny sytuacji dłużnika zostanie stwierdzone, że ich naliczenie spowodowałoby poważne trudności natury ekonomicznej lub społecznej.
5. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające – pod względem terminu i kwot – przypadki, w których organy celne mogą odstąpić od pobrania odsetek za zwłokę, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Artykuł 84

[skreślony]

Sekcja 3

Zwrot i umorzenie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

Artykuł 85

Zwrot i umorzenie

1. Z zastrzeżeniem warunków ustanowionych w niniejszej sekcji i pod warunkiem że kwota zwrotu lub umorzenia przekracza pewną kwotę, kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych podlegają zwrotowi lub umorzeniu na następujących podstawach:
- a) nadpłata kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych;
 - b) towary wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy;
 - c) błąd organów celnych,
 - d) zasada słuszności.

Ponadto kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych podlega zwrotowi, w przypadku gdy została ona uiszczona, a dotycząca ich deklaracja celna została unieważniona zgodnie z art. 117.

2. Z zastrzeżeniem zasad dotyczących właściwości do wydania decyzji, jeżeli organy celne w terminach, o których mowa w art. 90 ust. 1, same stwierdzą, że kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych podlega zwrotowi lub umorzeniu zgodnie z art. 86, 88 lub 89, dokonują one zwrotu lub umorzenia z własnej inicjatywy.
3. Jeżeli sytuacja, która doprowadziła do powiadomienia o długi celny była wynikiem oszustwa ze strony dłużnika, zwrot ani umorzenie należności nie przysługują⁷⁴.
4. Zwrot nie powoduje wypłaty odsetek przez właściwe organy celne.

Odsetki są jednak wypłacane, w przypadku gdy decyzja o przyznaniu zwrotu nie zostanie wykonana w terminie trzech miesięcy od daty jej wydania, chyba że niedotrzymanie terminu było niezależne od organów celnych.

W takich przypadkach odsetki wypłaca się za okres od dnia, w którym upłynął ten trzymiesięczny termin, do dnia zwrotu. Stopę procentową odsetek ustala się zgodnie z art. 82.

5. W przypadku gdy właściwe organy omyłkowo przyznają zwrot lub umorzenie, pierwotny dług celny zostaje przywrócony, o ile nie uległ przedawnieniu na mocy art. 73.

W takich przypadkach wszelkie odsetki wypłacone na podstawie ust. 4 akapit drugi podlegają zwrotowi.

⁷⁴ **Delegacja ES** zaproponowała dodanie odesłania do poważnego zaniedbania.

Artykuł 86

Zwrot i umorzenie nadpłaconych kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych

Kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych jest zwracana lub umarzana, jeżeli kwota przedstawiona w pierwotnym powiadomieniu o długu celnym przekracza kwotę należną lub gdy dłużnik został powiadomiony o długu celnym niezgodnie z art. 72 ust. 1 lit. c) lub d).

Artykuł 87

Towary wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy

1. Kwota należności celnych przywozowych podlega zwrotowi lub umorzeniu, jeżeli powiadomienie o długu celnym dotyczy towarów, które nie zostały przyjęte przez importera, ponieważ w chwili zwolnienia były wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy, na podstawie której zostały przywiezione.

Uznaje się, że do towarów wadliwych należą towary uszkodzone przed ich zwolnieniem.

2. Zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych przysługuje pod warunkiem, że towary nie zostały użyte, chyba że ich wstępne użycie mogło być konieczne do stwierdzenia ich wadliwości lub niezgodności z warunkami umowy, oraz pod warunkiem, że zostały wywiezione z obszaru celnego Wspólnoty.
3. Zamiast ich wywozu, na wniosek osoby zainteresowanej, organy celne mogą zezwolić na objęcie towarów procedurą uszlachetniania czynnego, w tym w celu zniszczenia, lub tranzytu zewnętrznego, składowania celnego lub procedurą wolnego obszaru celnego.

Zwrot lub umorzenie z powodu błędu popełnionego przez właściwe organy

1. W sytuacjach innych niż te, o których mowa w art. 85 ust. 1 akapit drugi oraz w art. 86, 87 i 89, kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych zostaje zwrócona lub umorzona, jeżeli w wyniku błędu popełnionego przez właściwe organy kwota odpowiadająca długowi celnemu pierwotnie podana do wiadomości była niższa niż kwota należna, z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:
 - a) w normalnych okolicznościach dłużnik nie mógł wykryć tego błędu;
 - b) dłużnik działał w dobrej wierze.

2. Jeżeli preferencyjne traktowanie towarów zostaje przyznane na podstawie systemu współpracy administracyjnej obejmującego organy państwa lub terytorium spoza obszaru celnego Wspólnoty, wydanie przez te organy świadectwa, w przypadku stwierdzenia jego nieprawidłowości, stanowi błąd, którego nie można było wykryć w rozumieniu ust. 1 lit. a).

Wydanie nieprawidłowego świadectwa nie stanowi jednak błędu, jeżeli świadectwo zostało wydane na podstawie niewłaściwego przedstawienia faktów przez eksportera z wyjątkiem przypadku, gdy jest oczywiste, że organy wydające świadectwo wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towary nie spełniają warunków wymaganych do preferencyjnego traktowania.

Uznaje się, że dłużnik działa w dobrej wierze, jeżeli może udowodnić, że w okresie przedmiotowych operacji handlowych zachował należyłą staranność w celu zapewnienia spełnienia wszystkich warunków korzystania z preferencyjnego traktowania.

⁷⁵ **Delegacja EL** wolałaby utrzymać tekst art. 220 ust. 2 lit. b) obowiązującego kodeksu celnego, czemu sprzeciwia się **Komisja**.

Dłużnik nie może powoływać się na działanie w dobrej wierze, jeżeli Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie stwierdzające, że istnieją wątpliwości co do prawidłowego stosowania uzgodnień preferencyjnych przez państwo lub terytorium będące beneficjentem.

Artykuł 89

Zwrot i umorzenie na podstawie zasady słuszności

W sytuacjach innych niż te, o których mowa w art. 85 ust. 1 akapit drugi oraz w art. 86, 87 i 88, kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych podlega zwrotowi lub umorzeniu na zasadzie słuszności, w przypadku gdy dług celny powstał w szczególnych okolicznościach, w których nie można przypisać dłużnikowi oszustwa ani oczywistego zaniedbania.

Artykuł 90

Postępowanie w sprawie zwrotu i umorzenia

1. Wniosek o zwrot lub umorzenie zgodnie z art. 85 składa się we właściwym urzędzie celnym w następujących terminach:
 - a) w przypadku nadpłaty należności celnych, błędu właściwych organów lub zastosowania zasady słuszności – w terminie trzech lat od dnia powiadomienia o długu celnym;
 - b) w przypadku towarów wadliwych lub niezgodnych z warunkami umowy – w terminie jednego roku od dnia powiadomienia o długu celnym;
 - c) w przypadku unieważnienia deklaracji celnej – w terminie określonym w przepisach dotyczących unieważniania.

Terminy określone w pierwszym akapicie lit. a) i b) ulegają przedłużeniu, w przypadku gdy wnioskodawca przedstawi dowód na to, że nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej uniemożliwiły mu złożenie wniosku we właściwym terminie.

2. W przypadku złożenia odwołania od powiadomienia o długi celny na mocy art. 24, stosowny termin określony w ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu zostaje zawieszony na czas trwania postępowania odwoławczego począwszy od dnia złożenia odwołania.

Artykuł 91

Środki wykonawcze

Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania niniejszej sekcji. W środkach tych określa się w szczególności przypadki, w których Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 3, podejmuje decyzję o zasadności umorzenia lub zwrotu kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych.

ROZDZIAŁ 4

WYGAŚNIĘCIE DŁUGU CELNEGO

Artykuł 92

Wygaśnięcie

1. Bez uszczerbku dla art. 73 oraz obowiązujących przepisów dotyczących nieściągalności kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu w przypadku niewypłacalności dłużnika stwierdzonej drogą sądową, obowiązek zapłaty długu celnego w przywozie lub wywozie wygasa w jakikolwiek z następujących sposobów:
 - a) w wyniku uiszczenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych;
 - b) w wyniku umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, z zastrzeżeniem ust. 4;
 - c) w przypadku unieważnienia deklaracji celnej w odniesieniu do towarów zgłoszonych do procedury celnej nakładającej obowiązek uiszczenia należności celnych;
 - d) w przypadku gdy towary podlegające należnościom celnym przywozowym lub wywozowym ulegają przepadkowi;
 - e) w przypadku gdy towary podlegające należnościom celnym przywozowym lub wywozowym zostają zajęte i równocześnie lub w późniejszym terminie lub ulegają przepadkowi⁷⁶;
 - f) w przypadku gdy towary podlegające należnościom celnym przywozowym lub wywozowym zostają zniszczone pod dozorem celnym lub stają się przedmiotem zrzeczenia się na rzecz Skarbu państwa;
 - g) w przypadku gdy zaginięcie towarów lub niewykonanie obowiązków wynikających z przepisów prawa celnego jest spowodowane całkowitym zniszczeniem lub nieodwracalną utratą tych towarów, wynikającymi z faktycznych cech towarów lub z nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej, lub jest następstwem polecenia organów celnych; do celów niniejszej litery towary uznane zostają za nieodwracalnie utracone, gdy zostają uznane za niemożliwe do użycia przez jakąkolwiek osobę;

⁷⁶ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje BE, LU, PL, SK, FI i SE** do tej litery.

- h) w przypadku gdy dług celny powstał zgodnie z art. 51 lub 54 i spełnione są następujące warunki:
- (i) uchybienie, które doprowadziło do powstania długu celnego, nie miało istotnego wpływu na prawidłowy przebieg danej procedury celnej i nie stanowiło usiłowania popełnienia oszustwa;
 - (ii) dokonane zostają następnie wszelkie formalności niezbędne do uregulowania sytuacji towarów;
- j) w przypadku gdy towary dopuszczone do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywózowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie zostały wywiezione za zgodą organów celnych;
- k) w przypadku gdy dług powstał zgodnie z art. 50 i gdy formalności dokonywane w celu umożliwienia przyznania preferencyjnego traktowania taryfowego, o którym mowa we wspomnianym artykule, zostają zniesione;
- l) w przypadku gdy, z zastrzeżeniem ust. 5 niniejszego artykułu, dług celny powstał zgodnie z art. 51 i organom celnym przedstawiony zostanie wystarczający dowód na to, że towary nie zostały użyte lub zużyte oraz że zostały wywiezione z obszaru celnego Wspólnoty.

[...]

2. Jeżeli nastąpi przypadek, o którym mowa w ust. 1 lit. d), do celów sankcji mających zastosowanie do przestępstw i wykroczeń celnych uznaje się, że dług celny mimo wszystko nie wygasł, jeżeli na mocy prawa państwa członkowskiego należności celne lub istnienie długu celnego stanowią podstawę ustalenia sankcji.

3. W przypadkach, w których – zgodnie z ust. 1 lit. g) – dług celny wygasł w odniesieniu do towarów dopuszczonych do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki należności celnych przywozowych ze względu na ich końcowe przeznaczenie, wszelkie odpady i pozostałości powstałe w wyniku zniszczenia towarów uznaje się za towary niewspólnotowe.
4. Jeżeli do zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu zobowiązana jest więcej niż jedna osoba i przyznane zostało umorzenie, dług celny wygasa wyłącznie w odniesieniu do osoby lub osób, którym przyznano umorzenie.
5. W sytuacji, o której mowa w ust. 1 lit. l), dług celny nie wygasa w odniesieniu do osoby lub osób, które usiłowały popełnić oszustwo.
6. Jeżeli dług celny powstał zgodnie z art. 51, wygasa on w odniesieniu do osoby, której zachowanie nie było podyktowane zamiarem popełnienia oszustwa i przyczyniło się do walki z nadużyciami finansowymi.
7. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, może przyjąć środki w celu wykonania [...] niniejszego artykułu.

TYTUŁ IV

TOWARY WPROWADZANE NA OBSZAR CELNY WSPÓLNOTY

ROZDZIAŁ 1

PRZYWOZOWA DEKLARACJA SKRÓCONA

Artykuł 93⁷⁷

Obowiązek złożenia przywozowej deklaracji skróconej

1. Towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty zostają objęte przywozową deklaracją skróconą z wyjątkiem przywożonych czasowo środków transportu oraz środków transportu i towarów na nich przewożonych, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Wspólnoty bez zatrzymywania się na tym obszarze.
2. Jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej, przywozową deklarację skróconą składa się we właściwym urzędzie celnym przed wprowadzeniem towarów na obszar celny Wspólnoty.

Organy celne mogą zezwolić, aby złożenie przywozowej deklaracji skróconej zostało zastąpione złożeniem powiadomienia oraz umożliwieniem dostępu do danych z przywozowej deklaracji skróconej w systemie komputerowym przedsiębiorcy.

3. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:
 - a) przypadki inne niż określone w ust. 1 niniejszego artykułu oraz warunki wyłączenia lub dostosowania wymogu dotyczącego przywozowej deklaracji skróconej;

⁷⁷ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

- b) termin, w jakim należy złożyć lub udostępnić przywózową deklarację skróconą przed wprowadzeniem towarów na obszar celny Wspólnoty;
- c) zasady regulujące wyjątki i zmiany w odniesieniu do terminu, o którym mowa w lit. b);
- d) wskazanie właściwego urzędu celnego, w którym należy złożyć lub udostępnić przywózową deklarację skróconą, i w którym zostanie przeprowadzona analiza ryzyka oraz oparte na niej kontrole przywózowe,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Przyjmując te środki, należy uwzględnić:

- (i) szczególne okoliczności;
- (ii) zastosowanie tych środków do określonych rodzajów obrotu towarowego, rodzajów transportu lub przedsiębiorców;
- (iii) umowy międzynarodowe przewidujące szczególne ustalenia w zakresie bezpieczeństwa.

Artykuł 94⁷⁸

Składanie deklaracji i osoba odpowiedzialna

1. Przywózową deklarację skróconą składa się z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych. Możliwe jest wykorzystanie informacji handlowych, portowych lub transportowych, pod warunkiem że zawierają one elementy konieczne w przywózowej deklaracji skróconej.

W wyjątkowych okolicznościach organy celne mogą przyjąć przywózowe deklaracje skrócone w formie papierowej, pod warunkiem stosowania tego samego poziomu zarządzania ryzykiem, co stosowany wobec przywózowych deklaracji skróconych składanych z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych oraz pod warunkiem że możliwe jest spełnienie wymogów dotyczących wymiany danych z innymi urzędami celnymi.

⁷⁸ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

2. Przywózową deklarację skróconą składa osoba, która wprowadza towary na obszar celny Wspólnoty lub jest odpowiedzialna za ich przewóz.
3. Niezależnie od obowiązków osoby, o której mowa w ust. 2, przywózową deklarację skróconą mogą złożyć zamiast niej następujące osoby:
 - a) importer lub odbiorca, lub inna osoba, w której imieniu lub na której rzecz działa osoba, o której mowa w ust. 2;
 - b) każda osoba, która może przedstawić towary lub doprowadzić do ich przedstawienia właściwym organom celnym.
4. W przypadku złożenia przywózowej deklaracji skróconej przez osobę inną niż użytkownik środka transportu, za pomocą którego towary zostają wprowadzone na obszar celny Wspólnoty, użytkownik ten jest zobowiązany do złożenia we właściwym urzędzie celnym komunikatu o przywozie towarów w formie manifestu, specyfikacji wysyłkowej lub wykazu załadunkowego, zawierającego informacje niezbędne do identyfikacji wszystkich przewożonych towarów, które powinny być przedmiotem przywózowej deklaracji skróconej.

Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki określające informacje, które należy zawrzeć w komunikacie o przywozie towarów.

Ust. 1 stosuje się, *mutatis mutandis*, do komunikatu o przywozie towarów wymienionego w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

Sprostowanie przywózowej deklaracji skróconej

1. Osobie składającej przywózową deklarację skróconą zezwala się, na jej wniosek, na sprostowanie jednego lub kilku elementów tej deklaracji po jej złożeniu⁷⁹.

Sprostowanie nie jest jednak możliwe po wystąpieniu jednego z następujących zdarzeń:

- a) organy celne poinformowały osobę, która złożyła przywózową deklarację skróconą, o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;
 - b) organy celne stwierdziły nieprawidłowość tych elementów;
 - c) organy celne wyraziły zgodę na wyprowadzenie towarów z miejsca, w którym zostały przedstawione.
2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające wyjątki od ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, określające w szczególności:
 - a) kryteria ustalania podstaw do sprostowań po wyprowadzeniu towarów;
 - b) elementy, które mogą podlegać sprostowaniu;
 - c) termin po wyprowadzeniu towarów, w którym można dokonywać sprostowania,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4:

⁷⁹ **Delegacja IT** proponuje dodanie następującego tekstu w ust. 1 lit. 1 zdanie pierwsze: „Sprostowanie nie może spowodować, że deklaracja będzie dotyczyła towarów innych niż te, których dotyczyła pierwotnie”.

Deklaracja celna zastępująca przywózową deklarację skróconą

Właściwy urząd celny może odstąpić od wymogu złożenia przywózowej deklaracji skróconej w odniesieniu do towarów, dla których przed upływem terminu przewidzianego w art. 93 ust. 3 lit. b) złożona zostanie deklaracja celna. W takim przypadku deklaracja celna zawiera co najmniej te elementy, które są konieczne w przywózowej deklaracji skróconej. Do czasu przyjęcia deklaracji celnej zgodnie z art. 114, ma ona status przywózowej deklaracji skróconej.

⁸⁰ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

ROZDZIAŁ 2

PRZYBYCIE TOWARÓW

Sekcja 1

Wprowadzanie towarów na obszar celny Wspólnoty

Artykuł 97

Dozór celny

1. Od chwili wprowadzenia towarów na obszar celny Wspólnoty podlegają one dozorowi celnemu i mogą zostać poddane kontrolom celnym. W stosownych przypadkach towary te podlegają zakazom i ograniczeniom, uzasadnionym przyczynami dotyczącymi m.in. moralności publicznej, porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi, zwierząt lub roślin, ochrony środowiska, ochrony dóbr kultury narodowej posiadających wartość artystyczną, historyczną lub archeologiczną oraz ochrony własności przemysłowej lub handlowej, w tym kontroli prekursorów narkotyków, towarów naruszających pewne prawa własności intelektualnej oraz gotówki wwożonej do Wspólnoty, a także wdrażania środków ochrony zasobów rybołówstwa i zarządzania tymi zasobami oraz środków polityki handlowej.

Towary pozostają pod dozorem celnym tak długo, jak jest to konieczne do określenia ich statusu celnego, i nie zostają podjęte bez zgody organów celnych.

Bez uszczerbku dla przepisów art. 176, towary wspólnotowe nie podlegają dozorowi celnemu od momentu określenia ich statusu celnego.

Towary niewspólnotowe pozostają pod dozorem celnym do momentu zmiany ich statusu lub do czasu, gdy zostaną powrotnie wywiezione lub zniszczone.

2. Posiadacz towarów objętych dozorem celnym może za zgodą organów celnych w dowolnym czasie zrewidować towary lub pobrać ich próbki w szczególności w celu określenia klasyfikacji taryfowej, wartości celnej lub statusu celnego tych towarów.

[...]

Artykuł 98⁸¹

Przewóz do właściwego miejsca

1. Osoba, która wprowadza towary na obszar celny Wspólnoty, przewozi je niezwłocznie trasą określoną przez organy celne i zgodnie z ich ewentualnymi wskazówkami do urzędu celnego wyznaczonego przez organy celne lub do innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne lub do wolnego obszaru celnego.

Towary wprowadzane do wolnego obszaru celnego wprowadza się tam bezpośrednio drogą morską lub powietrzną, lub drogą lądową bez przejazdu przez inną część obszaru celnego Wspólnoty, jeżeli wolny obszar celny przylega do granicy lądowej między państwem członkowskim a państwem trzecim.

Towary przedstawia się organom celnym zgodnie z art.101.

2. Każda osoba odpowiedzialna za przewóz towarów po ich wprowadzeniu na obszar celny Wspólnoty staje się odpowiedzialna za wykonanie obowiązku określonego w ust. 1.
3. Towary, które – mimo że znajdują się jeszcze poza obszarem celnym Wspólnoty – mogą podlegać kontrolom celnym ze strony organów celnych państwa członkowskiego w wyniku umowy zawartej z odpowiednim państwem lub terytorium położonym poza obszarem celnym Wspólnoty, traktuje się w taki sam sposób, jak towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty.

⁸¹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

4. Ust. 1 nie wyklucza stosowania przepisów szczególnych w odniesieniu do listów, kartek pocztowych i druków lub towarów przewożonych przez podróżnych, towarów przewożonych w ramach ruchu przygranicznego lub rurociągami i przewodami, a także innego rodzaju obrotu o nieistotnym znaczeniu gospodarczym, pod warunkiem że nie stanowi to zagrożenia dla możliwości sprawowania dozoru celnego i przeprowadzania kontroli celnych.
5. Ust. 1 nie stosuje się do środków transportu i towarów na nich przewożonych, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Wspólnoty bez zatrzymywania się na tym obszarze.

Artykuł 99

Wewnątrzspółnotowe usługi lotnicze i morskie

1. Art. 93–96, art. 98 ust. 1 oraz art. 100–103 nie stosuje się do towarów, które czasowo opuściły obszar celny Wspólnoty podczas transportu drogą morską lub powietrzną pomiędzy dwoma miejscami znajdującymi się na tym obszarze, pod warunkiem że przewóz został dokonany drogą bezpośrednią i regularną linią lotniczą lub żeglugową, bez zatrzymywania się poza obszarem celnym Wspólnoty.
2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające przepisy szczególne dotyczące regularnych linii lotniczych i żeglugowych, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Artykuł 100

Przewóz w szczególnych okolicznościach

1. Jeżeli na skutek nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej obowiązek określony w art. 98 ust. 1 nie może zostać wykonany, osoba, na której ciąży ten obowiązek, lub inna osoba działająca na jej rzecz, niezwłocznie informuje organy celne o tej sytuacji. Jeżeli nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej nie spowodują całkowitej utraty towarów, organy celne zostają również poinformowane o dokładnym położeniu towarów.

2. Jeżeli na skutek nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej statek wodny lub powietrzny, spełniający kryteria art. 98 ust. 5, zmuszony jest do tymczasowego zawinięcia do portu lub lądowania na obszarze celnym Wspólnoty, a obowiązek określony w art. 98 ust. 1 nie może zostać wykonany, osoba wprowadzająca statek wodny lub powietrzny na obszar celnym Wspólnoty lub inna osoba działająca na jej rzecz niezwłocznie informuje organy celne o tej sytuacji.
3. Organy celne określają działania, które należy podjąć w celu umożliwienia sprawowania dozoru celnego nad towarami określonymi w ust. 1 lub statkiem wodnym lub powietrznym oraz znajdującymi się na ich pokładzie towarami w okolicznościach określonych w ust. 2, a także w stosownych przypadkach w celu zapewnienia, że zostaną one następnie dostarczone do urzędu celnego lub innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez te organy.

Sekcja 2

Przedstawienie, rozładunek i rewizja towarów

Artykuł 101⁸²

Przedstawienie towarów organom celnym

1. Towary wprowadzane na obszar celnym Wspólnoty niezwłocznie po przybyciu przedstawiane są organom celnym w wyznaczonym urzędzie celnym lub innym miejscu wyznaczonym lub uznanym przez organy celne, lub w wolnym obszarze celnym przez jedną z następujących osób:
 - a) osobę, która wprowadziła towary na obszar celnym Wspólnoty;
 - b) osobę, w której imieniu lub na której rzecz działa osoba, która wprowadziła towary na obszar celnym Wspólnoty;
 - c) osobę, która przyjęła na siebie odpowiedzialność za przewóz towarów po ich wprowadzeniu na obszar celnym Wspólnoty.

⁸² Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje EL i SE** do tego artykułu.

2. Niezależnie od obowiązków osoby określonej w ust. 1, przedstawienia towarów może dokonać zamiast niej jedna z następujących osób:
 - a) każda osoba, która niezwłocznie obejmuje towar procedurą celną;
 - b) posiadacz pozwolenia na prowadzenie składu celnego lub osoba prowadząca działalność w wolnym obszarze celnym.
3. Osoba przedstawiająca towary odwołuje się do przywózowej deklaracji skróconej lub deklaracji celnej, które zostały złożone w odniesieniu do tych towarów.
4. Ust. 1 nie wyklucza stosowania przepisów szczególnych w odniesieniu do listów, kartek pocztowych i druków i ich elektronicznych odpowiedników przechowywanych na innych nośnikach lub do towarów przewożonych przez podróżnych, towarów przewożonych w ramach ruchu przygranicznego lub rurociągami i przewodami, a także innego rodzaju obrotu o nieistotnym znaczeniu gospodarczym, pod warunkiem że nie stanowi to zagrożenia dla możliwości sprawowania dozoru celnego i przeprowadzania kontroli celnych.

Artykuł 102

Rozładunek i rewizja towarów

1. Towary mogą zostać rozładowane lub przeładowane ze środka transportu, którym są przewożone, wyłącznie za zgodą organów celnych, w miejscach wyznaczonych lub uznanych przez te organy.

Zgoda taka nie jest jednak wymagana w przypadku wystąpienia bezpośredniego zagrożenia powodującego konieczność natychmiastowego rozładunku wszystkich towarów lub ich części. W takim przypadku informuje się o tym niezwłocznie organy celne.

2. Organy celne mogą w dowolnym czasie zażądać rozładowania i rozpakowania towarów w celu dokonania ich rewizji, pobrania próbek lub dokonania rewizji środka transportu, którym są one przewożone.

3. Towary przedstawiane organom celnym nie mogą bez zgody organów celnych zostać wyprowadzone z miejsca, w którym zostały przedstawione.

Sekcja 3

Formalności po przedstawieniu towarów

Artykuł 103

Obowiązek objęcia procedurą celną towarów niewspólnotowych

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 131 i 133, towary niewspólnotowe przedstawiane organom celnym zostają objęte procedurą celną.
2. Jeżeli nie przewidziano inaczej, zgłaszającemu przysługuje [...] prawo wyboru procedury celnej, którą chce objąć towary, na warunkach przewidzianych dla tej procedury, bez względu na rodzaj lub ilość towarów lub ich kraj pochodzenia, wysyłki lub przeznaczenia.

Artykuł 104

Towary uznane za objęte procedurą czasowego składowania

1. Z wyjątkiem przypadków, w których towary zostają niezwłocznie objęte procedurą celną, dla której przyjęto deklarację celną, lub zostają umieszczone w wolnym obszarze celnym, towary niewspólnotowe przedstawione organom celnym uznaje się za objęte procedurą czasowego składowania⁸³ zgodnie z art. 160.
2. Bez uszczerbku dla obowiązku określonego w art. 93 ust. 2 oraz wyjątków lub zwolnienia, które przewidziane są w środkach przyjętych na mocy art. 93 ust. 3, w przypadku stwierdzenia, że towary niewspólnotowe przedstawione organom celnym nie są objęte przywózową deklaracją skróconą, posiadacz tych towarów składa niezwłocznie taką deklarację.

⁸³ **Delegacje BE, EL, ES, FR, IT, PL i PT** zgłosiły zastrzeżenie weryfikacji dotyczące skreślenia 45-dniowego terminu odnośnie do czasowego składowania (zob. również art.159 akapit drugi i art.160 ust. 4).

Sekcja 4

Towary, które były przemieszczane w ramach procedury tranzytu

Artykuł 105

Zwolnienie dla towarów wprowadzanych w ramach procedury tranzytu

Do towarów, które przy wprowadzaniu na obszar celny Wspólnoty są już objęte procedurą tranzytu, nie stosuje się przepisów art. 98, z wyjątkiem akapitu pierwszego ust. 1 tego artykułu, ani art. 101–104.

Artykuł 106

Przepisy mające zastosowanie do towarów niewspólnotowych po zakończeniu procedury tranzytu

Artykuły 102, 103 i 104 stosuje się do towarów niewspólnotowych przemieszczanych w ramach procedury tranzytu z chwilą przedstawienia ich organom celnym w urzędzie celnym przeznaczenia na obszarze celnym Wspólnoty, zgodnie z zasadami regulującymi tranzyt.

TYTUŁ V

PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE STATUSU CELNEGO, OBJĘCIA TOWARÓW PROCEDURĄ CELNĄ, WERYFIKACJI, ZWOLNIENIA I DYSPONOWANIA TOWARAMI

ROZDZIAŁ 1

STATUS CELNY TOWARÓW

Artykuł 107

Domniemanie wspólnotowego statusu towarów

1. Bez uszczerbku dla art. 171 domniemywa się, że wszystkie towary znajdujące się na obszarze celnym Wspólnoty są towarami wspólnotowymi, chyba że zostanie stwierdzone, że nie mają one statusu celnego towarów wspólnotowych.
2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:
 - a) przypadki, w których nie stosuje się domniemania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;
 - b) środki, które pozwalają na określenie statusu celnego towarów jako towarów wspólnotowych;
 - c) przypadki, w których towary całkowicie uzyskane na obszarze celnym Wspólnoty nie mają statusu celnego towarów wspólnotowych, jeżeli zostały uzyskane z towarów objętych procedurą tranzytu zewnętrznego, składowania, odprawy czasowej lub uszlachetniania czynnego,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Artykuł 108

Utrata statusu celnego towarów wspólnotowych

Towary wspólnotowe stają się towarami niewspólnotowymi w następujących przypadkach:

- a) jeżeli zostaną wywiezione poza obszar celny Wspólnoty, o ile nie mają zastosowania zasady dotyczące tranzytu wewnętrznego lub środki określone zgodnie z art. 109;
- b) jeżeli zostały objęte procedurą tranzytu zewnętrznego, składowania lub uszlachetniania czynnego, o ile zezwalają na to przepisy prawa celnego;
- c) jeżeli zostały objęte procedurą końcowego przeznaczenia, a następnie stały się przedmiotem zrzeczenia się na rzecz Skarbu państwa lub zostały zniszczone i pozostały po nich odpady;
- d) jeżeli deklaracja dotycząca dopuszczenia towarów do swobodnego obrotu zostaje unieważniona po zwolnieniu towarów zgodnie ze środkami przyjętymi na mocy art. 117 ust. 2 akapit drugi.

Artykuł 109

Towary wspólnotowe czasowo opuszczające obszar celny

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające warunki, na których towary wspólnotowe, które nie są objęte procedurą celną, mogą być przemieszczane bez zmiany ich statusu celnego z jednego miejsca w inne miejsce na obszarze celnym Wspólnoty i czasowo poza ten obszar, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

ROZDZIAŁ 2

OBJĘCIE TOWARÓW PROCEDURĄ CELNĄ

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 110

Deklaracja celna towarów i dozór celny towarów wspólnotowych

1. Wszystkie towary, które mają być objęte procedurą celną, z wyjątkiem procedury wolnego obszaru celnego, zostają ujęte w deklaracji celnej właściwej dla danej procedury.
2. Towary wspólnotowe zgłoszone do wywozu, procedury wspólnotowego tranzytu wewnętrznego lub procedury uszlachetniania biernego podlegają dozorowi celnemu od chwili przyjęcia deklaracji, o której mowa w ust. 1, do czasu opuszczenia przez nie obszaru celnego Wspólnoty, zrzeczenia się ich na rzecz Skarbu państwa lub ich zniszczenia lub unieważnienia deklaracji celnej.

Artykuł 111⁸⁴

Właściwe urzędy celne

1. Jeżeli przepisy wspólnotowe nie stanowią inaczej, państwa członkowskie określają lokalizację i właściwość poszczególnych urzędów celnych znajdujących się na ich terytorium.

Państwa członkowskie zapewniają uzasadnione i odpowiednie godziny otwarcia, uwzględniając przy tym cechy obrotu i towarów oraz procedury celne, którym towary te mają podlegać, tak aby nie utrudniać ani nie zakłócać obrotu międzynarodowego.

⁸⁴ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację EL** do tego artykułu.

2. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki określające różne zadania i obowiązki właściwych urzędów celnych, ustanawiające w szczególności role właściwych urzędów celnych [...], mianowicie:
- a) urzędów celnych wprowadzenia, przywozu, wywozu lub wyprowadzenia [...];
 - b) urzędów celnych załatwiających formalności związane z objęciem towarów procedurą celną;
 - c) urzędów celnych wydających zezwolenia oraz nadzorujących procedury celne.

Artykuł 111a^{85 86}

Odprawa scentralizowana

1. Organy celne mogą zezwolić na złożenie lub udostępnienie przez daną osobę w urzędzie celnym właściwym dla miejsca jej siedziby deklaracji celnej towarów, które zostały przedstawione w innym urzędzie celnym. W takich przypadkach uznaje się, że dług celny powstał w urzędzie celnym, w którym deklaracja celna została złożona lub udostępniona.
2. Urząd celny, w którym składana lub udostępniana jest deklaracja celna, załatwia formalności związane z weryfikacją deklaracji, odzyskiwaniem kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadających jakimkolwiek długowi celnemu oraz zezwalaniem na zwolnienie towarów.

⁸⁵ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje IT, LV i HU** do tego artykułu.

⁸⁶ **Delegacje DK, ES, NL, PL i SE** podkreśliły związek między tym przepisem a kwestią podziału kosztów poboru należności i zgłosiły zastrzeżenie weryfikacji odnośnie do tej sprawy, którą należy rozwiązać poza zmodernizowanym kodeksem celnym. **Delegacja HU** zgłosiła zastrzeżenie parlamentarne odnośnie do podziału kosztów poboru. **Delegacja IT** wniosła o to, by na tym etapie nie podejmować decyzji w sprawie konkretnej stawki.

3. Urząd celny, w którym towary zostały przedstawione, bez uszczerbku dla własnych kontroli bezpieczeństwa i ochrony, przeprowadza wszelkie kontrole żądane w uzasadniony sposób przez urząd celny, w którym została złożona lub udostępniona deklaracja celna, i pozwala na zwolnienie towarów, uwzględniając informacje otrzymane od tego urzędu.
4. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające w szczególności:
- a) udzielanie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1;
 - b) przypadki, w których przeprowadza się przegląd pozwolenia;
 - c) warunki, na których przyznaje się pozwolenie;
 - d) wskazanie organu celnego odpowiedzialnego za udzielanie pozwolenia;
 - e) w stosownych przypadkach, konsultacje z innymi organami celnymi oraz udzielania im informacji;
 - f) warunki, na których pozwolenie można zawiesić lub cofnąć;
 - g) określoną rolę i obowiązki właściwych urzędów celnych, w szczególności w odniesieniu do stosowanych kontroli;
 - h) formę załatwiania formalności oraz wszelkie związane z tym terminy,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Środki te uwzględniają, co następuje:

- odnośnie do lit. c), jeżeli zaangażowane jest więcej niż jedno państwo członkowskie – spełnienie przez wnioskującego kryteriów ustanowionych w art. 15 dotyczących przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy;⁸⁷
- odnośnie do lit. d), miejsce, w którym prowadzona jest główna księgowość wnioskującego na potrzeby celne lub w którym jest ona dostępna, w celu umożliwienia kontroli opartych na audycie, i w którym ma być prowadzona przynajmniej część czynności, które mają być objęte pozwoleniem.

Artykuł 112⁸⁸

Formy deklaracji celnych

1. Deklarację celną składa się z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych. Organy celne mogą wyrazić zgodę na przyjęcie deklaracji celnej w formie wpisu do ewidencji zgłaszającego, pod warunkiem że będą miały dostęp do tych danych w systemie elektronicznym zgłaszającego oraz że spełnione są wymogi dotyczące koniecznej wymiany tych danych między urzędami celnymi.
2. W przypadkach określonych przepisami prawa celnego organy celne mogą przyjąć deklarację celną w formie papierowej lub deklarację celną w formie ustnej lub złożoną w inny sposób umożliwiającą objęcie towarów procedurą celną.
3. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania [...] niniejszego artykułu.

⁸⁷ Zastrzeżenie zgłoszone przez **delegację BE** do tego tiret.

⁸⁸ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

Sekcja 2

Standardowe deklaracje celne

Artykuł 113⁸⁹

Treść deklaracji i dokumenty towarzyszące deklaracji

1. Deklaracje celne zawierają wszystkie dane niezbędne do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary. Deklaracje celne sporządzone z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych zawierają podpis elektroniczny lub inny sposób identyfikacji. Deklaracje w formie papierowej są opatrzone podpisem.

Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki ustanawiające specyfikacje, którym muszą odpowiadać deklaracje celne.

2. Dokumenty towarzyszące deklaracji wymagane do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary, udostępnia się organom celnym w chwili złożenia deklaracji.
3. Jeżeli deklaracja celna składana jest z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych, organy celne mogą zgodzić się na to, by dokumenty towarzyszące deklaracji również zostały złożone z zastosowaniem tej techniki. Organy celne mogą zgodzić się, by złożenie tych dokumentów zostało zastąpione dostępem do stosownych danych w systemie teleinformatycznym przedsiębiorcy.

Na wniosek zgłaszającego organy celne mogą jednak zezwolić na to, by dokumenty te zostały udostępnione po zwolnieniu towarów.

4. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

⁸⁹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

Sekcja 3

Uproszczone deklaracje celne

Artykuł 114 (dawny art. 125)⁹⁰

Deklaracja uproszczona

1. Organy celne, pod warunkiem wypełnienia warunków ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, wyrażają zgodę na to, by osoba poddała towary procedurze celnej na podstawie deklaracji uproszczonej, w której można pominąć pewne elementy i dokumenty towarzyszące deklaracji, o których mowa w art. 113.
2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające warunki wydawania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.
3. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, może przyjąć środki dotyczące specyfikacji, którym muszą odpowiadać deklaracje uproszczone.

Artykuł 117 (dawny art. 128)⁹¹

Deklaracja uzupełniająca

1. W przypadku deklaracji uproszczonej, zgodnie z art. 114 ust. 1, zgłaszający dostarcza deklarację uzupełniającą zawierającą dalsze dane niezbędne do wypełnienia deklaracji celnej w ramach danej procedury celnej.

Deklaracja uzupełniająca może mieć charakter ogólny, okresowy lub podsumowujący.

⁹⁰ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

⁹¹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające wyjątki od akapitu pierwszego niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

2. Deklarację uzupełniającą i deklarację uproszczoną, o których mowa w art. 114 ust. 1, uznaje się za jednolity, niepodzielny instrument, który staje się skuteczny z dniem przyjęcia deklaracji uproszczonej zgodnie z art. 119.

Jeżeli deklaracja uproszczona zostaje zastąpiona wpisem do ewidencji zgłaszającego, do którego dostęp mają organy celne, deklaracja staje się skuteczna z dniem wpisania towarów do ewidencji.

3. Do celów art. 60 za miejsce złożenia deklaracji uzupełniającej zgodnie z pozwoleniem uznaje się miejsce złożenia deklaracji celnej.

Sekcja 4

Przepisy mające zastosowanie do wszystkich deklaracji celnych

Artykuł 118 (dawny art. 114)⁹²

Osoba składająca deklarację

1. Bez uszczerbku dla art. 117 ust. 1, deklaracja celna może zostać sporządzona przez każdą osobę mogącą przedstawić lub udostępnić wszystkie dokumenty wymagane do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary. Osoba ta musi również mieć możliwość przedstawienia odnośnych towarów lub doprowadzenia do przedstawienia ich właściwemu urzędowi celnemu.

⁹² Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

W przypadku gdy przyjęcie deklaracji celnej nakłada jednak na określoną osobę szczególne obowiązki, deklarację tę powinna składać ta osoba lub jej przedstawiciel.

2. Zgłaszający ma siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty. Następujący zgłaszający nie są jednak zobowiązani do posiadania siedziby na terytorium Wspólnoty:
 - osoby, które składają deklarację dotyczącą tranzytu lub odprawy czasowej,
 - osoby, które towary zgłaszają okazjonalnie, pod warunkiem że organy celne uznają taką sytuację za uzasadnioną.⁹³

Artykuł 119 (dawny art. 115)⁹⁴

Przyjęcie deklaracji celnej

1. Deklaracja celna spełniająca warunki określone w niniejszym rozdziale jest niezwłocznie przyjmowana przez organy celne, pod warunkiem że towary, których deklaracja ta dotyczy, zostały przedstawione organom celnym lub zostaną udostępnione do kontroli celnych zgodnie z wymogami organów celnych.

Jeżeli deklaracja uproszczona zostaje zastąpiona wpisem do ewidencji zgłaszającego, do którego dostęp mają organy celne, deklarację tę uznaje się za przyjętą z dniem wpisania towarów do ewidencji. Organy celne mogą, bez uszczerbku dla zobowiązań prawnych zgłaszającego lub kontroli bezpieczeństwa i ochrony, odstąpić od obowiązku przedstawienia lub udostępnienia towarów organom celnym do kontroli celnych.

2. Bez uszczerbku dla art. 117 ust. 2 lub akapitu drugiego ust.1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy deklaracja celna zostaje złożona w urzędzie celnym innym niż urząd, w którym towary zostają przedstawione, zostaje ona przyjęta, gdy urząd, w którym przedstawiono towary, potwierdzi, że towary zostały udostępnione do kontroli celnych.

⁹³ **Delegacja FI** wniosła o przywrócenie w tym ustępie brzmienia art. 64 obowiązującego kodeksu celnego.

⁹⁴ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

3. Jeżeli nie postanowiono inaczej, datą przyjęcia deklaracji celnej przez urząd celny jest data, która będzie wykorzystana do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary, oraz do wszelkich innych formalności przywozowych lub wywozowych.
4. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje określające szczegółowe zasady wykonania [...] niniejszego artykułu.

Artykuł 120 (dawny art. 116)

Sprostowanie deklaracji

1. Po przyjęciu deklaracji przez organy celne na wniosek zgłaszającego zezwala się mu na sprostowanie jednego lub kilku elementów deklaracji. Sprostowanie nie może spowodować, że deklaracja będzie dotyczyła towarów innych niż te, których dotyczyła pierwotnie.
2. Sprostowanie nie jest dozwolone, jeżeli wniosek o nie zostanie złożony po którymkolwiek z poniższych zdarzeń:
 - a) organy celne poinformowały zgłaszającego o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;
 - b) organy celne stwierdziły nieprawidłowość tych elementów;
 - c) organy celne dokonały zwolnienia towarów.
3. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające wyjątki od ust. 2 lit. c) niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Unieważnienie deklaracji

1. Na wniosek zgłaszającego organy celne unieważniają przyjętą deklarację w następujących przypadkach:
 - a) jeżeli mają pewność, że towary zostaną niezwłocznie objęte inną procedurą celną;
 - b) jeżeli mają pewność, że ze względu na szczególne okoliczności objęcie towarów procedurą celną, w ramach której zostały zgłoszone, nie jest już uzasadnione.

Jeżeli jednak organy celne poinformowały zgłaszającego o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów, wniosek o unieważnienie deklaracji nie może zostać przyjęty przed przeprowadzeniem takiej rewizji.

2. Deklaracji nie można unieważnić po zwolnieniu towarów.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające wyjątki od akapitu pierwszego niniejszego ustępu przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Sekcja 5

Inne uproszczenia

Artykuł 122 (dawny art. 130)

Ułatwienia w zakresie sporządzania deklaracji celnych dotyczących towarów objętych różnymi podpodziałami taryfowymi

W przypadku gdy przesyłka składa się z towarów objętych różnymi podpodziałami taryfowymi i podjęcie dla każdego z tych towarów działań zgodnych z jego podpodziałem taryfowym do celów sporządzenia deklaracji celnej wymagałoby nakładu pracy i kosztów nieproporcjonalnych do należności celnych przywozowych, organy celne – na wniosek zgłaszającego – mogą zezwolić na zastosowanie do całej przesyłki należności celnych przywozowych odpowiadających podpodziałowi taryfowemu tych towarów, które mają najwyższą stawkę należności celnych przywozowych lub wywozowych.

Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, może przyjąć środki w celu wykonania niniejszego artykułu.

Artykuł 123 (dawny art. 124a)⁹⁵

Uproszczenie formalności celnych i kontroli celnych

1. Organy celne mogą wyrazić zgodę na uproszczenia formalności celnych i kontroli celnych inne niż te, o których mowa w sekcji 3 niniejszego rozdziału.
2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające w szczególności:
 - a) udzielanie pozwoleń, o których mowa w ust. 1;
 - b) przypadki, w których organy celne przeprowadzają przegląd pozwolenia i monitorują warunki korzystania z niego;

⁹⁵ Zastrzeżenie weryfikacji odnośnie do tego artykułu zgłoszone przez wszystkie delegacje oprócz **delegacji NL i SE**.

- c) warunki, na których udziela się pozwoleń;
- d) warunki, na których upoważniony przedsiębiorca może uzyskać zgodę na przeprowadzenie określonych formalności celnych, które zasadniczo powinny być przeprowadzane przez organy celne, w tym samodzielnej wyceny należności celnych przywozowych i wywozowych, oraz na przeprowadzenie określonych kontroli pod nadzorem celnym;
- e) wskazanie organu celnego odpowiedzialnego za udzielanie pozwoleń;
- f) w stosownych przypadkach, konsultacje z innymi organami celnymi oraz udzielanie im informacji;
- g) warunki, na których pozwolenia można zawiesić lub cofnąć;
- h) określoną rolę i obowiązki właściwych urzędów celnych, w szczególności w odniesieniu do stosowanych kontroli;
- j) formę załatwiania formalności oraz wszelkie związane z tym terminy,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Środki te uwzględniają, co następuje:

- formalności celne, które należy załatwić oraz kontrole celne które należy przeprowadzić, ze względów bezpieczeństwa i ochrony w odniesieniu do towarów wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty lub z niego wyprowadzanych;
- zasady przyjęte zgodnie z art. 27 ust. 3;

- odnośnie do lit. d), jeżeli zaangażowane jest więcej niż jedno państwo członkowskie – spełnienie przez wnioskującego kryteriów ustanowionych w art. 15 dotyczących przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy;
- odnośnie do lit. e) – miejsce, w którym prowadzona jest główna księgowość wnioskującego na potrzeby celne lub w którym jest ona dostępna, w celu umożliwienia kontroli opartych na audycie, i w którym ma być prowadzona przynajmniej część czynności, które mają być objęte pozwoleniem.

ROZDZIAŁ 3

WERYFIKACJA I ZWOLNIENIE TOWARÓW

Sekcja 1

Weryfikacja

Artykuł 124 (dawny art. 118)

Weryfikacja deklaracji celnej

Organy celne, w celu zweryfikowania prawdziwości danych zawartych w przyjętej deklaracji celnej, mogą:

- a) skontrolować deklarację i wszystkie dokumenty towarzyszące deklaracji;
- b) zażądać od zgłaszającego przedstawienia innych dokumentów;
- c) przeprowadzić rewizję towarów;
- d) pobrać próbki w celu dokonania ich analizy lub dokładniejszej rewizji.

Artykuł 125 (dawny art. 119)

Rewizja i pobierania próbek towarów

1. Transport towarów do miejsc, w których mają być one poddane rewizji oraz w których mają być pobrane próbki, jak również wszelkie wymagane w czasie takiej rewizji lub pobierania próbek zabiegi, dokonywane są przez zgłaszającego lub na jego odpowiedzialność. Związane z tym koszty ponosi zgłaszający.
2. Zgłaszający ma prawo do bycia obecnym lub reprezentowanym przy rewizji towarów oraz przy pobieraniu próbek. W przypadku gdy organy celne mają uzasadnione podstawy, mogą zażądać obecności zgłaszającego lub jego przedstawiciela przy rewizji lub przy pobieraniu próbek, jak również niezbędnej pomocy w celu ułatwienia takiej rewizji lub pobrania próbek.

3. Organy celne nie są odpowiedzialne za zapłatę jakiegokolwiek odszkodowania z tytułu pobranych próbek, pod warunkiem że zostały one pobrane zgodnie z obowiązującymi przepisami, ponoszą one jednak koszty ich analizy lub rewizji.

Artykuł 126 (dawny art. 120)

Rewizja częściowa i pobieranie próbek towarów

1. W przypadku gdy rewidowana jest tylko część towarów objętych deklaracją celną lub pobierane są z nich próbki, wyniki rewizji częściowej, analizy lub badania próbek, stosuje się do całości towarów objętych tą samą deklaracją.

Zgłaszający może jednakże wystąpić z wnioskiem o dodatkową rewizję lub pobranie próbek, jeżeli uzna, że wyniki częściowej rewizji towarów, analizy lub badania pobranych próbek nie są reprezentatywne dla pozostałej części zgłaszanych towarów. Wniosek zostaje przyjęty, pod warunkiem że towary nie zostały zwolnione, a jeżeli zostały zwolnione – pod warunkiem że zgłaszający udowodni, że nie zostały one w żaden sposób zmienione.

2. Do celów ust. 1, jeżeli deklaracja celna dotyczy co najmniej dwóch pozycji, dane dotyczące każdej pozycji uznaje się za odrębną deklarację.
3. Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 3⁹⁶, przyjmuje środki określające procedurę postępowania w przypadku rozbieżnych wyników rewizji zgodnie z ust. 1.

Artykuł 127 (dawny art. 121)

Wyniki weryfikacji

1. Wyniki weryfikacji deklaracji celnej wykorzystuje się do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, którą towary zostały objęte.

⁹⁶ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację EL, ES, IT i HU** co do zastosowania procedury zarządzania. Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację NL**.

2. W przypadku gdy deklaracja celna nie jest weryfikowana, ust. 1 stosuje się na podstawie danych zawartych w deklaracji.
3. Wyniki weryfikacji przeprowadzonej przez organy celne mają jednakową moc wiążącą na całym obszarze celnym Wspólnoty.

Artykuł 128 (dawny art. 122)

Środki identyfikacyjne

1. Organy celne lub w stosownych przypadkach przedsiębiorcy upoważnieni do tego przez organy celne podejmują działania niezbędne do identyfikacji towarów, w przypadku gdy identyfikacja wymagana jest w celu zapewnienia zgodności z przepisami regulującymi procedurę celną, do której towary zostały zgłoszone.

Wspomniane działania identyfikacyjne mają jednakowy skutek prawny na całym obszarze celnym Wspólnoty.

2. Umieszczone na towarach lub środkach transportu elementy identyfikacyjne zostają usunięte lub zniszczone tylko przez organy celne lub przez przedsiębiorców, jeżeli zostali upoważnieni do tego przez organy celne, chyba że w wyniku nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej usunięcie lub zniszczenie tych elementów okazuje się niezbędne do zapewnienia ochrony towarów lub środków transportu.

Artykuł 129

Środki wykonawcze

Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, może przyjąć środki w celu wykonania przepisów niniejszej sekcji.

Sekcja 2

Zwolnienie

Artykuł 130 (dawny art. 123)⁹⁷

Zwolnienie towarów

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 124, jeżeli spełnione są warunki objęcia towarów daną procedurą i pod warunkiem że towary te nie są przedmiotem żadnych zakazów i ograniczeń, organy celne zwalniają towary, gdy tylko przeprowadzą weryfikację danych w deklaracji celnej lub przyjmą dane bez weryfikacji.

Akapit pierwszy stosuje się również, gdy weryfikacja, o której mowa w art. 118, nie może zostać zakończona w odpowiednim terminie, a obecność towarów do celów weryfikacji nie jest już konieczna.

2. Wszystkie towary objęte tą samą deklaracją są zwalniane jednocześnie.

Do celów akapitu pierwszego, jeżeli deklaracja celna obejmuje dwie lub więcej pozycji, dane dotyczące każdej pozycji uznaje się za odrębną deklarację celną.

3. W przypadku gdy towary są przedstawiane w urzędzie celnym innym niż urząd celny, który przyjął deklarację celną, urzędy te wymieniają między sobą informacje niezbędne do zwolnienia towarów bez uszczerbku dla stosownych kontroli.

⁹⁷ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

Zwolnienie uzależnione od zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu lub od złożenia zabezpieczenia

1. W przypadku gdy objęcie towarów procedurą celną powoduje powstanie długu celnego, zwolnienie towarów jest uwarunkowane zapłatą kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu lub złożeniem zabezpieczenia w celu pokrycia tego długu.

Bez uszczerbku dla przepisów akapitu trzeciego, akapit pierwszy nie ma jednak zastosowania do procedury odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

Jeżeli zgodnie z przepisami regulującymi procedurę celną, do której zgłaszane są towary, organy celne wymagają złożenia zabezpieczenia, towary te nie zostają zwolnione do tej procedury do czasu złożenia zabezpieczenia.

2. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, może przyjąć środki ustanawiające wyjątki od ust. 1 akapit pierwszy i trzeci.

ROZDZIAŁ 4

DYSPONOWANIE TOWARAMI

Artykuł 132 (dawny art. 131)

Zniszczenie towarów

Jeżeli organy celne mają ku temu uzasadnione podstawy mogą zażądać zniszczenia towarów przedstawionych urzędowi celnemu i odpowiednio informują o tym posiadacza towarów. Koszty zniszczenia ponosi posiadacz towarów.

Artykuł 133 (dawny art. 132)⁹⁸

Działania podejmowane przez organy celne

1. Organy celne podejmują wszelkie działania niezbędne do dysponowania towarami, włącznie z ich przepadkiem i sprzedażą lub zniszczeniem, w następujących przypadkach:
 - a) gdy nie został wypełniony jeden z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego dotyczących wprowadzania towarów niewspólnotowych na obszar celny Wspólnoty, lub gdy towary nie zostały poddane dozorowi celnemu;
 - b) gdy towarów nie można zwolnić z jednego z następujących powodów:
 - (i) rewizja towarów nie mogła zostać rozpoczęta lub kontynuowana w terminach wyznaczonych przez organy celne z przyczyn leżących po stronie zgłaszającego;
 - (ii) nie udostępniono dokumentów, które powinny być przedstawione przed objęciem towarów procedurą celną, której dotyczy deklaracja celna, lub przed ich zwolnieniem;

⁹⁸ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację EL** do tego artykułu.

- (iii) zapłata lub zabezpieczenie wymagane w odniesieniu do należności celnych przywozowych lub wywozowych, nie zostały dokonane lub złożone w wyznaczonym terminie;
 - (iv) są one przedmiotem zakazów lub ograniczeń;
- c) gdy towary nie zostały podjęte w odpowiednim czasie po ich zwolnieniu;
 - d) po zwolnieniu stwierdzono, że towary nie spełniały warunków do tego zwolnienia;
 - e) nastąpiło zrzeczenie się towarów na rzecz Skarbu państwa zgodnie z art. 134.
2. Towary niewspólnotowe, które były przedmiotem zrzeczenia na rzecz Skarbu państwa, zostały zajęte lub uległy przypadkowi, uznaje się za objęte procedurą czasowego składowania.

Artykuł 134 (dawny art. 133)

Zrzeczenie

1. Towary niewspólnotowe i towary końcowego przeznaczenia mogą, za uprzednią zgodą organów celnych, stać się przedmiotem zrzeczenia na rzecz Skarbu państwa przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury lub – w stosownych przypadkach – przez posiadacza towarów.
2. Zrzeczenie nie pociąga za sobą żadnych kosztów dla Skarbu państwa. Wszelkie koszty związane ze zniszczeniem towarów lub dysponowaniem towarami w inny sposób ponosi osoba uprawniona do korzystania z procedury lub – w stosownych przypadkach – posiadacz towarów.

Artykuł 134a (dawny art. 134)

Środki wykonawcze

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, związane z wykonaniem niniejszego rozdziału, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

TYTUŁ VI

DOPUSZCZENIE DO SWOBODNEGO OBROTU ORAZ ZWOLNIENIE Z NALEŻNOŚCI CELNYCH PRZYWOZOWYCH

ROZDZIAŁ 1

DOPUSZCZENIE DO SWOBODNEGO OBROTU

Artykuł 135

Zakres zastosowania i skutek

1. Towary niewspólnotowe przeznaczone do wprowadzenia na rynek Wspólnoty lub przeznaczone do osobistego użytku lub konsumpcji na obszarze Wspólnoty są obejmowane procedurą dopuszczenia do swobodnego obrotu.
2. Dopuszczenie do swobodnego obrotu wymaga:
 - a) pobrania wszelkich należnych należności celnych przywozowych;
 - b) pobrania – w stosownych przypadkach – innych należności zgodnie z odnośnymi obowiązującymi przepisami dotyczącymi pobierania tych należności;
 - c) zastosowania środków polityki handlowej oraz zakazów i ograniczeń, o ile nie musiały one być stosowane na wcześniejszym etapie;
 - d) wypełnienia pozostałych formalności wymaganych przy przywozie danych towarów.
3. Dopuszczenie do swobodnego obrotu nadaje towarom niewspólnotowym status celny towarów wspólnotowych.

ROZDZIAŁ 2
ZWOLNIENIE Z NALEŻNOŚCI CELNYCH PRZYWOZOWYCH

Sekcja 1

Towary powracające

Artykuł 136

Zakres zastosowania i skutek

1. Towary niewspólnotowe, które pierwotnie zostały wywiezione jako towary wspólnotowe poza obszar celny Wspólnoty i są powrotnie na ten obszar wprowadzane w terminie trzech lat i zgłaszane do dopuszczenia do swobodnego obrotu, na wniosek osoby zainteresowanej zostają zwolnione z należności celnych przywozowych.
2. Termin trzech lat, o którym mowa w ust. 1, może zostać przekroczony ze względu na szczególne okoliczności.
3. W przypadku gdy towary powracające zostały przed ich wywozem z obszaru celnego Wspólnoty dopuszczone do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej ze względu na ich szczególne końcowe przeznaczenie, zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, jest udzielane jedynie w przypadku dopuszczenia ich do obrotu z takim samym końcowym przeznaczeniem.

Jeżeli końcowe przeznaczenie tych towarów uległo zmianie, kwota należności celnych przywozowych zostanie pomniejszona o kwotę pobraną przy ich pierwszym dopuszczeniu do swobodnego obrotu. W przypadku gdy ta ostatnia kwota jest wyższa od kwoty, która jest należna przy dopuszczeniu do swobodnego obrotu towarów powracających, nie udziela się zwrotu.

4. W przypadku gdy towary wspólnotowe utraciły swój wspólnotowy status celny zgodnie z art. 108 lit. b), a następnie zostały dopuszczone do swobodnego obrotu, przepisy ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu stosuje się *mutatis mutandis*.

5. Zwolnienia z należności celnych przywozowych udziela się jedynie w przypadku, gdy towary są powrotnie przywożone w takim stanie, w jakim zostały wywiezione.

Artykuł 137

Przypadki, w których nie udziela się zwolnień z należności celnych przywozowych

1. Zwolnień z należności celnych przywozowych przewidzianych w art. 136 nie udziela się w przypadku:
- a) towarów wywiezionych z obszaru celnego Wspólnoty w ramach procedury uszlachetniania biernego, o ile nie zachodzi jedna z poniższych okoliczności:
 - (i) towary te wciąż pozostają w stanie, w jakim zostały wywiezione;
 - (ii) pozwalają na to zasady przyjęte zgodnie z art. 141;
 - b) towarów, które skorzystały ze środków ustanowionych w ramach wspólnej polityki rolnej obejmujących ich wywóz poza obszar celny Wspólnoty, z wyjątkiem przypadków, w których pozwalają na to zasady przyjęte zgodnie z art. 141.

Artykuł 138

[skreślony]

Artykuł 139⁹⁹

Towary objęte uprzednio procedurą uszlachetniania czynnego

1. Art. 136 stosuje się *mutatis mutandis* do produktów przetworzonych, które pierwotnie zostały wywiezione powrotnie z obszaru celnego Wspólnoty po poddaniu ich procedurze uszlachetniania czynnego.
2. Na wniosek zgłaszającego i pod warunkiem że dostarczy on wszystkie niezbędne informacje, kwotę należności celnych przywozowych dla towarów objętych ust. 1 niniejszego artykułu określa się zgodnie z art. 58 ust. 3. Datę przyjęcia powiadomienia o powrotnym wywozie uznaje się za datę dopuszczenia do swobodnego obrotu.
3. Zwolnienie z należności celnych przywozowych przewidziane w art. 136 jest udzielane dla produktów przetworzonych, wywiezionych zgodnie z art. 150 ust. 2 lit. b), wyłącznie pod warunkiem zapewnienia, że żadne [...] towary nie zostaną objęte procedurą uszlachetniania czynnego.

Sekcja 2

Produkty rybołówstwa morskiego i produkty pochodzące z morza

Artykuł 140

Produkty rybołówstwa morskiego i inne produkty pochodzące z morza

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 39 ust. 1, w przypadku dopuszczenia do swobodnego obrotu, następujące produkty zwalnia się z należności celnych przywozowych:
 - a) produkty rybołówstwa morskiego oraz inne produkty wydobyte z morza terytorialnego państwa lub terytorium leżącego poza obszarem celnym Wspólnoty wyłącznie przez statki zarejestrowane lub wpisane do ewidencji w jednym z państw członkowskich i pływające pod jego banderą;

⁹⁹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone do tego artykułu przez **delegację ES**, która uzależnia ten przepis od ostatecznego brzmienia art. 58 ust. 3 i art. 59.

- b) produkty uzyskane z produktów, o których mowa w lit. a), na pokładzie statków-przetwórci spełniających warunki określone w tej literze.

Sekcja 3

Środki wykonawcze

Artykuł 141

Przepisy wykonawcze

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, związane z wykonaniem niniejszego rozdziału, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

TYTUŁ VII
PROCEDURY SPECJALNE

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 142¹⁰⁰

Zakres zastosowania

Towary mogą zostać objęte jedną z następujących kategorii procedur specjalnych:

- a) tranzytem, co obejmuje tranzyt zewnętrzny i wewnętrzny;
- b) składowaniem, co obejmuje czasowe składowanie, składowanie celne i wolne obszary celne;
- c) szczególnym przeznaczeniem, co obejmuje odprawę czasową i końcowe przeznaczenie;
- d) przetwarzaniem, co obejmuje uszlachetnianie czynne i bierne.

Artykuł 143¹⁰¹

Pozwolenie

1. Pozwolenie wydane przez organy celne jest wymagane w następujących przypadkach:

- w przypadku stosowania procedury uszlachetniania czynnego lub biernego, procedury odprawy czasowej lub procedury końcowego przeznaczenia,
- w przypadku prowadzenia magazynów czasowego składowania lub składowania celnego towarów, chyba że magazyn prowadzą same organy celne. [...]

Warunki, na których zezwala się na stosowanie co najmniej jednej z procedur, o których mowa powyżej, lub prowadzenie magazynów do składowania celnego określa się w pozwoleniu.

¹⁰⁰ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację NL** do tego artykułu.

¹⁰¹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje ES, FR, IT i NL** do tego artykułu.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające w szczególności:

- a) udzielanie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1;
- b) przypadki, w których przeprowadza się przegląd pozwolenia;
- c) warunki, na których udziela się pozwolenia;
- d) wskazanie organu celnego odpowiedzialnego za udzielanie pozwolenia;
- e) w stosownych przypadkach, konsultacje z innymi organami celnymi oraz udzielanie im informacji;
- f) warunki, na których pozwolenie można zawiesić lub cofnąć;
- g) określoną rolę i obowiązki właściwych organów celnych, w szczególności w odniesieniu do stosowanych kontroli;
- h) formę załatwiania formalności oraz wszelkie związane z tym terminy,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Środki te uwzględniają, co następuje:

- odnośnie do lit. c), jeżeli zaangażowane jest więcej niż jedno państwo członkowskie – spełnienie przez wnioskującego kryteriów ustanowionych w art. 15 dotyczących przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy;
- odnośnie do lit. d) – miejsce, w którym prowadzona jest główna księgowość wnioskującego na potrzeby celne, w celu umożliwienia kontroli opartych na audycie, i w którym ma być prowadzona przynajmniej część czynności, które mają być objęte pozwoleniem.

3. Jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej, pozwolenie, o którym mowa w ust.1, udzielane jest wyłącznie następującym osobom:

- a) osobom, które mają siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty, jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej;
- b) osobom, które udzielają gwarancji koniecznych do prawidłowego przebiegu procedury, a w przypadkach, w których może powstać dług celny lub inne należności związane z towarami objętymi procedurą specjalną – osobom, które składają zabezpieczenie zgodnie z art. 61;
- c) w przypadku odprawy czasowej lub procedury uszlachetniania czynnego, odpowiednio osobie, która użytkuje towary lub organizuje ich użytkowanie lub osobie, która przeprowadza proces przetwarzania lub organizuje jego przeprowadzenie.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

4. Jeżeli nie przewidziano inaczej oraz w uzupełnieniu przepisów ust. 3, pozwolenia, o którym mowa w ust.1, udziela się wyłącznie wtedy, gdy spełnione są następujące warunki:

- a) organy celne mogą sprawować dozór celny bez konieczności stosowania środków administracyjnych niewspółmiernych do istniejącej potrzeby gospodarczej;
- b) pozwolenie na procedurę uszlachetniania nie ma negatywnego wpływu na istotne interesy producentów wspólnotowych (warunki gospodarcze).

Uznaje się, że negatywny wpływ na istotne interesy producentów wspólnotowych w rozumieniu lit. b) pierwszego akapitu nie występuje, jeżeli nie istnieją dowody na jego występowanie lub gdy przepisy prawa celnego przewidują, że warunki gospodarcze uznaje się za spełnione.

Jeżeli istnieją dowody na możliwość wystąpienia negatywnego wpływu na istotne interesy producentów wspólnotowych, przeprowadza się analizę warunków gospodarczych zgodnie z art. 197.

Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki regulujące następujące kwestie:

- analizę warunków gospodarczych,
- określenie przypadków, w których istnieje prawdopodobieństwo, że istotne interesy producentów wspólnotowych zostaną poddane negatywnemu wpływowi, z uwzględnieniem środków polityki handlowej i rolnej,
- określenie przypadków, w których warunki gospodarcze uznaje się za spełnione.

5. Posiadacz pozwolenia informuje organy celne o wszelkich okolicznościach, które wystąpią po wydaniu tego pozwolenia i które mogą mieć wpływ na jego utrzymanie lub zakres.

Artykuł 144

[skreślony]

Artykuł 145

Ewidencja

1. Z wyjątkiem procedury tranzytu lub innych przypadków określonych przepisami prawa celnego, posiadacz pozwolenia, osoba uprawniona do korzystania z procedury oraz każda osoba wykonująca w wolnych obszarach celnych działalność polegającą na składowaniu, obróbce, przetwarzaniu, sprzedaży lub zakupie towarów jest zobowiązana do prowadzenia ewidencji w formie zatwierdzonej przez organy celne.

Ewidencja ta musi umożliwiać organom celnym nadzorowanie danej procedury, w szczególności w odniesieniu do identyfikacji towarów objętych tą procedurą, ich statusu celnego i ich przemieszczeń.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, związane z wykonaniem niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Artykuł 146

Zamknięcie procedury

1. W przypadkach innych niż procedura tranzytu i bez uszczerbku dla przepisów art. 176, procedura specjalna zostaje zamknięta z chwilą, gdy objęte nią towary lub produkty przetworzone zostaną objęte kolejną procedurą celną lub opuszczą obszar celny Wspólnoty lub zostaną zniszczone i nie pozostaną po nich żadne odpady lub staną się przedmiotem zrzeczenia na rzecz Skarbu państwa zgodnie z art. 133.
2. Procedura tranzytu zostaje zamknięta, a obowiązki zostają uznane przez organy celne za spełnione, jeżeli na podstawie porównania danych dostępnych w urzędzie wyprowadzenia i danych dostępnych w urzędzie przeznaczenia są one w stanie stwierdzić, że procedura została zakończona w prawidłowy sposób.
3. Organy celne podejmują wszelkie działania niezbędne do uregulowania sytuacji towarów, wobec których procedura nie została zamknięta zgodnie z ustalonymi warunkami.

Artykuł 147

Przeniesienie praw i obowiązków

Prawa i obowiązki osoby uprawnionej do korzystania z procedury celnej w odniesieniu do towarów, które zostały objęte procedurą specjalną inną niż tranzyt, mogą być przenoszone w całości lub częściowo, na warunkach określonych przez organy celne, na inne osoby spełniające warunki wymagane do korzystania z tej procedury.

Artykuł 148

Przemieszczanie towarów

1. Towary, które zostały objęte procedurą specjalną inną niż tranzyt lub znajdujące się w wolnym obszarze celnym mogą być przemieszczane między różnymi miejscami na obszarze celnym Wspólnoty w zakresie określonym w pozwoleniu lub wynikającym z przepisów prawa celnego.
2. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania niniejszego artykułu.

Artykuł 149

Zwyczajowe zabiegi

Towary objęte procedurą składowania celnego lub procedurą przetwarzania lub znajdujące się w wolnym obszarze celnym mogą zostać poddane zwyczajowym zabiegom mającym na celu ich utrzymanie, poprawę ich wyglądu, jakości handlowej lub przygotowanie ich do dystrybucji lub odsprzedaży.

Artykuł 150

Towary ekwiwalentne

1. Towary ekwiwalentne są towarami wspólnotowymi, które są składowane, wykorzystywane lub przetwarzane zamiast towarów objętych procedurą specjalną.

W ramach procedury uszlachetniania biernego towary ekwiwalentne są towarami niewspólnotowymi, które są przetwarzane zamiast towarów wspólnotowych objętych procedurą uszlachetniania biernego.

Towary ekwiwalentne muszą mieć ten sam ośmiocyfrowy kod nomenklatury scalonej, taką samą jakość handlową i takie same parametry techniczne jak towary, które zastępują.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające odstępstwa od akapitu trzeciego niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

2. Pod warunkiem że zapewniony jest prawidłowy przebieg procedury, w szczególności w zakresie dozoru celnego, organy celne udzielają zgody:
 - a) na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych w ramach procedury specjalnej innej niż procedura tranzytu, odprawy czasowej lub czasowego składowania;
 - b) w przypadku procedury uszlachetniania czynnego – na wywóz produktów przetworzonych wytworzonych z produktów ekwiwalentnych przed przywozem towarów przez nie zastępowanych;
 - c) w przypadku procedury uszlachetniania biernego – na przywóz produktów przetworzonych wytworzonych z produktów ekwiwalentnych przed wywozem towarów przez nie zastępowanych.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające przypadki, w których organy celne mogą wyrazić zgodę na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych w ramach odprawy czasowej, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

3. Wykorzystanie towarów ekwiwalentnych nie jest dozwolone w żadnym z następujących przypadków:
 - a) gdy tylko zwyczajowe zabiegi zdefiniowane w art. 149 prowadzone są w ramach procedury uszlachetniania czynnego;

- b) gdy zakaz zastosowania systemu ceł zwrotnych lub zwolnienia z należności celnych przywózowych w odniesieniu do towarów niepochodzących wykorzystywanych do wytwarzania produktów przetworzonych w ramach procedury uszlachetniania czynnego, dla których dowód pochodzenia jest wystawiany lub sporządzany w ramach uzgodnień preferencyjnych między Wspólnotą a niektórymi krajami i terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Wspólnoty lub grupami takich krajów lub terytoriów; lub¹⁰²
- c) gdy prowadziłyby to do nieuzasadnionych korzyści w zakresie należności celnych przywózowych¹⁰³.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające dodatkowe przypadki, w których towary ekwiwalentne nie mogą być wykorzystywane, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu oraz w przypadku, gdy produkty przetworzone podlegałyby należnościom celnym wywozowym, jeżeli nie zostałyby wywiezione w ramach procedury uszlachetniania czynnego, posiadacz pozwolenia składa zabezpieczenie w celu zagwarantowania zapłaty tych należności na wypadek, gdyby towary niewspólnotowe nie zostały przywiezione w terminie, o którym mowa w art. 179 ust. 3.

Artykuł 151

Środki wykonawcze

Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki regulujące stosowanie procedur, o których mowa w niniejszym tytule.

¹⁰² Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację IT** do tej litery.

¹⁰³ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację NL** do tej litery.

ROZDZIAŁ 2¹⁰⁴

TRANZYT

Sekcja 1¹⁰⁵

Tranzyt zewnętrzny i wewnętrzny

Artykuł 152

Tranzyt zewnętrzny

1. Procedura tranzytu zewnętrznego pozwala na przemieszczanie towarów niewspólnotowych z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Wspólnoty, przy czym towary te nie podlegają:
 - a) należnościami celnym przywozowym;
 - b) innym należnościami przewidzianym w innych stosownych obowiązujących przepisach;
 - c) środkom polityki handlowej, o ile nie zabraniają one wprowadzania towarów na obszar celny Wspólnoty lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Wspólnoty.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające przypadki oraz warunki objęcia towarów wspólnotowych procedurą tranzytu zewnętrznego, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

3. Przemieszczanie, o którym mowa w ust. 1, odbywa się:
 - a) w ramach procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego;
 - b) zgodnie z konwencją TIR, pod warunkiem że takie przemieszczanie:
 - (i) rozpoczęło się lub ma się zakończyć poza obszarem celnym Wspólnoty, lub
 - (ii) odbywa się z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Wspólnoty przez terytorium państwa lub terytorium znajdujące się poza obszarem celnym Wspólnoty;

¹⁰⁴ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje EL, LT i HU** do rozdziału 2.

¹⁰⁵ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację IT** do sekcji 1.

- c) zgodnie z konwencją ATA/konwencją stambulską, w przypadku tranzytu;
 - d) zgodnie z manifestem reńskim (art. 9 poprawionej Konwencji w sprawie żeglugi po Renie);
 - e) z zastosowaniem formularza 302 przewidzianego w Porozumieniu między stronami traktatu północnoatlantyckiego dotyczącym statusu ich sił zbrojnych, podpisanym w Londynie dnia 19 czerwca 1951 r.;
 - f) drogą pocztową, zgodnie z aktami Powszechnego Związku Poczтового, w przypadkach, w których towary są przewożone przez lub na rzecz posiadaczy praw i obowiązków wynikających z tych aktów.
4. Procedura tranzytu zewnętrznego stosowana jest bez uszczerbku dla przepisów art. 148.

Artykuł 153

Tranzyt wewnętrzny

1. Procedura tranzytu wewnętrznego pozwala, na warunkach określonych w ust. 2 i 3, na przemieszczanie towarów wspólnotowych z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Wspólnoty przez terytorium nienależące do tego obszaru, bez jakiegokolwiek zmiany ich statusu celnego.
2. Przemieszczanie, o którym mowa w ust. 1, odbywa się:
 - a) zgodnie z procedurą wspólnotowego tranzytu wewnętrznego [...], jeżeli taka możliwość została przewidziana w umowie międzynarodowej;
 - b) zgodnie z konwencją TIR;
 - c) zgodnie z konwencją ATA/konwencją stambulską, w przypadku tranzytu;
 - d) zgodnie z manifestem reńskim (art. 9 poprawionej Konwencji w sprawie żeglugi po Renie);

- e) z zastosowaniem formularza 302 przewidzianego w Porozumieniu między stronami traktatu północnoatlantyckiego dotyczącym statusu ich sił zbrojnych, podpisanym w Londynie dnia 19 czerwca 1951 r.;
 - f) drogą pocztową, zgodnie z aktami Powszechnego Związku Poczтового, w przypadkach, w których towary są przewożone przez lub na rzecz posiadaczy praw i obowiązków wynikających z tych aktów.
3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 lit. b)–f), towary zachowują swój status celny jedynie wtedy, gdy status ten zostaje ustalony na warunkach i w sposób, które określone są w przepisach prawa celnego.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające warunki i sposób ustalania tego statusu celnego, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Sekcja 2

Tranzyt wspólnotowy

Artykuł 154

[skreślony]

Artykuł 155¹⁰⁶

Zobowiązania osoby uprawnionej do korzystania z procedury tranzytu wspólnotowego oraz przewoźnika i odbiorcy towarów przemieszczanych w ramach procedury tranzytu wspólnotowego

1. Osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu wspólnotowego odpowiada:
- a) za przedstawienie towarów w nienaruszonym stanie i wymaganych informacji w urzędzie celnym przeznaczenia, w wyznaczonym terminie oraz zgodnie ze środkami przyjętymi przez organy celne w celu zapewnienia identyfikacji towarów;
 - b) za przestrzeganie przepisów celnych dotyczących tej procedury;

¹⁰⁶ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację FR** do tego artykułu.

- c) jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej – za złożenie zabezpieczenia w celu zagwarantowania zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu lub innych należności mogących powstać w odniesieniu do danych towarów zgodnie z innymi stosownymi obowiązującymi przepisami.
2. Obowiązek osoby uprawnionej do korzystania z procedury zostaje spełniony, a procedura tranzytu zostaje zakończona, gdy towary objęte tą procedurą oraz wymagane informacje zostają przedstawione organowi celnemu przeznaczenia zgodnie z przepisami prawa celnego.
3. Osoba przewożąca towary lub odbiorca, który przyjmuje towary, wiedząc o tym, że są one objęte procedurą tranzytu wspólnotowego, są również zobowiązani do przedstawienia towarów w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie w nienaruszonym stanie i zgodnie ze środkami zastosowanymi przez organy celne w celu zapewnienia identyfikacji towarów.

Artykuł 156

Towary przewożone w ramach procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego przez terytorium kraju, znajdujące się poza obszarem celnym Wspólnoty

1. Procedura wspólnotowego tranzytu zewnętrznego ma zastosowanie do towarów przewożonych przez terytorium leżące poza obszarem celnym Wspólnoty, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:
- a) taka możliwość przewidziana została w umowie międzynarodowej;
 - b) przewóz przez to terytorium odbywa się z zastosowaniem jednolitego dokumentu przewozowego wystawionego na obszarze celnym Wspólnoty.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. b), stosowanie procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego zawieszają się na czas przebywania towarów poza obszarem celnym Wspólnoty.

ROZDZIAŁ 3
SKŁADOWANIE

Sekcja 1
Przepisy wspólne

Artykuł 157

Zakres zastosowania

1. W ramach procedury składowania towary niewspólnotowe mogą być składowane na obszarze celnym Wspólnoty, przy czym towary te nie podlegają:
 - a) należnościami celnymi przywozowym;
 - b) innym należnościami przewidzianym w innych stosownych obowiązujących przepisach;
 - c) środkom polityki handlowej, o ile nie zabraniają one wprowadzania towarów na obszar celny Wspólnoty lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Wspólnoty.

2. Towary wspólnotowe mogą zostać objęte składowaniem celnym lub procedurą wolnego obszaru celnego zgodnie z przepisami prawa celnego lub z prawodawstwem wspólnotowym regulującym określone dziedziny, lub w celu uzyskania decyzji o zwrocie lub umorzeniu należności celnych przywozowych.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające przypadki oraz warunki objęcia towarów wspólnotowych procedurą składowania celnego lub procedurą wolnego obszaru celnego, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Artykuł 158

Obowiązki osoby uprawnionej do korzystania z procedury lub posiadacza pozwolenia

1. Posiadacz pozwolenia i osoba uprawniona do korzystania z procedury odpowiadają za:
 - a) zagwarantowanie, by towary objęte procedurą czasowego składowania lub procedurą składowania celnego nie zostały usunięte spod dozoru celnego;
 - b) wykonywanie obowiązków wynikających ze składowania towarów objętych procedurą czasowego składowania lub procedurą składowania celnego;
 - c) przestrzeganie poszczególnych warunków określonych w pozwoleniu na prowadzenie składu celnego lub magazynów czasowego składowania.
2. W drodze odstępstwa od ust.1, jeżeli pozwolenie dotyczy publicznego składu celnego, może ono przewidywać, że odpowiedzialność, o której mowa w ust.1. lit. a) lub b), ponosi jedynie osoba uprawniona do korzystania z procedury.
3. Osoba uprawniona do korzystania z procedury jest odpowiedzialna za wypełnianie obowiązków wynikających z objęcia towarów procedurą czasowego składowania lub procedurą składowania celnego.

Artykuł 159

Czas trwania procedury składowania

Okres pozostawiania towarów pod procedurą składowania jest nieograniczony.

Organy celne mogą jednak wyznaczyć termin, przed którego upływem procedura składowania musi zostać zamknięta, w jednym z następujących przypadków:

- a) gdy magazyn prowadzony jest przez organy celne i jest dostępny do wykorzystania przez jakąkolwiek osobę do czasowego składowania towarów na mocy art.160;

- b) w wyjątkowych okolicznościach, w szczególności gdy typ i rodzaj towarów może, w przypadku długotrwałego składowania, stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzi, zwierząt i roślin lub dla środowiska¹⁰⁷.

Sekcja 2

Czasowe składowanie

Artykuł 160¹⁰⁸

Objęcie towarów czasowym składowaniem

1. Następujące towary niewspólnotowe w momencie przedstawienia ich organom celnym uznawane są za zgłoszone przez posiadacza towarów do procedury czasowego składowania, jeżeli nie zostały zgłoszone w ramach innej procedury celnej:
 - a) towary wprowadzone na obszar celny Wspólnoty inaczej niż bezpośrednio do wolnego obszaru celnego;
 - b) towary wprowadzone z wolnego obszaru celnego do innej części obszaru celnego Wspólnoty;
 - c) towary, dla których zakończona została procedura tranzytu zewnętrznego.

Deklarację celną uznaje się za złożoną i przyjętą przez organy celne w momencie przedstawienia towarów organom celnym.

2. Przywózowa deklaracja skrócona lub zastępujący ją dokument tranzytowy stanowi deklarację celną do celów procedury czasowego składowania.

¹⁰⁷ Zastrzeżenia weryfikacji tego ustępu zgłoszone przez delegacje **EL, ES i FR**.

¹⁰⁸ **Delegacje BE, EL, ES, FR, IT, PL i PT** zgłosiły zastrzeżenia do skreślenia limitu wynoszącego 45 dni, odnoszącego się do procedury czasowego składowania (zob. również art. 104).

3. Organy celne mogą wymagać od posiadacza towarów złożenia zabezpieczenia w celu zagwarantowania zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu i innych należności, które mogą powstać zgodnie z innymi stosownymi obowiązującymi przepisami.
4. W przypadku gdy z jakiegokolwiek powodu towary nie mogą zostać objęte procedurą czasowego składowania lub nie mogą być już utrzymywane w ramach tej procedury, organy celne podejmują niezwłocznie wszelkie niezbędne działania w celu uregulowania ich sytuacji. Artykuły 131–133 stosuje się *mutatis mutandis*.
5. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, może przyjąć środki w celu wykonania niniejszego artykułu.

Artykuł 161

Towary czasowo składowane

1. Towary objęte procedurą czasowego składowania mogą być składowane jedynie w miejscach zatwierdzonych do czasowego składowania.
2. Nie naruszając przepisów art. 97 ust. 2, towary objęte procedurą czasowego składowania mogą zostać poddane jedynie zabiegom, które mają na celu zachowanie ich w niezmienionym stanie, bez zmiany ich wyglądu lub parametrów technicznych.

Sekcja 3

Składowanie w składach celnych

Artykuł 162

Składowanie w składach celnych

1. W ramach procedury składowania celnego towary niewspólnotowe mogą być składowane w siedzibach lub innych miejscach zatwierdzonych przez organy celne dla tej procedury i pod dozorem celnym; miejsca te zwane są dalej „składami celnymi”.
2. Składy celne mogą być powszechnie dostępne w celu składowania towarów (publiczny skład celny) lub przeznaczone do składowania towarów przez posiadacza pozwolenia na składowanie celne (prywatny skład celny).
3. Towary objęte procedurą składowania celnego, mogą zostać czasowo wyprowadzone ze składu celnego. Z wyjątkiem przypadku działania siły wyższej, takie wyprowadzenie wymaga uprzedniej zgody organów celnych.

Artykuł 163

Towary wspólnotowe, końcowe przeznaczenie i przetwarzanie

1. W przypadku gdy istnieje taka potrzeba gospodarcza i gdy nie będzie miało to negatywnego wpływu na dozór celny, organy celne mogą wyrazić zgodę na dokonywanie następujących czynności w składzie celnym:
 - a) składowanie towarów wspólnotowych;
 - b) przetwarzanie towarów objętych procedurą uszlachetniania czynnego lub procedurą końcowego przeznaczenia, zgodnie z warunkami tych procedur.
2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, towary nie są uznawane za objęte procedurą składowania celnego.

Sekcja 4¹⁰⁹

Wolne obszary celne

Artykuł 164

Wyznaczenie wolnych obszarów celnych

1. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć części obszaru celnego Wspólnoty jako wolne obszary celne.

Dla każdego wolnego obszaru celnego państwo członkowskie wyznacza obszar, który on obejmuje, oraz miejsca wejścia i wyjścia.

2. Wolne obszary celne są ogrodzone.

Granice oraz miejsca wejścia i wyjścia z obszaru wolnych obszarów celnych podlegają dozorowi celnemu.

3. Osoby, towary i środki transportu wjeżdżające na teren wolnego obszaru celnego lub z niego wyjeżdżające mogą zostać poddane kontrolom celnym.

Artykuł 165

Prace budowlane i działalność gospodarcza na terenie wolnych obszarów celnych

1. Wszelkie prace budowlane na terenie wolnego obszaru celnego wymagają uprzedniej zgody organów celnych.
2. Pod warunkiem przestrzegania przepisów prawa celnego, w wolnym obszarze celnym dozwolona jest każda działalność przemysłowa, handlowa lub usługowa. O prowadzeniu takiej działalności powiadamia się uprzednio organy celne.

¹⁰⁹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację IE** do sekcji 4.

3. Organy celne mogą wprowadzać zakazy lub ograniczenia dotyczące działalności, o której mowa w ust. 2, ze względu na rodzaj towarów, których dotyczy ta działalność, wymogi dozoru celnego lub wymogi bezpieczeństwa lub ochrony.
4. Organy celne mogą zakazać prowadzenia określonego rodzaju działalności w wolnym obszarze celnym osobom, które nie gwarantują niezbędnego przestrzegania przepisów prawa celnego.

Artykuł 166

[skreślony]

Artykuł 167

Przedstawienie towarów i objęcie ich procedurą

1. Towary wprowadzone do wolnego obszaru celnego przedstawiane są organom celnym i podlegają przewidzianym formalnościom celnym, jeżeli:
 - a) zostają wprowadzone do wolnego obszaru celnego bezpośrednio spoza obszaru celnego Wspólnoty;
 - b) zostały objęte procedurą celną, która została zakończona lub zamknięta w momencie objęcia ich procedurą wolnego obszaru celnego;
 - c) zostały objęte procedurą wolnego obszaru celnego w celu uzyskania korzyści wynikającej z decyzji o zwrocie lub umorzeniu należności celnych przywozowych;
 - d) jeżeli przepisy inne niż przepisy prawa celnego przewidują takie formalności.
2. Towary wprowadzane do wolnego obszaru celnego w innych okolicznościach, niż określone w ust. 1, nie muszą być przedstawiane organom celnym.

3. Bez uszczerbku dla art. 168, towary wprowadzone na teren wolnego obszaru celnego uznaje się za objęte procedurą wolnego obszaru celnego:
- a) w momencie ich wprowadzenia do wolnego obszaru celnego, o ile nie zostały uprzednio objęte inną procedurą celną;
 - b) w momencie zakończenia procedury tranzytu, o ile nie zostały natychmiast objęte kolejną procedurą celną.

Artykuł 168

Towary wspólnotowe na terenie wolnych obszarów celnych

1. Towary wspólnotowe mogą być wprowadzane, składowane, przemieszczane, wykorzystywane, przetwarzane lub zużywane na terenie wolnych obszarów celnych. W takich przypadkach towarów tych nie uznaje się za objęte procedurą wolnego obszaru celnego.
2. Na wniosek osoby zainteresowanej, organy celne wydają świadectwo statusu celnego towarów wspólnotowych następującym towarom:
 - a) towarom wspólnotowym wprowadzanych do wolnego obszaru celnego;
 - b) towarom wspólnotowym, które zostały poddane procesom przetwarzania na terenie wolnego obszaru celnego;
 - c) towarom dopuszczonym do swobodnego obrotu na terenie wolnego obszaru celnego.

Artykuł 169

Towary niewspólnotowe na terenie wolnych obszarów celnych

1. Podczas pozostawania w wolnym obszarze celnym, towary niewspólnotowe mogą zostać dopuszczone do swobodnego obrotu lub objęte procedurą uszlachetniania czynnego, odprawy czasowej lub końcowego przeznaczenia, zgodnie z warunkami ustalonymi dla tych procedur.

W takich przypadkach towarów tych nie uznaje się za objęte procedurą wolnego obszaru celnego.

2. Bez uszczerbku dla przepisów mających zastosowanie do zapasów żywności i magazynów żywności, jeżeli pozwala na to właściwa procedura, ust. 1 niniejszego artykułu nie wyklucza używania lub zużywania towarów, których dopuszczenie do swobodnego obrotu lub objęcie procedurą odprawy czasowej nie spowodowałoby zastosowania należności celnych przywozowych lub środków wspólnej polityki rolnej lub handlowej.

W przypadku takiego użycia lub zużycia nie jest wymagana deklaracja celna dotycząca dopuszczenia do swobodnego obrotu lub procedury odprawy czasowej

Taka deklaracja jest jednak wymagana, w przypadku gdy towary te są przedmiotem kontyngentu taryfowego lub plafonu.

Artykuł 170

Wyprowadzanie towarów z wolnego obszaru celnego

Bez uszczerbku dla prawodawstwa regulującego dziedzinę inne niż cło, towary umieszczone w wolnym obszarze celnym mogą być wywiezione lub powrotnie wywiezione z obszaru celnego Wspólnoty lub wprowadzane do innej części obszaru celnego Wspólnoty.

Artykuły 97 i 104 stosuje się *mutatis mutandis* w odniesieniu do towarów wprowadzanych do innej części obszaru celnego Wspólnoty.

Artykuł 171

Status celny

W przypadku wyprowadzenia towarów z wolnego obszaru celnego do innej części obszaru celnego Wspólnoty lub objęcia ich procedurą celną towary te uznaje się za towary niewspólnotowe, o ile ich status celny jako towarów wspólnotowych nie został potwierdzony świadectwem, o którym mowa w art. 168 ust. 2, lub innym dokumentem stwierdzającym status określonym we wspólnotowych przepisach prawa celnego.

Do celów zastosowania należności celnych przywozowych i licencji wywozowych lub środków kontroli wywozu, określonych we wspólnej polityce rolnej i handlowej, towary takie uznaje się jednak za towary wspólnotowe, pod warunkiem że nie zostanie stwierdzone, że nie mają one statusu celnego towarów wspólnotowych.

ROZDZIAŁ 4

PRZEZNACZENIE SPECJALNE

Sekcja 1

Odprawa czasowa

Artykuł 172

Zakres zastosowania

1. W ramach procedury odprawy czasowej towary niewspólnotowe przeznaczone do powrotnego wywozu mogą zostać wykorzystane na obszarze celnym Wspólnoty z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych i nie podlegają przy tym żadnym:
 - a) innym należnościom przewidzianym w innych stosownych obowiązujących przepisach;
 - b) środkom polityki handlowej, o ile nie zabraniają one wprowadzania towarów na obszar celny Wspólnoty lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Wspólnoty.

2. Procedura odprawy czasowej może być stosowana wyłącznie jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) nie jest planowane poddanie towarów jakimkolwiek zmianom, z wyjątkiem normalnego obniżenia ich wartości wynikającego ze zużycia;
 - b) możliwe jest zapewnienie identyfikacji towarów objętych procedurą z wyjątkiem przypadku, gdy ze względu na rodzaj towarów lub zamierzone wykorzystanie, brak środków identyfikacyjnych nie stwarza niebezpieczeństwa nadużycia tej procedury lub w przypadku, o którym mowa w art. 150, jeżeli można sprawdzić, czy warunki określone dla towarów ekwiwalentnych są spełnione;
 - c) osoba uprawniona do korzystania z danej procedury ma siedzibę poza obszarem celnym Wspólnoty, jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej;
 - d) spełnione są określone we wspólnotowych przepisach prawa celnego wymagania dotyczące całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych.

Artykuł 173

Okres, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej

1. Organy celne wyznaczają termin, w którym towary objęte procedurą odprawy czasowej muszą zostać powrotnie wywiezione lub zostać objęte kolejną procedurą celną. Termin ten musi być wystarczająco długi, by cel, jakim jest dopuszczone wykorzystanie, został osiągnięty.
2. Maksymalny okres, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej w ramach tego samego celu i pozostawać pod odpowiedzialnością tego samego posiadacza pozwolenia, wynosi 24 miesiące nawet w przypadku, gdy procedura została zamknięta przez objęcie towarów inną procedurą specjalną, a następnie towary te zostały ponownie objęte procedurą odprawy czasowej.
3. W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli dopuszczone wykorzystanie nie mogło zostać osiągnięte w terminach, o których mowa w ust. 1 i 2, organy celne mogą przedłużyć te terminy w rozsądnym zakresie na odpowiednio uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia.

Artykuł 174

Sytuacje objęte procedurą odprawy czasowej

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, określające przypadki oraz warunki stosowania procedury odprawy czasowej, a także przyznawania całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych przywozowych, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Przyjmując takie środki, uwzględnia się umowy międzynarodowe oraz rodzaj towarów i ich wykorzystanie.

Artykuł 175

Kwota należności celnych przywózowych w przypadku odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywózowych

1. Kwotę należności celnych przywózowych za towary objęte procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywózowych ustala się na 3 % kwoty należności celnych przywózowych, która miałyby zostać uiszczona za te towary, gdyby zostały dopuszczone do swobodnego obrotu w dniu, w którym zostały one objęte procedurą odprawy czasowej.

Kwota ta należna jest za każdy miesiąc lub część miesiąca, w którym towary objęte były procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywózowych.

2. Kwota należności celnych przywózowych nie może być wyższa od tej, która miałyby zostać uiszczona, gdyby towary te zostały dopuszczone do swobodnego obrotu w dniu, w którym zostały objęte procedurą odprawy czasowej.

Sekcja 2

Końcowe przeznaczenie

Artykuł 176

Procedura końcowego przeznaczenia

1. W ramach procedury końcowego przeznaczenia towary mogą zostać dopuszczone do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej ze względu na ich końcowe przeznaczenie. Towary te pozostają pod dozorem celnym.
2. Dozór celny w ramach procedury końcowego przeznaczenia zostaje zakończony w następujących przypadkach:
 - a) gdy towary zostały wykorzystane w celach, dla których przewidziane jest dopuszczenie do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej;
 - b) gdy towary zostały wywiezione, zniszczone lub stały się przedmiotem zrzeczenia na rzecz Skarbu państwa;

- c) gdy towary zostały wykorzystane w celach innych niż te, dla których przewidziane jest dopuszczenie do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej oraz gdy zapłacono obowiązujące należności celne przywózowe.
3. W przypadku gdy konieczne jest podanie współczynnika produktywności, do procedury końcowego przeznaczenia stosuje się art. 177 *mutatis mutandis*.

ROZDZIAŁ 5

PRZETWARZANIE

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 177

Współczynnik produktywności

Z wyjątkiem przypadków, w których współczynnik produktywności został określony w prawodawstwie wspólnotowym regulującym określone dziedziny, organy celne określają współczynnik produktywności lub średni współczynnik produktywności procesu przetwarzania, lub, w stosownych przypadkach, określają metodę wyznaczenia takiego współczynnika.

Współczynnik produktywności lub średni współczynnik produktywności wyznaczany jest z uwzględnieniem okoliczności, w jakich procesy przetwarzania są lub mają być przeprowadzane. W stosownych przypadkach współczynnik ten może być odpowiednio korygowany, zgodnie z art. 19 i 20.

Sekcja 2

Uszlachetnianie czynne

Artykuł 178

Zakres zastosowania

1. Nie naruszając przepisów art. 150, procedura uszlachetniania czynnego pozwala na wykorzystywanie towarów niewspólnotowych na obszarze celnym Wspólnoty w ramach jednego lub większej liczby procesów przetwarzania, przy czym towary te nie podlegają:
 - a) należnościami celnym przywozowym;
 - b) innym należnościami przewidzianym w innych stosownych obowiązujących przepisach;
 - c) środkiem polityki handlowej, o ile nie zabraniają one wprowadzania towarów na obszar celnym Wspólnoty lub wywozowania towarów z obszaru celnego Wspólnoty.

2. Procedura uszlachetniania czynnego może być stosowana w przypadkach innych niż naprawa i zniszczenie wyłącznie wtedy, gdy – bez uszczerbku dla wykorzystywania akcesoriów produkcyjnych – towary objęte procedurą mogą być zidentyfikowane w produktach przetworzonych.

W przypadku, o którym mowa w art. 150, procedura może zostać zastosowana, jeżeli możliwe jest sprawdzenie zgodności z warunkami określonymi dla towarów ekwiwalentnych.

3. Oprócz przypadków, o których mowa w ust. 1 i 2, procedurę uszlachetniania czynnego można stosować również w odniesieniu do:
 - a) towarów, które mają zostać poddane określonym procesom w celu zapewnienia ich zgodności z wymogami technicznymi przy ich dopuszczaniu do swobodnego obrotu;
 - b) towarów, które muszą zostać poddane zwyczajowym zabiegom, zgodnie z art. 149.

Artykuł 179

Termin zamknięcia procedury

1. Organy celne określają termin, w którym procedura uszlachetniania czynnego ma zostać zamknięta, zgodnie z art. 146.

Termin ten rozpoczyna bieg w dniu, w którym towary niewspólnotowe zostają objęte procedurą i uwzględnia on czas niezbędny na przeprowadzenie procesów przetwarzania oraz zamknięcia procedury.

2. Na podstawie odpowiednio uzasadnionego wniosku posiadacza pozwolenia organy celne mogą w uzasadnionym zakresie przedłużyć termin określony zgodnie z ust. 1.

Pozwolenie to może przewidywać, że okres, który rozpoczyna się w danym miesiącu, kwartale lub półroczu kalendarzowym, kończy się odpowiednio ostatniego dnia następującego po nim kalendarzowego miesiąca, kwartału lub półrocza.

3. W przypadku uprzedniego wywozu, zgodnie z art. 150 ust. 2 lit. b) organy celne wyznaczają termin, w jakim towary niewspólnotowe muszą zostać zgłoszone do procedury. Termin ten rozpoczyna bieg w dniu przyjęcia deklaracji wywozowej dotyczącej produktów przetworzonych uzyskanych z odpowiednich towarów ekwiwalentnych.

Artykuł 180

Czasowy powrotny wywóz w celu dalszego przetwarzania

Pod warunkiem uzyskania pozwolenia organów celnych, niektóre lub wszystkie towary objęte procedurą uszlachetniania czynnego lub produkty przetworzone mogą zostać czasowo powrotnie wywiezione w celu poddania ich dalszemu przetworzeniu poza obszarem celnym Wspólnoty, zgodnie z warunkami określonymi dla procedury uszlachetniania biernego.

Sekcja 3

Uszlachetnianie bierne

Artykuł 181

Zakres zastosowania

1. Procedura uszlachetniania biernego pozwala na dokonanie czasowego wywozu towarów wspólnotowych poza obszar celny Wspólnoty w celu poddania ich procesom przetwarzania. Produkty przetworzone powstałe z tych towarów mogą zostać dopuszczone do swobodnego obrotu z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych na wniosek posiadacza pozwolenia lub każdej innej osoby mającej siedzibę na obszarze celnym Wspólnoty, pod warunkiem że osoba ta uzyskała zgodę posiadacza pozwolenia i że spełnione są warunki tego pozwolenia.

2. Nie mogą zostać objęte procedurą uszlachetniania biernego następujące towary wspólnotowe:
- a) towary, których wywóz wiąże się ze zwrotem lub umorzeniem należności celnych przywozowych;
 - b) towary, które przed wywozem zostały dopuszczone do swobodnego obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej, ze względu na ich końcowe przeznaczenie, tak długo jak cele takiego końcowego przeznaczenia nie zostały osiągnięte, chyba że towary te muszą zostać poddane naprawie;
 - c) towary, których wywóz wiąże się z udzieleniem refundacji wywozowych;
 - d) towary, którym z tytułu ich wywozu przysługuje w ramach wspólnej polityki rolnej inna korzyść finansowa niż refundacje, o których mowa w lit. c).
3. W przypadkach nieobjętych art. 182 i 183 oraz gdy zastosowanie mają cła ad valorem, kwotę należności celnych przywozowych oblicza się na podstawie kosztu procesu przetwarzania przeprowadzonego poza obszarem celnym Wspólnoty.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające zasady takich obliczeń oraz zasady dotyczące przypadków, w których mają zastosowanie cła specyficzne, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

4. Organy celne wyznaczają okres, w którym towary czasowo wywiezione muszą być powrotnie przywiezione na obszar celny Wspólnoty w formie produktów przetworzonych oraz dopuszczone do swobodnego obrotu, aby mogły skorzystać z całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych przywozowych. Organy te mogą w rozsądnym zakresie przedłużyć ten okres na odpowiednio uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia.

Artykuł 182

Towary naprawiane nieodpłatnie

1. O ile udowodniono organom celnym, że towary zostały naprawione nieodpłatnie ze względu na gwarancyjne zobowiązania umowne lub ustawowe lub istnienie wady fabrycznej lub materiałowej, towary te kwalifikują się do całkowitego zwolnienia z należności celnych przywozowych.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku stwierdzenia wady fabrycznej lub materiałowej towarów w chwili ich pierwszego dopuszczenia do swobodnego obrotu.

Artykuł 183

System standardowej wymiany

1. System standardowej wymiany pozwala, zgodnie z ust. 2–5, na zastąpienie produktu przetworzonego produktem przywiezionym, zwanym dalej „produktem zamiennym”.
2. Organy celne zezwalają na zastosowanie systemu standardowej wymiany, jeżeli proces przetwarzania polega na naprawie wadliwych towarów wspólnotowych innych niż podlegających środkom ustanowionym w ramach wspólnej polityki rolnej lub specjalnym ustaleniom, które mają zastosowanie do niektórych towarów powstałych w wyniku przetworzenia produktów rolnych.
3. Produkty zamienne muszą mieć ten sam ośmiocyfrowy kod nomenklatury scalonej, taką samą jakość handlową i takie same parametry techniczne jak towary wadliwe, w przypadku gdyby te ostatnie zostały naprawione.
4. Jeżeli towary wadliwe były używane przed wywozem, to produkty zamienne również muszą być produktami używanymi.

Organy celne odstępują jednak od stosowania wymogu określonego w pierwszym akapicie, w przypadku gdy produkt zamienny został wydany nieodpłatnie ze względu na gwarancyjne zobowiązania umowne lub ustawowe lub ze względu na istnienie wady materiałowej lub fabrycznej.

5. Przepisy, które miałyby zastosowanie do produktów przetworzonych, stosuje się również do produktów zamiennych.

Artykuł 184

Uprzedni przywóz produktów zamiennych

1. Organy celne zezwalają, na warunkach przez nie określonych i na wniosek osoby zainteresowanej, na to by produkty zamienne zostały przywiezione zanim zostaną wywiezione towary wadliwe.

Taki uprzedni przywóz produktu zamiennego wymaga złożenia zabezpieczenia pokrywającego kwotę należności celnych przywozowych, która byłaby należna, gdyby towary wadliwe nie zostały wywiezione zgodnie z ust. 2.

2. Towary wadliwe muszą zostać wywiezione w terminie dwóch miesięcy od dnia przyjęcia przez organy celne deklaracji dotyczącej dopuszczenia do swobodnego obrotu produktów zamiennych.
3. W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli towary wadliwe nie mogą zostać wywiezione w terminie, o którym mowa w ust. 2, organy celne na odpowiednio uzasadniony wniosek osoby zainteresowanej mogą w uzasadnionym zakresie przedłużyć ten termin.

TYTUŁ VIII
WYPROWADZANIE TOWARÓW Z OBSZARU CELNEGO WSPÓLNOTY
ROZDZIAŁ 1
TOWARY OPUSZCZAJĄCE OBSZAR CELNY

Artykuł 185¹¹⁰

Obowiązek złożenia deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie

1. Towary, które mają opuścić obszar celny Wspólnoty są objęte deklaracją poprzedzającą wyprowadzenie, składaną lub udostępnianą we właściwym urzędzie celnym przed wyprowadzeniem towarów poza obszar celny Wspólnoty.

Akapitu pierwszego nie stosuje się jednak do towarów przewożonych środkami transportu, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Wspólnoty, bez zatrzymywania się na tym obszarze.

2. Deklaracja poprzedzająca wyprowadzenie przybiera jedną z następujących form:
 - a) odpowiednia deklaracja celna, jeżeli towary opuszczające obszar celny Wspólnoty zostają objęte procedurą celną, dla której wymagana jest deklaracja celna;
 - b) powiadomienie o powrotnym wywozie zgodnie z art. 189;
 - c) wywozowa deklaracja skrócona, o której mowa w art. 190, w przypadku gdy nie jest wymagana deklaracja celna ani powiadomienie o powrotnym wywozie.
3. Deklaracja poprzedzająca wyprowadzenie zawiera co najmniej te szczegóły, które są niezbędne do wywozowej deklaracji skróconej.

¹¹⁰ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację SE** do tego artykułu.

Środki określające niektóre zagadnienia szczegółowe

1. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, dotyczące:

- a) przypadków i warunków zwolnienia towarów opuszczających obszar celny Wspólnoty z wymogu składania deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie;
- b) warunków wyłączenia lub dostosowania wymogu złożenia deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie;
- c) terminu, w jakim należy złożyć lub udostępnić deklarację poprzedzającą wyprowadzenie, zanim towary zostaną wyprowadzone poza obszar celny Wspólnoty;
- d) wszelkich wyjątków i zmian w odniesieniu do terminu, o którym mowa w lit. c);
- e) wskazania właściwego urzędu celnego, w którym należy złożyć lub udostępnić deklarację poprzedzającą wyprowadzenie, i w którym ma zostać przeprowadzona analiza ryzyka i oparta na niej kontrola przy wywozie i wyprowadzaniu,

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4:

2. Przyjmując te środki, należy uwzględnić:

- a) szczególne okoliczności;
- b) zastosowanie tych środków do określonych rodzajów obrotu towarowego, rodzajów transportu lub przedsiębiorców;
- c) umowy międzynarodowe przewidujące szczególne ustalenia w zakresie bezpieczeństwa.

¹¹¹ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje EL i SE** do tego artykułu.

Dozór celny i formalności stosowane przy wyprowadzeniu

1. Towary opuszczające obszar celny Wspólnoty podlegają dozorowi celnemu i mogą zostać poddane kontrolom celnym. W stosownych przypadkach organy celne – zgodnie ze środkami przyjętymi na mocy ust. 5 – mogą wyznaczyć obowiązującą trasę oraz obowiązujący termin, w którym towary powinny opuścić obszar celny Wspólnoty.
2. Towary, które mają opuścić obszar celny Wspólnoty, zostają przedstawione organom celnym w urzędzie celnym właściwym dla miejsca, w którym towary opuszczają obszar celny Wspólnoty i podlegają formalnościom stosowanym przy wyprowadzeniu, które, w stosownych przypadkach, obejmują:
 - a) zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych lub wypłacenie refundacji wywozowych;
 - b) pobranie należności celnych wywozowych;
 - c) formalności wymagane na podstawie obowiązujących przepisów dotyczących innych należności;
 - d) stosowanie zakazów i ograniczeń – w tym tych, które skierowane są przeciwko prekursorom narkotyków, towarom naruszających pewne prawa własności intelektualnej oraz gotówce opuszczającej Wspólnotę – uzasadnionych m.in. przyczynami dotyczącymi moralności publicznej, porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi, zwierząt lub roślin, ochrony środowiska, ochrony dóbr kultury narodowej posiadających wartość artystyczną, historyczną lub archeologiczną oraz ochrony własności przemysłowej lub handlowej; a także wdrażania środków ochrony zasobów rybołówstwa i zarządzania tymi zasobami oraz środków polityki handlowej.

¹¹² Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegację EL** do tego artykułu.

3. Towary opuszczające obszar celny Wspólnoty zostają przedstawione organom celnym przez jedną z następujących osób:
 - a) osobę, która dokonuje wywozu towarów poza obszar celny Wspólnoty;
 - b) osobę, w imieniu której lub na rzecz której działa osoba, która dokonuje wywozu towarów poza ten obszar;
 - c) osoba, która odpowiada za przewóz towarów przed ich wywozem poza obszar celny Wspólnoty.
4. Zwolnienie do wyprowadzenia przyznawane jest pod warunkiem, że towary opuszczają obszar celny Wspólnoty w tym samym stanie, w jakim znajdowały się w momencie przyjęcia deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie.
5. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ 2

WYWÓZ I POWROTNY WYWÓZ

Artykuł 188

Towary wspólnotowe

1. Towary, które mają opuścić obszar celny Wspólnoty, zostają objęte procedurą wywozu.
2. Ust.1 nie stosuje się do następujących towarów:
 - a) towarów objętych procedurą końcowego przeznaczenia lub procedurą uszlachetniania biernego;
 - b) towarów objętych procedurą tranzytu wewnętrznego lub czasowo opuszczających obszar celny Wspólnoty zgodnie z art. 109.
3. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki określające formalności wywozowe mające zastosowanie do towarów, które zostają objęte procedurą wywozu, procedurą końcowego przeznaczenia lub procedurą uszlachetniania biernego.

[...]

Artykuł 189

Towary niewspólnotowe¹¹³

1. Towary niewspólnotowe, które mają opuścić obszar celny Wspólnoty podlegają powiadomieniu o powrotnym wywozie, które ma być złożone we właściwym urzędzie celnym, oraz formalnościom związanym z wyprowadzeniem.
2. Przepisy art. 110 – 124 stosuje się *mutatis mutandis* do powiadomienia o powrotnym wywozie.

¹¹³ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje EL i SE** do tego artykułu.

3. Ust. 1 nie stosuje się do następujących towarów:
- a) towarów objętych procedurą tranzytu zewnętrznego i które są jedynie przewożone przez obszar celny Wspólnoty;
 - b) towarów przeładowywanych w wolnym obszarze celnym lub bezpośrednio powrotnie wywożonych z tego obszaru;
 - c) towarów objętych procedurą czasowego składowania, które są bezpośrednio powrotnie wywożone z zatwierdzonego magazynu czasowego składowania.

Artykuł 190

Wywozowa deklaracja skrócona¹¹⁴

1. W przypadku gdy towary mają opuścić obszar celny Wspólnoty i nie jest wymagana deklaracja celna ani powiadomienie o powrotnym wywozie, we właściwym urzędzie celnym składa się wywozową deklarację skróconą, zgodnie z art. 185.
2. Wywozową deklarację skróconą składa się z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych. Możliwe jest wykorzystanie informacji handlowych, portowych lub transportowych, pod warunkiem że zawierają one dane niezbędne do wywozowej deklaracji skróconej.
3. W wyjątkowych okolicznościach organy celne mogą przyjąć wywozowe deklaracje skrócone w formie papierowej, pod warunkiem że stosują one taki sam poziom zarządzania ryzykiem, jak stosowany w wywozowych deklaracjach skróconych składanych z zastosowaniem techniki elektronicznego przetwarzania danych, oraz że możliwe jest spełnienie wymogów dotyczących wymiany takich danych z innymi urzędami celnymi.

Organy celne mogą zezwolić, by złożenie wywozowej deklaracji skróconej zostało zastąpione złożeniem powiadomienia oraz umożliwieniem dostępu do danych z deklaracji skróconej w systemie komputerowym przedsiębiorcy.

¹¹⁴ Zastrzeżenie weryfikacji zgłoszone przez **delegacje EL i SE** do tego artykułu.

4. Wywozową deklarację skróconą składa jedna z następujących osób:
- a) osoba, która wyprowadza towary lub odpowiada za przewóz towarów poza obszar celny Wspólnoty;
 - b) eksporter lub nadawca lub inna osoba, w imieniu której lub na rzecz której działa osoba, o której mowa w lit. a);
 - c) każda osoba, która może przedstawić towary lub doprowadzić do ich przedstawienia właściwym organom celnym.

Artykuł 191

Sprostowanie wywozowej deklaracji skróconej

Zgłaszającemu zezwala się, na jego wniosek, na sprostowanie jednego lub kilku elementów wywozowej deklaracji skróconej po jej złożeniu.

Sprostowanie nie jest jednak możliwe po wystąpieniu jednego z następujących zdarzeń:

- a) organy celne poinformowały osobę, która złożyła deklarację skróconą, o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;
- b) organy celne stwierdziły nieprawidłowość tych elementów;
- c) organy celne wyraziły wcześniej zgodę na usunięcie towarów.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające wyjątki od akapitu drugiego lit. c) niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

ROZDZIAŁ 3

ZWOLNIENIE Z NALEŻNOŚCI CELNYCH WYWOZOWYCH

Artykuł 192

Wywóz czasowy

1. Bez uszczerbku dla art. 181 towary wspólnotowe mogą zostać czasowo wywiezione poza obszar celny Wspólnoty i skorzystać ze zwolnienia z należności celnych wywozowych pod warunkiem ich powrotnego przywozu.
2. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje środki w celu wykonania niniejszego artykułu.

Artykuł 193

[skreślony]

TYTUŁ IX

KOMITET KODEKSU CELNEGO I PRZEPISY KOŃCOWE

ROZDZIAŁ 1

KOMITET KODEKSU CELNEGO

Artykuł 194

Dalsze środki wykonawcze

1. Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 196 ust. 2, przyjmuje zasady współpracy systemów celnych państw członkowskich oraz odpowiednich elementów wspólnotowych mające na celu usprawnienie współpracy opartej na elektronicznej wymianie danych pomiędzy organami celnymi, pomiędzy organami celnymi a Komisją oraz pomiędzy organami celnymi a przedsiębiorcami.¹¹⁵
2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia przez uzupełnienie go, ustanawiające:
 - a) warunki wydawania przez Komisję decyzji nakazujących państwom członkowskim cofnięcie lub zmianę decyzji, innej niż te, o których mowa w art. 21 ust. 7 lit. c), wydanej w ramach przepisów prawa celnego odbiegającej od porównywalnych decyzji innych właściwych organów i powodującej tym samym osłabienie jednolitego stosowania przepisów prawa celnego;
 - b) wszelkie inne środki wykonawcze stosownie do potrzeb, w tym w razie przyjęcia przez Wspólnotę zobowiązań i obowiązków w związku z umowami międzynarodowymi, wymagających dostosowania przepisów kodeksu;

¹¹⁵ Delegacje FR i IT wniosły o skreślenie tego ustępu.

- c) dalsze przypadki i warunki, w których możliwe jest uproszczenie stosowania niniejszego kodeksu.

przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 196 ust. 4.

Artykuł 195

[skreślony]

Artykuł 196¹¹⁶

Komitet

1. Komisję wspiera Komitet Kodeksu Celnego, zwany dalej „komitetem”.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się procedurę ustanowioną w art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się przepisy art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE, wynosi trzy miesiące.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się procedurę ustanowioną w art. 5a ust. 1–4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Termin określony w art. 5a ust. 3 lit. c), art. 4 lit. b) i art. 4 lit. e) decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

¹¹⁶ **Komisja** zgłosiła zastrzeżenie ogólne co do komitologii.

Artykuł 197

Dalsze kwestie

Komitet może rozpatrywać wszelkie zagadnienia dotyczące przepisów prawa celnego, które zostaną poruszone przez przewodniczącego z inicjatywy Komisji lub na wniosek przedstawiciela jednego z państw członkowskich, w szczególności dotyczące:

- a) wszelkich problemów wynikających ze stosowania przepisów prawa celnego;
- b) wszelkich stanowisk, które mają być przyjęte przez Wspólnotę w zajmujących się przepisami prawa celnego komitetach, grupach roboczych oraz zespołach ustanowionych przez umowy międzynarodowe lub na ich mocy.

ROZDZIAŁ 2

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 198

Uchylenie

Niniejszym uchyla się rozporządzenia (EWG) nr 3925/91, (EWG) nr 2913/92, (WE) nr 82/2001 oraz (WE) nr 1207/2001.

Odesłania do uchylonych rozporządzeń traktuje się jak odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą zbieżności zamieszczoną w załączniku.

Artykuł 199

[skreślony]

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia od jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 1 ust. 3 akapit drugi, art. 5 ust. 1 akapit drugi, art. 5 ust. 2 akapit pierwszy, art. 10 ust. 2, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2 akapit drugi, art. 16 ust. 1, art. 17 ust. 5, art. 19 ust. 4, art. 20 ust. 5, art. 21 ust. 6a, art. 21 ust. 7, art. 21 ust. 8, art. 25 ust. 3 akapit drugi, art. 27 ust. 3, art. 30 ust. 3, art. 32 ust. 2, art. 33 ust. 3, art. 36 ust. 5, art. 41 ust. 1, art. 42 ust. 3, art. 42 ust. 4, art. 42 ust. 6, art. 46 ust. 1, art. 56 ust. 3, art. 59 ust. 1, art. 60 ust. 2 akapit drugi, art. 61 ust. 9, art. 62 ust. 3, art. 63 ust. 2, art. 64 ust. 1 akapit drugi, art. 67 ust. 3, art. 68 ust. 3, art. 70 ust. 3, art. 72 ust. 1 akapit trzeci, art. 76 ust. 1, art. 77 ust. 3 akapit pierwszy, art. 81 ust. 1, art. 82 ust. 3, art. 83 ust. 1 akapit drugi, art. 83 ust. 5, art. 91 ust. 1, art. 92 ust. 7, art. 93 ust. 3 akapit pierwszy, art. 94 ust. 4 akapit drugi, art. 95 ust. 2, art. 99 ust. 2, art. 107 ust. 2, art. 109 ust. 1, art. 111 ust. 2, art. 111a ust. 4, art. 112 ust. 3, art. 113 ust. 1 akapit drugi, art. 113 ust. 4, art. 114 ust. 2, art. 114 ust. 3, art. 117 ust. 1 akapit trzeci, art. 119 ust. 4, art. 120 ust. 3, art. 121 ust. 2 akapit drugi, art. 122 ust. 2, art. 123 ust. 2, art. 126 ust. 3, art. 129 ust. 1, art. 131 ust. 2, art. 134a ust. 1, art. 141 ust. 1, art. 143 ust. 2, art. 143 ust. 3 akapit drugi, art. 143 ust. 4 akapit czwarty, art. 145 ust. 2, art. 148 ust. 2, art. 150 ust. 1 akapit czwarty, art. 150 ust. 2 akapit drugi, art. 150 ust. 3 akapit drugi, art. 151 ust. 1, art. 152 ust. 2, art. 153 ust. 3 akapit drugi, art. 157 ust. 2 akapit drugi, art. 160 ust. 5, art. 174 ust. 1, art. 181 ust. 3 akapit drugi, art. 186 ust. 1, art. 187 ust. 5, art. 188 ust. 3, art. 191 ust. 3, art. 192 ust. 2, art. 194 ust. 1 oraz art. 194 ust. 2 stosuje się od (...) ¹¹⁷.

¹¹⁷ Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Wszelkie inne przepisy stosuje się po wejściu w życie przepisów wykonawczych opartych na artykułach, o których mowa w akapicie drugim. Przepisy wykonawcze wchodzi w życie najwcześniej w dniu (...) ¹¹⁸ i w najpóźniej w dniu (...) ¹¹⁹. Niezależnie od wejścia w życie przepisów wykonawczych, przepisy niniejszego rozporządzenia, o których mowa w niniejszym ustępie stosuje się najpóźniej od dnia (...) ¹²⁰.

Art. 32 stosuje się od 1 stycznia 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli,

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

¹¹⁸ Rok od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

¹¹⁹ Trzy lata od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

¹²⁰ Trzy lata od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.